LUCY WALKER

Judecătorul de pace

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS

Capitolul 1

Asistenta șefă a spitalului Inland River o privi consternată pe Lisa. Avea pe față o expresie de genul „Ce să fac eu cu femeia asta?“.

Era o fată frumoasă, cu un păr negru bogat, cu ochi de un albastru profund și cu buze roșii și umede. Stătea nemișcată și părea atât de liniștită, încât dacă n-ar fi clipit din când în când din genele lungi și dese, ar fi putut trece drept un portret. Nu era înaltă, dar nici scundă – de statură potrivită. Și era destul de tăcută. Evident, intuise că prezența ei era o problemă.

Având senzația că fata vroia s-o ia și pe ea, asistenta era pe jumătate iritată. Desigur, situația nu-i convenea deloc.

Lisa se gândea cât de tânără era asistenta șefă. 24-25 de ani, probabil. Acolo, în spitalul acela-bungalou, singură în mijlocul pustietății! O uimea autoritatea atât de tinerei asistente, dar fața nu-i trăda gândurile. Trecuse prin mult prea multe, ca să-și mai dezvăluie orice sentimente.

– Într-adevăr, păcat! spuse în cele din urmă asistenta șefă, aranjându-și sub bonetă o șuviță rebelă de păr. Îmi pare rău că ești în situația asta. Dar cum naiba ai venit tocmai până aici, să cauți acul în carul cu fân? Cum l-ai lăsat pe șofer să plece fără tine? Știi că o să ajungă la Darwin.

Expresia sorei șefe se schimbă, în timp ce se uită peste umărul Lisei, la norul de praf care se ridicase în urma precipitatei plecări a mașinii poștei.

– Poștașul mi-a spus că mă aduce de la Goldstone. Vocea firavă a Lisei suna perplexă. Mi-a spus că aici trebuie să cobor pentru Pardalote. N-am putut ajunge altfel la Pardalote…

– Nimeni nu poate ajunge la Pardalote nici pe aici, nici pe altă cale, decât cu permisiunea bătrânului domn Lindsay. Și el nu permite nimănui. Dacă ești nepoata lui, așa cum spui, trebuie să știi deja asta, nu-i așa?

– Dar acesta este cel mai apropiat oraș. Cel puțin așa apare pe hartă. Scrie cu litere de-o șchioapă: „Finch's Creek“…

– Un spital și o pistă pentru aterizări! Astea, draga mea, nu fac un oraș.

Lisa își mută privirea spre clădirea din stinghii de lemn și din fier a spitalului, apoi studie podeaua din lemn a verandei pe care stăteau amândouă. Se simți jenată, dar n-o arătă.

– Îmi pare rău, spuse ea după un timp, privind-o din nou pe asistenta șefă. De data asta, ochii și gura o trădară, arătând cât de vulnerabilă era în realitate. Se aplecă să-și ridice bagajul, ca și cum ar fi urmat să plece, însă realiză dintr-o dată că nu avea unde să meargă.

– Exact, spuse asistenta șefă, ghicind explicația acțiunilor ei. Nu te poți întoarce, nici nu poți merge mai departe. Va trebui să mergem înăuntru, nu?

Lisa se uită la ea, fără să-i răspundă.

„Un chip ca un portret“, se gândi din nou asistenta șefă. „Atât de drăguță. Nu, nu este cuvântul potrivit. Cu adevărat frumoasă, chiar dacă e plină de praf și îmbrăcată cu rochia aceea atât de scurtă. Într-un alt timp și într-un alt loc, s-ar fi putut afla pe peretele unei galerii de artă, undeva în Europa.“

– Bine ai venit, rosti ea cu voce tare. O s-o rog pe una din fete să-ți dea o cameră. Îndrăznesc să presupun că ți-ai dori să faci un duș și să mănânci ceva. După asta, o să ne gândim ce să facem cu tine.

– Mulțumesc, răspunse Lisa. Se dădu deoparte, lăsând-o să intre prima. Era un gest prin care recunoștea importanța gazdei sale.

Deși era iritată din cauza situației dificile în care o pusese ultima ei vizitatoare, asistenta șefă fu plăcut impresionată de bunele maniere ale fetei.

Ei bine, spuse ea resemnată. Întotdeauna am dus lipsă de personal. Îți putem găsi ceva, până când descoperim o soluție cum să ajungi la Pardalote. Putem transmite mesaje prin intermediul stației radio. Doar că este foarte puțin probabil ca cineva să le recepționeze din acea vale retrasă și destul de misterioasă. Nu cred să aibă o stație radio!

Intrară într-un hol mic. Dintr-un culoar de pe dreapta, se apropie în grabă o tânără asistentă într-o uniformă de un bleu pal.

Oh, asistentă șefă…, începu ea. Apoi se opri, văzând-o pe Lisa, cu bagaje cu tot. Expresia ei spunea:"Încă una?!". Uitându-se la asistenta șefă, strânse din buze și se abținu de la comentarii.

Lisa decise că asistenta trebuia să fie de aceeași vârstă cu ea – probabil 18 sau 19 ani.

Da, asistentă Dean?

E din nou acel domn Ransome. A atât de agitat încât va încerca să se ridice din pat. Îi spunem încontinuu că trebuie să stea liniștit. Cu operația aceea la ochi, e absolut necesar să stea în repaus total. E prea devreme pentru următoarea lui injecție, nu?

Asistenta șefă se uită la Lisa cu un nou interes.

– Cel puțin avem o slujbă pentru această tânără domnișoară, spuse ea, și în vocea ei se distinse un ton de ușurare. O să-l lăsăm pe domnul Ransome pe mâinile ei.

– Alt vizitator în așteptarea unui zbor spre Rocky Creek sau spre Mount Hesitant, asistentă șefă?

– Mi-aș fi dorit să fie așa. Nu, asistentă Dean. Mă tem că domnișoara Tonkin așteaptă un soi de transport spre Pardalote. Probabil un tren-de-cămile, sau o echipă de măgari sălbatici. Nu mă pot gândi la altceva care s-o ducă acolo.

Văzând figura pe care o făcuse Lisa, îi păru rău că spusese asta. Nu-i plăcea să fie neospitalieră, dar era într-adevăr greu să conducă un spital în locul acela periferic, chiar și fără numărul constant de vizitatori cazați în el. Cei mai mulți veneau să aștepte avionul marfar ca să-i transporte la una din stațiile mai îndepărtate din nord sau din sud. Sau din est, la frontiera dinspre Teritoriul Nordic, așa cum se întâmpla în cazul de față. De când fusese construit spitalul la intersecția drumurilor din Finch's Creek, devenise hotel pentru călători.

– Vino cu mine, domnișoară… hm… Tonkin, spuse politicos tânăra asistentă. Este o cameră destul de drăguță. Micuță, să știi. Ultimul ei locatar a fost episcopul. A fost la Stray's Find să inaugureze o biserică – una mică, desigur, dar…

Sporovăi încontinuu, conducând-o pe Lisa printr-un pasaj scurt din lemn, apoi pe un culoar pe care erau aliniate camere tot din lemn. Între marginea superioară a pereților și acoperișul asemănător unei clapete era o distanță menită să asigure aerisirea în perioadele de caniculă. Toate ușile erau larg deschise. Erau într-adevăr camere mici, fiecare conținea câte un pat, un scaun și o masă de examinare. Atât.

Asistenta Dean așteptă ca Lisa să intre prima.

– Eu sunt Marjory, spuse ea veselă. De fapt, sunt îngrozitor de bucuroasă să te văd. Oricine, numai să-l supravegheze pe acel Ransome! De fapt, este foarte drăguț, dar doctorul de la Ambulanța Aeriană l-a operat ieri la ochi: pur și simplu trebuie să stea nemișcat.

– Mă bucur că pot fi de ajutor. Nu mă mai simt chiar așa o pacoste. Numele meu e Lisa.

– Ciudat, dar chiar arăți ca o Lisa. Nu mă întreba de ce, dar așa este. De fapt, adorăm oaspeții. Regiunea asta este atât de pustie! Și asistenta șefă îi adoră, atâta timp cât nu sunt rătăciți. Știi tu… genul cărora aterizează aici fără să aibă nici un aranjament în legătură cu modul în care vor merge mai departe. Ești unul dintre călătorii „rătăciți“? Își înghesui mâinile în buzunarul șorțului ei apretat, apoi se uită contrariată la Lisa. Îmi pare rău… Dar tu știi încotro te îndrepți, nu?

Lisa își lăsă bagajul pe podea și se așeză pe marginea patului.

– Da, răspunse ea simplu.

– Dar partea cu mijlocul de transport? Nimeni n-a ajuns la Pardalote, știi? Am o idee genială! se așeză lângă Lisa. Însuși domnul Ransome! Bineînțeles, când se va simți mai bine. Merge cu vitele sale în direcția aceea, sau în apropiere. Desigur, în Marele Necunoscut, „în apropiere“ poate însemna la sute de mile depărtare…

Lisa zâmbi, iar Marjory deschise gura, aproape din invidie. Lisa avea cea mai frumoasă dantură pe care o văzuse. Zâmbetul schimbase expresia neclintită a feței ei într-una foarte delicată și adorabilă.

– Mama mea, continuă Marjory, obișnuia să spună: „Toată lumea iubește persoanele care zâmbesc“. N-ar trebui să arăți atât de serioasă, Lisa. Poate din cauză că…

– M-am rătăcit? Nu tocmai, Marjory. O să apară ceva, nu? Cum ar fi pacientul vostru, domnul Ransome. Mi-a dat până și ceva de făcut, în timp ce aștept. Am transmis mesaje peste tot, prin intermediul stației radio, ca bunicul meu să afle că vin. Nu pot să cred că n-are stație radio!

– Am auzit că una sau două ferme de bovine nu au. Dar mă tem că n-am auzit niciodată ca cineva să contacteze Pardalote. Știi, nici măcar pe hartă nu figurează. Se presupune că toate stațiile sunt trecute pe hartă.

– Poate că bunicul meu e o persoană mai retrasă.

– Nici măcar nu-l cunoști?

– Nu. Mama îmi vorbea foarte rar despre el. Mi-aș dori s-o fi întrebat mai multe. Dar acum e prea târziu. A murit acum trei luni. Fața Lisei deveni din nou neclintită, asemenea unui tablou.

– Oh, îmi pare rău. Bine, spuse Marjory Dean, ridicându-se și îndreptându-și mai întâi șorțul, apoi boneta micuță pe care o purta pe creștetul blond. Dacă mai zăbovesc, asistenta șefă o să stea cu gura pe mine. O s-o trimit pe Gertie cu niște ceai. Cabina de duș este în mica anexă de pe verandă. Există și un avantaj în a avea ultima cameră de pe culoar: ești cel mai aproape de baie. Iar în momentul acesta, ești singurul nostru vizitator.

– Mulțumesc, spuse Lisa. Să vin să te caut? Sau pe asistenta șefă? După ce voi fi îngrijit de domnul Ransome, vreau să spun. Este un om în vârstă?

Marjory Dean râse și ochii ei căprui se asemănară cu bronzul șlefuit, plini de lumini.

– Destul de în vârstă! remarcă ea în glumă. În jur de 30 de ani. De fapt, mai degrabă superb, dacă ești o amatoare a genului crescător-de-bovine-în-zona-periferică. Doar că, desigur, are ochii bandajați. N-o să vezi decât o siluetă lungă. Dar este în întregime aproape la fel de măsliniu ca și pe față.

– Ce vrei să spui?

– Îl poți spăla cu buretele, dacă vrei sau dacă ți-o cere asistenta șefă. Este ca și cum ai încerca să ții la pământ un bivol sălbatic.

– Oh, nu! exclamă alarmată Lisa. Asta ar însemna că n-aș fi competentă. Eu am fost educatoare la o grădiniță, nu asistentă medicală.

Marjory stătea în dreptul ușii. Ieși, apoi își vârî din nou capul pe ușă și ochii ei arătau mai răuvoitori decât până atunci.

– Foarte bine. Exact de asta are nevoie. Când vine vorba despre disciplină, e într-adevăr genul „grădiniță“. Am să-i spun asistentei șefe. O să fie încântată.

Apoi plecă și singurul ecou al cuvintelor ei fu zgomotul ușor al pașilor ei pe culoarul din lemn.

„Ce zi!“, se gândi Lisa, stând nehotărâtă pe marginea patului. Camera de oaspeți era destul de departe de restul încăperilor spitalului, astfel încât până acolo nu mai ajungea nici un sunet. Afară soarele strălucea pe cerul alb. Copacii stăteau împietriți, iar întinderea de tufișuri era nemișcată, ca și cum ar fi așteptat îndelung ceva. Părea o așteptare în afara timpului. Probabil că natura asculta și aștepta eternitatea. Numai motorul zăngănea, în cabina sa metalică de afară.

După ce Lisa făcu duș, Gertie, ajutorul de asistentă cu ochi mari de catifea neagră și cu zâmbetul larg, îi aduse ceaiul și câțiva biscuiți

proaspăt făcuți. Își schimbase rochia scurtă și prăfuită cu o alta, din olandă de culoarea untului. Materialul era puțin mai gros decât bumbacul, însă cel puțin era cel mai apropiat de alb pe care-l avea. Și îi plăcea. Felul în care rochia lăsa să i se ghicească formele îi ridica moralul.

Asistenta șefă era ocupată într-o altă parte a spitalui, când Lisa intră în salonul principal. Marjory Dean nu avusese de gând, însă o altă asistentă de vârsta a doua și cu un chip frumos veni repede s-o salute pe noua sosită.

– Ești domnișoara Tonkin, nu-i așa? întrebă ea cu un zâmbet de bun venit. Marjory a spus că te putem striga Lisa. Nu te deranjează, nu? Sunt mult mai mare decât tine. Numele meu este Ann Davitt. Căsătorită. Sunt adjuncta asistentei șefe Small. Mi se spune câteodată și asistenta adjunctă.

– Îmi pare bine, spuse politicoasă Lisa. Asistenta șefă a pomenit despre un pacient care nu va fi așa de încântat să mă cunoască…

Sprâncenele doamnei Davitt se ridicară, însă ochii și zâmbetul ei erau amuzate.

– Sună ca și cum ai vorbi despre un copil. Marjory ne-a spus că ai lucrat la o grădiniță. Mă tem că deja i-a dat vestea cea nouă și domnului Ransome. Iar el nu s-a amuzat. Zâmbetul ei deveni și mai larg.

– Oh, Doamne!

– Nu-ți face griji, copilă. E un om cumsecade, dar mă tem că până acum nimeni n-a reușit să-l rețină la pat. I-am spus că are două opțiuni: o educatoare sau un jandarm. N-a prea avut de ales, nu?

– Chiar așa de tare o să-l deranjeze?

– Sigur că nu. I-am spus că ești o fată frumoasă de la oraș, cu un glas cald și afectuos.

– Dumnezeule! exclamă Lisa. Doar nu te refereai la mine, nu? Ce-a spus? Că urăște toate femeile, indiferent de vocea lor?

– Nu. Chiar vrei să-ți spun? Pacientul Ransome e un om cu o voință de fier. Desigur, e unul dintre cei mai mari crescători de bovine din lume. Dar pacientul este pacient, nici mai presus, nici mai prejos decât altă persoană bolnavă.

– Poate ar fi mai bine să nu știu.

– Dar așa vei ști la ce să te aștepți. A spus că… Doamna Davitt făcu o pauză și se uită la Lisa cu sprâncenele ridicate și cu un zâmbet sarcastic, întrebându-se cum avea să reacționeze fata la remarcele pacientului Ransome. A spus: „Atunci, ad-o diseară în patul de lângă mine. Acela e momentul în care orice bărbat are nevoie să fie deranjat. Oricum, nu pot să dorm în blestematul ăsta de spital."

Lisa râse. Domna Davitt, ca și Marjory Dean mai devreme, fu surprinsă și destul de încântată de lumina și farmecul de pe chipul fetei.

***

În partea cea mai îndepărtată a camerei toate obloanele erau ridicate și, drept urmare, aproape în afara încăperii se afla patul în care stătea întins un bărbat îmbrăcat în pijama de culoarea nisipului și cu desene tropicale. Avea ochii acoperiți cu un bandaj gros din tifon. Era atât de lung, încât picioarele îi atingeau grilajul de la capătul patului.

Lisa se gândi că probabil era foarte înalt stând în picioare. Ventilatorul din suportul din apropiere agita cearșaful aruncat la capătul patului. Bărbatul rupea un chibrit în bucățele mărunte între degetele lungi ale mâinii drepte.

– Alo, spuse el fără să miște capul, auzind pașii care se îndreptau spre el. Cine vine de data asta? Tigroaica de asistentă șefă sau cocheta Dean?

– Nici una, răspunse doamna Davitt cu o voce blândă și consolatoare. Ți-am adus un vizitator care să stea de vorbă cu tine.

– Oh! Mama Davitt, nu? Deci, acum mi-ai adus profesoara! Te-am avertizat că data viitoare când cineva mă amenință, mă dădăcește, mă

lingușește sau încearcă să mă mituiască, mă ridic din pat și plec acasă, așa înfășurat la ochi cum sunt. Toate cele 178 mile.

Lisa îl privi pe pacient. Da, era foarte înalt! Avea o gură frumoasă și atât cât se zărea din dinții săi în timp ce vorbea, arătau și ei foarte bine. Avea o bărbie puternică și un gât solid. Toată ființa lui emana putere și… bronz.

Cineva atât de zgomotos, atât de furios în aparență, se putea ține de cuvânt și să plece, se gândi ea. Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, el întrebă:

– Te întrebi de ce n-o fac, domnișoară profesoară Cum-te-o-chema? Ei bine, din clipă în clipă…

– Nu sunt profesoară, iar numele meu este Lisa. Am fost doar asistenta unei educatoare, la o grădiniță. Așa cum Gertie este ajutor de asistentă, mai degrabă…

El gemu.

– Ajutor de asistentă! spuse el exasperat. Detest cuvântul „ajutor“. Până ca pistolul acela să se descarce și ca tot praful acela de pușcă să-mi intre în ochi, n-am avut niciodată nevoie de ajutor.

– Nu, sigur că nu, fu de acord doamna Davitt. Știm cu toții că ești proprietarul unei crescătorii de bovine, domnule Ransome. Că lucrezi cu cirezi mari de vite sălbatice și că te descurci de unul singur la Nangardee. Acum e rândul nostru să…

– Dumnezeule! imploră pacientul. Sunt dădăcit din nou? Asistentă Davitt, vrei, te rog, să mă tratezi ca pe un adult, unul de un metru nouăzeci, 32 de ani, care se ocupă de bovine? Un bărbat care altminteri operează cu potențialele contracte de arendă, stabilește drepturile minerilor și așa mai departe… Lotul ocupă câteva sute de mile de stepă sălbatică. Sunt capabil să conduc tot statul ăsta blestemat, dacă mi se cere…

– Da, domnule Ransome, spuse asistenta Davitt pe un ton nu tocmai mângâietor. Știm cu toții că ești un om influent. Atunci când nu ai probleme cu vederea, desigur.

Protestul ei dădu rezultate, căci pacientul se opri din învârtitul bățului de chibrit și rămase dintr-o dată nemișcat.

– Când o să pot vedea din nou? întrebă el. Din senin, Lisei îi păru rău pentru el. Leul fusese rănit și doborât la pământ. Ce scop mai avea să se agite? Mai ales că nu era sigur cum avea să vadă de acum înainte.

– Pentru momentul de față, te voi lăsa în compania vizitatoarei tale, spuse din complezență doamna Davitt, reducând din nou la tăcere pseudoeroul. Lisa, încearcă să nu-l lași să-și miște capul. Una dintre granulele pe care doctorul Anderson a trebuit să le scoată era localizată foarte aproape de pupila ochiului stâng. Praful de pușcă a fost pe punctul de a-i pune în pericol și ochiul drept. Singura speranță de a se reface complet este să stea absolut nemișcat. Menține-ți tonul vocii jos și ai grijă să nu se agite, te rog. Altfel, va trebui să-i dăm un alt sedativ.

– Da, sigur, încuviință încet Lisa.

– Vorbește-i, dacă poți, despre ceva interesant, dar care să nu iște controverse. Nimic din ce-ar putea să-l facă să întoarcă brusc capul. Tratamentul său postoperatoriu este același ca în cazul cataractei. Sunt interzise mișcările bruște.

– Înțelege, așa cum îi înțelege și pe copiii de grădiniță, se răsti pacientul. Nu-mi spune povești despre cutremure sau inundații, numai despre binefaceri sau despre păsări, albine și zâne!

Doamna Davitt clătină din cap spre Lisa și apoi plecă. Rămasă cu puternica impresie că nu trebuia să-l sperie, Lisa se așeză ușor pe scaunul de lângă pat. Urmă o liniște de câteva secunde, după care pacientul vorbi. De data aceasta, vocea lui era neașteptat de liniștită:

– Ești acolo, Lisa? Ești încă acolo, Lisa Cum-te-o-mai-chema?

Inima Lisei se îmblânzi într-un mod surprinzător. Aproape că-l compătimea pe bărbatul acela mândru și dificil. Vocea lui sunase ca o rugăminte sinceră. Ca și cum ar fi avut nevoie ca ea să fie acolo.

– Numele meu este Lisa Tonkin, îl ajută ea. Sunt încă aici. Nu plec nicăieri.

„Lisa Tonkin!“ Buzele lui se mișcară ca și cum i-ar fi repetat numele. Urmară alte câteva clipe de liniște.

– Nu-ți place numele meu? sugeră cu blândețe Lisa.

– Să-mi placă? Oh, da. E drăguț! Se încruntase gânditor dedesubtul bandajului, dar acum buzele lui schițau un zâmbet malițios. Pe scurt, Tonky? întrebă el. Îmi invocă viziuni diabolice ale vieții de oraș. Honky-Tonky! Lisa, știi ce e acela Honky-Tonky?

– Ei bine…

– Sigur că nu știi. Ai vocea unei fete drăguțe și liniștite. Luată cu binișorul. Educată după toate canoanele societății, tocmai potrivită ca să predea prețioșilor copii ai altora…

Era din nou sarcastic. Lisa nu-i răspunse.

– Mai ești acolo, Tonky? Tonul rugător reveni.

– Cred că ești un om foarte răsfățat, domnule Ransome, spuse încet Lisa. Când știi că sunt aici, ești nepoliticos. Când crezi că e posibil să fi plecat, te comporți ca un băiețel neajutorat.

– Asemenea elevilor tăi?

– Nu predau, domnule Ransome. Ajut, doar.

– Cum?

– Am grijă de echipament și de jucării. Cărți de colorat și jucării Lego, genul ăsta de lucruri. Le păstrez curate și lipesc cărțile rupte. Câteodată mă joc și eu cu cei mici. Le cânt la pian, iar ei dansează…

– La pian? Dumnezeule! Încă mai au obiecte din astea?! Credeam că în ziua de azi se poartă Beatles și chitara.

Lisa nu răspunse și se făcu din nou liniște.

– Tonky, mai ești acolo?

– Da. Sunt aici. N-o să plec fără să-ți spun. Vezi tu, în ciuda lucrurilor pe care le spui, știu că vrei cu adevărat să fiu aici…, chiar dacă am lucrat la o grădiniță.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet frumos. Inima Lisei tresări din nou. Era ceva sfâșietor în legătură cu bărbatul înalt și puternic, imobilizat neputincios la pat. O atingea undeva, în adâncul sufletului.

– De ce ești aici, la Finch's Creek, Tonky?

– Te rog, spune-mi Lisa. Îmi place mai mult.

– Bine. Numele meu este Magool. James Magool Ransome. Spune-mi Jim.

– Magool? se miră Lisa.

– Da. Cuvântul aborigen pentru „cap“. Mândria de a fi șef. Cel mai mare fiu al celui mai mare dintre fiii celui mai mare fiu… și așa mai departe. Băștinașii l-au numit pe primul Ransome care a venit din vest la granița Teritoriului, și așa a rămas de atunci. Ca să-ți fie mai ușor, te-aș sfătui să-l prescurtezi la Jim.

Lisa râse. Fața ei liniștită se destinse într-un zâmbet splendid, dar Magool, alias Jim Ransome, nu putea vedea asta. Și totuși, o simți în râsul ei.

– Câți ani ai, Lisa? Cât de înaltă ești, cât de grasă ești și ce culoare au ochii tăi?

– Nu sunt deloc grasă, spuse ea indignată. De fapt, sunt chiar slabă… sper. Se hotărî să-l păcălească puțin. Am 19 ani, sunt înaltă, am părul blond, cu bucle bogate, iar ochii mei sunt căprui-aurii, ca reflexiile de lumină ale mierii. Port îmbrăcăminte frumoasă și scumpă… Chiar îi făcea plăcere să-l tachineze în felul acela. Într-un minut, reușise să-și creioneze un portret de o frumusețe răvășitoare.

– Atunci, ce naiba cauți printre tufișurile din Finch's Creek? Pentru o fată superbă și bine îmbrăcată ca tine, e un drum foarte lung pentru o slujbă. O să-ți arzi pielea de culoarea piersicii…

– N-am venit să caut de lucru, dacă asta crezi, spuse hotărâtă Lisa. Sunt doar în trecere. Aștept ca bunicul meu să trimită după mine. Este un mare crescător de bovine, la fel ca și tine. Doar că, desigur, este foarte ocupat. Cu toată harababura asta cu însemnatul vitelor…

– Halal crescător de bovine, dacă se ocupă de însemnatul vitelor, când are un oaspete care așteaptă să fie luat. Ce se întâmplă cu supraveghetorul lui? Și cu ajutoarele sale?

– Ei bine, spuse Lisa cu blândețe, însă fără a se lăsa intimidată. Poate că și supraveghetorul se ocupă tot cu însemnatul vitelor. Probabil că face și celelalte lucruri care trebuie făcute în perioada asta la o crescătorie de bovine. Probabil că la Pardalote, lucrurile merg puțin altfel decât în alte părți…

– Pardalote!

Lisa se aplecă și-i prinse capul tocmai când acesta încerca să-l ridice. Cuvântul „Pardalote“ îi ieșise ca o plesnitură de bici. Însă înainte ca el să se miște, Lisa îi prinsese capul între palme și acum i-l ținea cu fermitate.

– Nu trebuie! spuse ea. Nu trebuie să te miști așa. Din cauza operației, vreau să spun… Îi dădu drumul. Apoi întrebă temătoare: N-ai deschis ochii, nu?

– Nu pot să-i deschid. Pleoapele-mi sunt imobilizate de pomeți cu ajutorul unor fâșii de fier galvanizat. Asistentele sunt rugate să-l numească „ghips“ – convenția anului!

– Ce ușurare! Vreau să spun – că n-ai deschis ochii! Mâinile ei erau încă pe obrajii lui, ținându-i capul pe pernă, ca și cum s-ar fi temut să nu cedeze cine știe cărui imbold de a se mișca brusc. El își ridică mâinile, făcând ca palmele Lisei să rămână prizoniere, lipite de fața lui.

– Mâini reci! Ține-le acolo, Lisa. Dacă-mi ții capul în locul meu, nu mă deranjează că ești înaltă, blondă, frumoasă și scump îmbrăcată. Doare al naibii, dar asistentele acestea „binevoitoare“ nu mi-ar da nici măcar o aspirină! Spun că nu și-ar mai face efectul injecțiile acelea pe care mi le fac o dată la 4 ore! Lisa…, frumoasă și blondă Lisa…, Pardalote ai spus?

Lisa își aminti acum că asistentele spuseseră că ferma domnului Ransome era undeva în apropiere de Pardalote. Roși toată, gândindu-se la lăudărosul discurs pe care-l ținuse despre bunicul ei. Era posibil ca domnul Ransome să-l cunoască. Lisa știa foarte puține despre Pardalote, cu excepția faptului că mama ei trăise odată acolo, fugise de acasă ca să se căsătorească pe ascuns cu un jocheu care locuia alături, cineva pe care tatăl său îl respinsese cu vehemență. Tatăl Lisei murise când ea era mică. De atunci, bunicul Lindsay nu-i mai scrisese niciodată mamei ei. Poate că nici nu știa că murise. Apoi mai era și misterul prin care mama ei îi lăsase moștenire cea de-a treia parte a crescătoriei. Avocații spuseseră că locul acela nu exista. Nu figura pe Harta Pastorală a Terenurilor de Închiriat.

Lisa venise în nord ca să afle adevărul și să-și găsească bunicul, pentru că nu avea nici frați, nici părinți. Numai el putea înțelege ce însemna ca la 19 ani să rămână singură pe lume.

Ținu în mâini capul lui Magool Ransome până când roșeața din obraji îi pieri încetul cu încetul. O miră puterea mâinilor care le susțineau pe ale ei. Nu mai simțise niciodată chipul unui bărbat, nici mâinile unuia peste ale ei. Magool îi dădu ușor drumul, iar Lisa se așeză pe scaun.

– Să nu mai faci asta, bine? îl rugă ea. Mă refer la întorsul capului, nu la ținutul mâinilor mele, desigur…

– Deci îți place să fii ținută de mână, Tonky? Și nu numai de către copiii de grădiniță, nu-i așa? Cu buclele acelea blonde și cu ochii de culoarea mierii, aș îndrăzni să spun că-ți dau târcoale o mulțime de bărbați. Desigur, cu un nume ca Tonky…

– Nu spune ce ai de gând să spui… Honky-Tonky, domnule Ransome, rosti pe nerăsuflete Lisa. Îți pot ghici cuvintele înainte de a mi le adresa.

– Spune-mi Jim.

– Vrei să fii amuzant, dar se întâmplă să știu ce e Honky-Tonky. Lisa deveni destul de indignată.

– Un loc în care bărbații care trăiesc în stepă iau cine romantice cu niște domnișoare mai mult decât atrăgătoare…

– Încă te vrei amuzant, domnule…

– Jim, pe scurt. Sigur că poți începe cu Magool și apoi să te apropii ușor, cu răbdare de celebrul Jim.

– Nu te deranjează numele dublu? „Celebru“ și „Jim“?

– Punct pentru tine! Gura lui Magool Ransome se curbă într-un zâmbet minunat, de genul celor instantanee și blânde. Foarte înșelător, probabil.

Capitolul 2

Pași ușori se auziră de-a lungul holului, apoi în salon. Asistenta Davitt aduse o tavă din email alb, acoperită cu un prosop din lână.

– Bine, bine! declară ea, ca și cum le-ar fi vorbit unor copii, însă cu intenții bune. Se pare că pacientul nostru stă acum liniștit și docil! Pesemne că îngerul păzitor te-a adus cu mașina poștei, Lisa. Mă tem că e vremea pentru injecția domnului Ransome. Asta îl liniștește cu adevărat și-l adoarme.

– Și așa veți avea și voi câteva clipe de pauză! pufni pacientul. În spitalul ăsta nu mai sunt și alți bolnavi, mamă Davitt?

Asistenta pusese tava pe măsuța alăturată și acum îi masa viguros brațul cu acool metilic. Lisa se uită în altă direcție. Nu vroia să vadă cum acul pătrunde în brațul acela puternic și bronzat, și asta nu pentru că l-ar fi considerat ca pe un copil. Doar că pentru un bărbat atât de înalt și de puternic trebuia să fie umilitor să stea întins, înfășurat la ochi și să rabde să fie înțepat cu ace. Din senin, Lisa descoperi că-și face griji pentru demnitatea lui masculină.

– Gata, anunță asistenta Davitt când termină. Era vocea unei persoane obișnuite să lucreze cu adolescenți dificili. Urmărind fața pacientului, Lisa văzu cum strâmbă din gură, nu din cauza durerii provocate de injecție, ci respingând pur și simplu ideea de a fi dădăcit.

– Eu una, l-aș plesni, spuse pe neașteptate Lisa. Cu ajutorul cuvintelor, nu cu o lovitură. Cred că reacționează mai bine la genul acesta de tratament.

– Ei bine, vezi tu, Lisa, draga mea, sunt asistentă. Sunt obișnuită cu toate tipurile de oameni. Oh, da, domnule Ransome, oi fi tu mare și puternic în pustietățile acelea unde se află ferma ta, dar aici ești un biet pacient. Unul din sutele pe care-i tratăm în decursul unui an.

– Mai degrabă aș dormi pe spinarea unui crocodil, decât într-un pat de spital, se răsti pacientul, fără a avea nici o pretenție de a fi politicos. Lisa… Se opri pentru că îi fusese greu să rostească ultimul cuvânt.

Ridicând o sprânceană, asistenta Davitt se uită la fată.

– Vezi? Sedativul începe deja să-și facă efectul. O să adoarmă în aproximativ două minute. Atunci, vom avea cu toții parte de puțină liniște. În camera personalului este ceai, draga mea. Gertie ți-a mai pregătit câteva sandvișuri. Probabil că te-ai săturat deja de ele, dar nu mai este mult până la cină. Luăm masa de seară mai devreme, astfel ca asistenta care lucrează în schimbul de noapte să poată veni pe la 7.

– Dar el… domnul Ransome… nu ia cina?

– Oh, ba da. Asistenta de noapte îi servește masa pe la 9. Apoi îl lăsăm treaz până în jurul orei 12, când i se administrează din nou sedativul, ca să-l țină liniștit până dimineață, după ce-i spălăm pe ceilalți pacienți.

Brațele lui Magool Ransome zăceau aproape inerte pe lângă el. Asistenta Davitt îi aranjă două perne de-o parte și de alta a capului, ca să-l împiedice să-l miște. Trecu două fâșii late de pansament pe sub perne, apoi peste pieptul lui și în cele din urmă le legă pe fiecare de câte o bară a patului. Din capătul patului, coborî încă două fâșii pe care le strecură sub brațele lui, legându-le ca pe o curea.

– Foarte inteligent, spuse în șoaptă Lisa.

– E un dar de la Dumnezeu, încuviință asistenta Davitt. Un soi de cămașă de forță pentru partea superioară a corpului. O să-l împiedice să se întoarcă în somn.

De la brațe în sus, Magool Ransome, pacientul cel neastâmpărat, era literalmente legat.

– Să nu-ți pară rău pentru el, draga mea. Doarme buștean. Până la urmă, este încă în stadiul postoperatoriu și trebuie într-adevăr să-i salvăm vederea. Înțelegi? Tratamentul acesta este o necesitate.

– Da, știu.

Lisa rămase uitându-se la pacient. Chipul ei devenise din nou împietrit, ca și cum nu reflectase niciodată vreo expresie. În adâncul sufletului, îl compătimea puțin – nu ca pe un bărbat care trebuia să ajungă din nou sănătos, ci pe Magool Ransome însuși. Bărbatul acela înalt și sarcastic, rege al teritoriului său, undeva la mile depărtare, era acum redus la o siluetă aproape inertă, într-un pat oarecare. Pe deasupra, mai era și obiectul de studiu al străinilor! Cât de mult trebuia să urască asta! Doar un alt trunchi doborât în pădure, ca alte sute.

Lisa clipi. Ce gânduri ciudate îi treceau prin minte. Prima dată, un leu răpus la pământ, iar acum… un copac căzut! Dintr-o dată, își dădu seama că doamna Davitt se uita la ea, cu sprâncenele ridicate.

– Draga mea. N-o să te faci niciodată asistentă, nu-i așa? mai mult, primul sfat care i se dă unei asistente recrutate este: „Nu te îndrăgosti niciodată de un pacient.“ În realitate, nu e decât o milă deghizată. În plus, pacientul are, invariabil, o iubită sau o soție pe undeva. Întotdeauna, oamenii bolnavi se dovedesc a fi altfel, odată ce se însănătoșesc.

Lisa o ajută să aranjeze tava, apoi înveli pacientul.

– Da, spuse ea după o scurtă tăcere. Presupun că trebuie să fie căsătorit. Probabil, are și copii. Doar că nu se comportă întocmai ca un familist, nu? E prea intolerant, vreau să spun. La urma urmelor, trebuie să vrea să-și recapete vederea.

– Ei bine, așa ai crede. Dar în registrul nostru apare „necăsătorit“. Deși tânăra care l-a adus împreună cu nu-știu-ce geolog era foarte posesivă în privința lui. L-a sărutat de rămas-bun și tot tacâmul. Iar el n-a obiectat. Ei bine… acum ar face-o? Ea era o persoană remarcabilă, foarte inteligentă, știa multe despre accidentul lui.

Pășiră ușor prin salon, ieșiră afară, în căldura copleșitoare, apoi străbătură pasajul acoperit care ducea în aripa principală a spitalului.

– Dar ea… această persoană remarcabilă și inteligentă… n-a așteptat până când s-a încheiat operația? se interesă gânditoare Lisa.

– Ei bine, nu. A trebuit să se întoarcă înapoi, cu celălalt bărbat, desigur. Caută minerale prin zonele acestea. I-a împrumutat rulota ca să-l transporte pe domnul Ransome. Așa că ea a trebuit să plece, altfel am fi avut doi oaspeți în camerele de rezervă. Tu și cu ea.

– Tot una, spuse Lisa. Cred că aș fi așteptat, dacă ar fi fost al meu. Și nu mă refer doar la domnul Ransome, ci la orice persoană la care aș fi ținut și care ar fi suferit un accident. Aș aștepta până când aș ști că operația a avut succes.

– Tu, draga mea copilă, nu locuiești permanent la Finch's Creek. Aici nu e nimic altceva, în afara spitalului și a pistei de aterizări. Foarte plictisitor pentru unii.

– Dar ar fi putut rămâne alături de el, ca să-l împiedice să se miște. Același lucru pe care-l fac și eu. Ar fi avut ceva de făcut.

– Mă tem că nu și domnișoara Imelda Bannister. Ei bine, cel puțin după felul în care arată. Avea propriile ei afaceri de care trebuia să se ocupe, fără îndoială. Aceasta este camera personalului, draga mea. Intră și fă-te comodă. Apoi, poate vei vrea să arunci o privire împrejur. E chiar plăcut să te plimbi până jos, la pârâu. Trebuie să fug, să-mi termin treaba.

***

Timpul trecu. Lisa își petrecuse 4 zile și 3 nopți ca oaspete-ajutor la Spitalul Inland River, dar nu primise încă nici o veste de la bunicul ei, sau de la cineva din Pardalote.

Din cauza prea multor sprâncene ridicare, încetase să mai pomenească numele fermei. Mai multe persoane îi spuseseră că locul acela nu exista. Alții îi spuseseră că probabil nu era altceva decât o tabără pe valea vreunui râu, cu o populație majoritară de papagali. La urma urmelor, numele de Pardalote reprezenta o specie oarecare de papagali. Asistenta de noapte se hazardase în a afirma că, având în vedere faptul că numele domnului Lindsay era cunoscut mai ales de

către aborigenii care veneau pentru tratament, acesta era probabil un pustnic, sau un excentric care locuia într-o parohie dintr-o vale din zonele care nu figurau pe hartă.

Remarcele acestea îi erau adresate cu blândețe Lisei, ca și cum toată lumea încerca s-o dezamăgească încetul cu încetul. Dacă avea să găsească vreodată drumul spre Pardalote, și era posibil ca pacientul Ransome s-o ajute, putea avea un șoc teribil. Așa că trebuia să fie pregătită dinainte.

Pe de altă parte, un băștinaș bătrân care suferea de un gen de paralizie, spusese că lucrase odată pentru șeful Lindsay. Ajutorul bolnavilor o impresiona pe Lisa. Se gândea la moartea mamei ei. Pentru prima oară, se bucura că murise atât de brusc, în timp ce uda grădina. Se uita la soarele care apunea în spatele dealurilor de dincolo de mare. Apoi căzuse. Murise. Atât de repede.

Șocul o năucise pe Lisa. În parte, acesta fusese motivul pentru care venise în nord, în căutarea bunicului ei. Nu fusese numai misterul moștenirii unei părți dintr-o fermă misterioasă. Ci neîncrederea într-o pierdere atât de neașteptată, îngrozitorul sentiment al singurătății.

Descoperea acum un nou gen de clemență, aceea de a nu fi bolnav. Felul în care mama ei trecuse în neființă fusese unul binecuvântat, la urma urmelor.

Aborigenul cel bătrân îi spusese că Lindsay era un om bogat, avea o proprietate întinsă, multe vite și cai. Își vindea animalele la Wyndham. Tot de la el aflase și că avea o casă mare, pe care o construise tatăl bunicului său; tatăl aborigenului lucrase pentru străbunicul Lisei.

— Eu n-aș lua în seamă spusele lui Jimmy, o sfătui mai târziu asistenta șefă pe Lisa. Este un om foarte bătrân. Ani de-a rândul a fost călăuză prin teritoriile acestea și are tendința de a asocia greșit numele fermelor. Și nu mai are percepția timpului. E adevărat, sunt persoane care se stabilesc provizoriu pe terenul public, în văile acelea periferice. Nu au întotdeauna contracte de închiriere.

Cu toate astea, era ceva în privința lui Jimmy care o făcea pe Lisa să-l creadă. Și nu era vorba de optimism. Avea dovada lucrurilor pe

care i le povestise mama ei, lucruri despre vestitele zile ale însemnatului, despre care-i pomenise și Jimmy. Despre cum căminul fusese construit din nuiele împletite și tencuite, apoi căptușit cu țesătură de iută. Și cum aduseseră apoi piatră cu piatră ca să consolideze pereții și să reziste atât cât vreun Lindsay avea să colinde dealurile acelea. Casa arăta ca și cum ar fi făcut parte chiar din deal. Mama ei îi spusese despre dealul abrupt de la vest, unde obișnise să se vadă cu jocheul de la ferma vecină, bărbatul care devenise tatăl Lisei și care murise curând.

Ferma vecină. Putea fi oare locuința lui Magool Ransome? Lisa spera să nu fie așa.

Și totuși…

De ce avea sentimentul acela ciudat ori de câte ori îl privea? De ce fusese atât de surprinsă să-l vadă atât de neajutorat?

Mama ei nu menționase niciodată numele Ransome. Însă mama ei lăsase atât de multe lucruri nespuse. Și nefăcute.

În cea de-a șaptea zi a șederii ei la spital, Lisa începu să se îngrijoreze într-adevăr în privința a ceea ce trebuia să facă în continuare. Atât spitalul cât și serviciul radio de la Goldstone transmiseseră mesaje peste tot, însă nu primiseră nici un răspuns de la domnul Lindsay.

– Desigur, e posibil ca bunicul tău să nu aibă o stație radio, spuse asistenta șefă, părându-i rău pentru rătăcirea liniștită de pe chipul Lisei. Sunt câțiva locuitori care nu prea cred în modernizare, sunt foarte conservatori. Mai așteptăm o zi-două, și dacă nu primim nici un semnal, îi vom cere sfatul domnului Ransome. Nu arăta atât de îngrijorată, Lisa! Ne face mare plăcere să te avem aici. Ne-ai fost de mare ajutor – le-ai citit pacienților noștri, și mai ales domnului Ransome, din ziare și din reviste. În ceea ce-l privește, ai fost trimisa lui Dumnezeu. Un pacient atât de dificil…

– Oricine ar fi putut face asta, spuse Lisa, fiind corectă față de Marjory Dean și de Gertie, ca și de asistenta din tura de noapte, care adesea făceau treburi asemănătoare.

– Dar nu cu o voce ca a ta, remarcă asistenta șefă. Apoi adăugă intenționat: De aceea te cere întotdeauna pe tine. Este un om foarte egoist, mă tem. Apropo, Elstonul mi-a transmis de dimineață prin radio că avionul lor va zbura la amiază și ne va aduce ultimele ziare din Goldstone. Îi vei citi „Australianul“ prima dată domnului Ransome, da? Se poartă mult mai frumos atunci când e satisfăcut în privința știrilor zilei.

Deci și asistenta șefă ținea să-i facă pe plac pacientului-vedetă!

Lisa se întreba câteodată cum arătau ochii lui, ce culoare aveau. Avea să-i deschidă și să descopere că părul ei nu era nicidecum blond și ondulat, ci scurt și negru, că nu era deloc înaltă, și nici frumoasă. Cele câteva rochii pe care le avea erau foarte simple, în comparație cu afirmațiile extravagante pe care le făcea în fiecare zi, în beneficiul oarbei lui curiozități.

Se întreba și în legătură cu Imelda Bannister – fata care-l însoțise după accident. Imelda! Ce nume minunat! Probabil că i se potrivea, desigur. Frumoasă și fără îndoială arogantă! Oh, în fine! Nu asta i se potrivea domnului Magool Ransome – Jim, pe scurt?! De fapt, și el era la fel. Recalcitrant și arogant. Cu excepția momentelor în care o tachina. Atunci era… ei bine… diferit! Câteodată, Lisa credea că era într-adins dificil, pentru că uneori uita și devenea blând și chiar amuzant.

În ziua care urmă discuției cu asistenta șefă, Ambulanța Aeriană survolă zona Finch's Creek. În spital se produse o mare agitație pentru că, pe lângă scoaterea bandajelor domnului Ransome, erau programate două operații de extirpare a amigdalelor pentru doi copii aborigeni. Fusese adus și un văcar suspect de apendicită.

Doctorul Anderson avea să fie ocupat și mica sală de operații trebuia dezinfectată în mai multe rânduri. După rundele de curățenie, Lisa nu mai rămase să ajute. Făcu o plimbare mai lungă. Luase decizia acesta pentru că nu putea îndura să i se ceară să fie de față și să țină boluri sau tăvi în momentul în care i se descopereau ochii lui Magool Ransome. Nu vroia să-i vadă ochii dacă se găsea că nu putea vedea bine.

Vederea distrusă! N-ar fi un simplu copac doborât la pământ. Ar fi mult mai rău: un copac năpăstuit și complet nefolositor. Pentru totdeauna.

În afară de asta, Lisa nu vroia ca el să deschidă ochii, să vadă perfect și să descopere o fată de statură medie, cu părul cum nu se putea mai drept, fără nici o urmă de bucle. Se îndreptă spre pârâu și privi uimită apa care strălucea în umbra copacilor de pe mal. Judecând după petele de noroi, își dădu seama cât de mult scăzuse nivelul apei, de când trecuse perioada umedă a anului. Curând, probabil în câteva săptămâni, albia pârâului avea să sece de tot, cu excepția bălților de noroi și a lacului mic din spatele spitalului.

Totul era atât de fierbinte și de liniștit. Într-o aparentă așteptare. Era aproape ca și cum pârâul, lacul, copacii colțuroși și neclintiți așteptau, asemenea ei, să se întâmple ceva. Să vină bunicul ei? Să deschidă ochii domnul Ransome? Liniștea aceea deplină o făcu pe Lisa să simtă că lucrurile acelea aveau viață și că purtau masca răbdării pe care le-o conferea eternitatea. Dacă ar fi putut avea-o și ea!

După un timp îndelungat, se întoarse la spital. Celor doi copii le fuseseră scoase amigdalele, iar apendicul văcarului era și el pe jumătate scos. Ochii lui Magool Ransome erau ultimii pe lista priorităților. Era încă bandajat.

– Sigur că da, prostuțo! confirmă Marjory Dean. Din cauza căldurii, în timpul zilei trebuie să lăsăm obloanele deschise. Până aproape de apus, când lumina e mai slabă, doctorul Anderson n-o să-i scoată bandajele domnului Ransome.

Lisa se prefăcu a nu fi dezamăgită, ci doar foarte puțin interesată.

– Deci, continuă Marjory, fii drăguță și citește-i ceva. Doctorul Anderson a adus o mulțime de reviste cu el. Pacientul Ransome nu mai este pacient – nu știu dacă a fost vreodată. Din clipă în clipă va începe să-și desfacă pansamentele de unul singur.

– Da, desigur, spuse rapid Lisa. Presupun că doctorul nu i-a recomandat să urmeze în continuare rutina cu sedativele.

– Nu, draga mea. Acela a fost tratamentul pentru primele 48 de ore. Apoi, desigur, ai apărut ca o mană cerească și ne-ai salvat pe toți.

– Mă bucur c-am putut fi de folos, spuse mirată Lisa, sperând că Marjory avea dreptate.

Nu se putea gândi la nimic altceva ce ar fi putut spune. Din nou, fața ei arăta neclintită. Atât de neclintită, încât Marjory Dean se întrebă, nu pentru prima oară, ce se petrecea în mintea fetei.

– Apropo. Aborigenul acela bătrân, Jimmy, a spus că trebuie să sosească două mașini. Una, în curând, iar cealaltă cu mult după ce soarele va apune. Cum de știu oamenii aceștia ai stepei că urmează ceva, nu putem spune. Dar știu întotdeauna, și nu se iau mereu după semnale de fum.

– Mi-a spus mama. E vorba de sunetele pe care le fac și care străbat curenții de aer.

– Cum nu cred în vrăjitorii, probabil că asta trebuie să fie, concluzionă Marjory. Acum, mă duc să iau masa. Când doctorul Anderson termină operațiile, sunt de serviciu. Cred că voi fi prin preajmă când i se vor scoate bandajele lui Ransome. Ar fi mai bine ca cineva să îndepărteze din apropierea lui toate obiectele care pot fi aruncate… preventiv doar…

Era prima oară când Lisa nu se oferi voluntară. Și nici nu-i citi pacientului. Consideră că cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru propria ei liniște sufletească era să ia masa cu asistenta Davitt și apoi să iasă la o plimbare. Își salvă conștiința, făcându-le baie copiilor cărora li se scoseseră amigdalele și care suportau cu stoicism durerile din gât.

Era o lecție binevenită pentru domnul Magool Ransome, se gândi Lisa în timp ce le aranja copiilor sprâncenele, zâmbindu-le într-un fel care-i făcea pe micuți să-i răspundă.

O să vin să vă văd înainte să mă culc, le promise ea. Apoi plecă în grabă, căci doctorul Anderson tocmai se îndrepta spre salonul domnului Ransome. Asistenta șefă se grăbea alături de el, privind direct înainte, dar Marjory, care participa și ea, încruntă din sprâncene spre Lisa și-i făcu un semn prin care o anunță că era timpul lui Magool Ransome – pe scurt, Jim. Lisa îl interpretă: „Mai repede!“.

Lisa merse și merse. Nu știa de cât timp. O oră? Două? Trebuia să fie sigură că în momentul când se întorcea, Magool Ransome nu numai că nu mai era bandajat, în cel mai rău caz, ci și că dormea dus. Când reveni în mica încăpere destinată oaspeților, cu gândul la puțină liniște și intimitate, descoperi cu frustrare că în patul ei stătea întinsă Marjory Dean, aproape adormită, în ciuda faptului că era îmbrăcată încă în uniforma de asistentă. Cu ochii pe jumătate deschiși, ascunzându-și răutatea, Marjory o privi pe cealaltă fată.

Ei bine? întrebă ea. Nu vrei să afli noutățile?

Bunicul a trimis vreun mesaj?

Marjory se ridică și se prefăcu exasperată: orice asemănare cu starea de somnolență dispăru.

– Lasă-l pe bunicul tău! Nu-mi spune că nu vrei să știi despre ochii domnului Ransome! Și despre…

– Vede? întrebă Lisa, sperând că vocea ei sunase natural.

– Bineînțeles că vede! Știu de ce ai plecat, domnișoară Mi-e-Frică. Te temeai că putea rămâne orb pentru totdeauna.

– Tu nu erai neliniștită? ripostă prompt Lisa. Până la urmă… este pacientul tău. Nu al meu. Eu sunt doar…

– Doar fata care a stat alături de el și l-a răsfățat, astfel încât să aibă un comportament rezonabil.

Lisa se așeză pe pat și se uită la mâinile ei.

– Ciudat, spuse ea, nu l-am răsfățat deloc. Cu asta s-a ocupat asistenta Davitt, chiar și tu, puțin. eu n-am făcut decât să-i răspund în același fel în care mi-a vorbit.

– Și nu i-a plăcut? Ca și ție, dealtfel! Marjory se uită la Lisa și ochii ei reflectau în continuare răutatea. Aștepta ca cealaltă să reacționeze într-un fel, dar Lisa n-o privi. Fața ei avea din nou alura unui tablou.

– Ce culoare au ochii lui? întrebă ea șoptit.

– Cenușii. Oh, a fost foarte liniștit. Cum n-a găsit nimic prin preajmă cu care să poată arunca, toată lumea a scăpat teafără. Chiar și Imelda…

– Imelda?

Genele negre ale Lisei zburară în sus. Lăsase garda jos.

– Da. A venit și ea. Una dintre cele două mașini pe care le-a prevăzut Jimmy avea drum pe aici. Cel puțin, ea a avut încredere! Sau calm, cum vrei să-i spui. A venit înarmată cu hainele domnului Ransome și s-a asigurat că geologul care a însoțit-o ultima oară nu mai apare și de data asta.

– Dar încă nu avea voie să părăsească spitalul. Mă refer la domnul Ransome. Lisa nu mai ascundea nimic acum. O privi pe cealaltă fată. Marjory văzu alarmarea și uimirea de pe fața Lisei.

– Aș! Dacă toate corpurile străine au fost îndepărtate și dacă toate micile răni i s-au vindecat, așa cum s-a și întâmplat, atunci de ce să-l mai reținem pe nerăbdătorul pacient Ransome la pat, ca să nu mai vorbim de spital!

– A plecat? „Oh, nu!“, se gândi în sufletul ei.

– Îmi pare rău, Lisa, dar a plecat, o lămuri Marjory. Au plecat amândoi. Și pacientul, și fata.

Buzele Lisei erau umezite. Ochii ei negri erau larg deschiși, însă nu-i trădau gândurile și sentimentele. Fața ei era calmă și lipsită de umbre. Își repeta în minte iar și iar…

Plecase fără să-și ia rămas-bun! Oh, oare cum putuse?!

Lisa așteptă câteva clipe, însă Marjory rămase tăcută.

– Îmi pare rău, fetițo! spuse ea în cele din urmă, ridicându-se din pat și aranjându-și șorțul și boneta în precarele lor poziții obișnuite. Toți sunt la fel, continuă fără menajamente. Mă refer la pacienți. Este hazardul profesiei de asistentă medicală! Vin, fie că te resping, fie că-ți mănâncă din palmă, și-i ții de mână… Apoi pleacă. Câteodată pleacă și atât. Alteori pleacă însoțiși de o Imeldă… Oftă. Întotdeauna cele care vin să-și ia iubiții din spital sunt femei frumoase.

„A plecat fără să-mi spună rămas-bun!“, se gândi din nou Lisa. „N-a lăsat nici un mesaj… Nici măcar unul prin care să mă ajute să ajung la Pardalote! A plecat pur și simplu!“

Se simțea ca pe vremuri, când era mică și mama ei se îmbolnăvise și nu-și amintise de ziua ei. Nici atunci și nici mai târziu.

Capitolul 3

Asistenta șefă, Lisa și Gertie stăteau la umbra verandei spitalului și urmăreau norii de praf care pluteau printre arbuști. Mai devreme, Jimmy prevăzuse că bunicul ei avea să vină s-o ia. Venea o altă mașină.

Lisa se străduia să se gândescă la altceva, în afara autovehiculului care se zărea în depărtare și în care era posibil să fie bunicul ei.

Când, în cele din urmă, mașina opri undeva, la vest de spital, ochii Lisei se măriră, iar ai lui Gertie se holbară. Asistenta șefă își îndreptă boneta deja dreaptă. Nici una dintre ele nu scoase o vorbă, fiind uimite peste măsură. Cel care condusese trecuse prin fața lor și nici măcar nu se uitase în direcția lor.

În ciuda generosului strat de praf roșiatic, mașina era într-o condiție magnifică. Era un Dodge vechi de aproape 15 ani, dar era păstrat foarte bine, ca și cum ar fi fost un model nou.

Bărbatul de la volan era în vârstă, cu o figură serioasă și cu buzele subțiri. Purta o pălărie cu borul larg, care părea și ea abia scoasă din cutie. Când coborî, cele trei văzură că avea un costum negru demodat, un guler țeapăn și o cravată neagră. Avea alura unui bărbat atent ferchezuit, dar de modă veche.

Părea să nu observe cele trei siluete de pe verandă. Și totuși, evident, nu era orb. Scoase din compartimentul pentru mănuși o

cârpă și șterse parbrizul. Apoi se plimbă în jurul mașinii, scuturând praful. În cele din urmă, puse cârpa la locul ei, închise în tăcere portiera și abia apoi se întoarse ca să străbată cei 20 de yarzi până la verandă.

Lisa se uita încontinuu spre el. Să fi fost oare bunicul ei?

– Bună dimineața, asistentă șefă, spus el ridicându-și pălăria și așezându-și-o cu grijă înapoi. Citise cu un instinct infailibil autoritatea de pe chipul femeii din centrul trioului și-i diagnosticase corect statutul. Sunt Henry Lindsay. Înțeleg că nepoata mea este oaspetele dumneavoastră?

– Bună dimineața, domnule Lindsay. Bine ați venit la Finch's Creek. Da, nepoata dumneavoastră se află aici. Este un oaspete fermecător și ne-a ajutat foarte mult. Își adaptase perfect manierele și discursul noului venit. Tânăra din dreapta mea, continuă ea cu o demnitate elaborată, este nepoata dumneavoastră, Lisa Tonkin. Nu-i așa?

Femeile stăteau pe verandă, iar domnul Lindsay pe o treaptă mai jos, așa că fu nevoit să-și ridice privirea către fată.

– Bună dimineața, Lisa, spuse el, fără a arăta vreo emoție. Semeni foarte mult cu mama ta.

Pe chipul Lisei apăru o grimasă. Simți o durere în piept. Nu era vorba de omul acela distant și lipsit de orice urmă de afecțiune, ci de faptul că arăta așa cum trebuia să fi arătat mama ei, când fusese tânără. Mama ei nu-l văzuse pe Henry Lindsay de peste 20 de ani.

– Bună… dimineața… Dintr-o dată simți că pierduse ceva.

– Și cealalată domnișoară? se interesă domnul Lindsay, uitându-se în stânga asistentei șefe.

– Ce-i cu mine? întrebă Gertie înainte ca asistenta șefă să poată spune ceva. Eu sunt doar Gertie. Nu mai am nici un alt nume. Am fost adusă aici de mică și lăsată într-o cameră de rezervă de pe culoarul principal. Bineînțeles, spre binele meu, dacă mă întrebați.

– Gertie, o întrerupse cu blândețe asistenta șefă. Îi putem povesti oaspetelui nostru asta mai târziu, dacă va fi necesar. Se întoarse spre noul venit. Nu intrați, domnule Lindsay?

– Doar atât cât nepoata mea să-și strângă hainele și ce alte bunuri mai are. Am să beau o cană de ceai, mulțumesc. Fără zahăr și fără lapte.

Lisa rămase nemișcată în locul în care stătea de 20 de minute. Cu excepția primei întrebări, ea, nepoata lui, ar fi putut foarte bine să nu existe. Odată ce urcă pe verandă, Lindsay își scoase din nou pălăria, descoperind un păr grizonant pieptănat ca la carte și o piele foarte bronzată. Asta fu tot ce Lisa putu să observe, căci bătrânul stătea deoparte cu o politețe gravă, dar pedantă, ca asistenta șefă să intre prima. Apoi dispăru în umbra pasajului, țeapăn și formal, în singurul costum negru văzut de-a lungul a nenumărați ani în nordul tropical. Își purta semeț pălăria, ca și cum ar fi fost stăpânul pământului. Era o apariție care stârnea un sentiment de uimire amestecat cu teamă.

Lisa nu-și aminti niciodată celelalte detalii ale acelei zile. Se învârtise prin jur, vorbise puțin, ca și cum ar fi fost uluită. Toate acțiunile ei fuseseră urmarea aceleiași autohipnoze.

Puțin după miezul zilei, Lisa se trezi în mașina mare și neagră, afundată în scaunul din piele, deplasându-se constant și în liniște pe drumul acoperit cu pietriș care ducea de la spital spre marele necunoscut. Spera că-și luase la revedere și că-i mulțumise cum se cuvine asistentei șefe. Avea să-i scrie mai târziu și să-i mulțumească din nou din suflet, așa cum intenționase de fapt.

Acum era în mașină, alături de bunicul ei, iar spitalul era la mile depărtare. Domnul Lindsay nu-i adresă nepoatei sale nici un cuvânt, așa că Lisa rămase și ea tăcută.

– Bunicule, spuse Lisa, rupând în cele din urmă tăcerea. Unde este Pardalote?

– O să vezi unde este, atunci când o să ajungi acolo.

Trebuia s-o fi redus la tăcere, dar o nouă ambiție o făcu să se încăpățâneze. Mama ei trăise acolo, undeva, în acea imensă pustietate. Poate că mama ei călătorise pe drumul acela.

Pardalote nu apare pe nici o hartă, spuse ea. Nici pe harta Pastorală, nici pe cea a Departamentului Terenurilor. Majoritatea fermelor e indicată pe hartă, nu?

Asta nu dintr-un motiv solid.

Lisa fu surprinsă de ciudatul răspuns. Bunicul ei ținea cu tot dinadinsul să fie diferit de restul lumii, poate cu excepția lui Jimmy. Amintindu-și blândețea cu care-i vorbise bătrânului paralizat, Lisa se îmbună. I se adresase ca unui egal. Până la urmă, avea totuși ceva omenesc.

– Mama mi-a vorbit despre Goldstone, așa că știam că e prin zonă. La Goldstone mi-au spus că pentru Pardalote trebuie probabil să cobor la Finch's Creek. Nimeni nu era sigur. Poștașul m-a adus la spital. Am crezut că e un oraș…

– Prostii, spuse bătrânul.

– Te referi la faptul că Finch's Creek este un spital și nu un oraș?

– Mă refer la oamenii care n-au altceva de făcut decât să se preocupe de Pardalote.

– De ce nu e pe hartă, bunicule?

– Pentru că nu l-am pus niciodată pe hartă. Nici tatăl meu n-a făcut-o, nici tatăl lui. Nu e treaba nimănui, în afara familiei Lindsay. Nu ne place să fim deranjați.

Mult timp după aceea, Lisa rămase tăcută. Oamenii își înscriau singuri proprietățile pe hartă?!

Apoi se gândi la Magool Ransome, care probabil locuia undeva aproape.

– Ai vecini, bunicule? Pentru prima dată, Lindsay se clătină puțin, ca și cum cineva l-ar fi scuturat de mână.

– Nu. Nu ceea ce numești „vecini“.

– Era un pacient la spital. Numele lui era Magool Ransome…

Mașina se zdruncină ușor, trecând peste câțiva arbuști abia crescuți. Dură câteva clipe până când reveniră pe drum.

– N-ai de-a face cu Ransome decât și numai dacă spun eu. Pentru prima oară de când părăsiseră spitalul, bătrânul se întoarse și se uită direct la nepoata sa. Ochii lui erau de un albastru pal și inexpresiv.

În ciuda căldurii copleșitoare, Lisa simți fiori de gheață. Tatăl ei murise când ea era doar un bebeluș. Oare din cauza lui bunicul ei nu-i mai privea pe cei din familia Ransome ca pe niște vecini? Erau ei sigur „cei de alături“? Tatăl ei provenea de acolo? Fusese jocheu, ceea

ce însemna că învățase treburile legate de fermă practicând la o altă crescătorie. Așa că nu era rudă cu familia Ransome. Lisa se simțea ușurată!

Când ajunseră în sfârșit, Lisa descoperi că ferma era exact așa cum îi spusese mama ei și cum o descrisese bătrânul Jimmy în engleza lui stricată. Podeaua verandei era făcută din lemn de molid. Dinăuntru răzbătea lumina dată de lămpile de kerosen care atârnau de grinzile tavanelor. În soba imensă din încăpătoarea bucătărie ardea focul. Ici-colo se aflau piese de mobilier executate manual, la fel de vechi ca întreaga casă. Într-un colț se găsea un vas mare în care era așezat un mănunchi de lumânări, care erau probabil folosite la aprinsul lămpilor.

Lisa era obosită, țâfnoasă și flămândă. Era prea amețită ca să observe detaliile căminului, cu excepția faptului că era parcă desprins dintr-un vis care se petrecea în urmă cu 100 de ani. Ceea ce observă, pentru că o surprinse, fu o femeie care trebăluia lângă foc, agitându-se apoi ca și cum ar fi avut și ea un drept real asupra acelei case vechi. Era de vârsta a doua, slabă, austeră și deloc primitoare. Din contră, realiză Lisa mai târziu, ea însăși nu era binevenită.

– Doamna Watson! Explică scurt bunicul ei. Menajera mea. Îți va da ceva de mâncare și te va conduce în camera ta.

Lisa încercă s-o salute, dar după o primă privire iscoditoare, doamna Watson se întoarse cu fața la sobă.

– Ușa de la dreapta, spuse ea, fără să se întoarcă spre fată. Ia-ți o lumânare ca să aprinzi lampa. Poți face duș în cabina din spatele verandei… prin ușa din mijloc.

Acesta fu singurul ceremonial de bun venit care-i fu oferit la sosirea în casa mamei ei. Îndreptându-se spre ușa care-i fusese indicată, Lisa auzi totuși ceva care-i ridică moralul.

– Cu toată tărășenia cu spitalul, acel domn Ransome a venit prin zonă azi, spuse doamna Watson. Îi recunosc murgul. E cel pe care l-a călărit sezonul trecut la cursele de la Wyndham. Ce caută acolo sus, la nici o zi după întoarcerea de la Finch's Creek?

Închizând cu grijă în urma ei ușa de plasă, Lisa auzi răspunsul direct al bunicului ei.

– Dacă e Jim Ransome, colindă dealurile din vest ale proprietății lui. Asta cu siguranță. Timpul ne va spune ce caută acolo. Până atunci, ne vom vedea de treburile noastre.

Jim Ransome! Un timp îndelungat, Lisa auzi muzica amintirilor ei…

„Spune-mi Jim, pe scurt, Lisa…“

Deci ferma Ransome, Nangardee, era într-adevăr vecină cu Pardalote! Magool Ransome – Jim – călărea din când în când la frontiera de sus dintre cele două proprietăți!

Lisei i se păru că i se deschisese ușa către Rai.

***

De dimineață, Lisa se simiți incomparabil mai bine. Prin fereastra mică și pătrată îl zări pe bunicul ei, îmbrăcat în haine de fermier, cu nelipsita lui pălărie, îndreptându-se spre cărarea pietruită. Mergea printre găini și pui, ca și cum ele n-ar fi existat. Câteva minute mai târziu, îl văzu călărind cel mai frumos cal pe care-l văzuse. În viața ei nu mai văzuse un om care să stea atât de drept în șa.

Pentru tot restul lumii, prin fereastra aceea dintr-un perete gros de 18 inci, era ca și cum ar fi privit gospodăria unei ferme obișnuite, dintr-o zonă mult mai locuită. Un râu curgea în josul câmpului îngrădit și copaci mari și bogați se ridicau în vale, puternici spre cer. Alături de casă era o grădină de zarzavaturi, iar într-un teren împrejmuit cu sârmă păștea o vacă. Era ca într-un vis, căci Lisa știa că era în inima unui teritoriu sălbatic. În mijlocul pustietății. La sud, către granița cu Teritoriul, începea deșertul. Și cu toate astea, aici era un paradis verde.

Ciudat, dar nu se mai temea. Și nu se mai simțea tocmai singură… în pofida indiferenței menajerei. Exista cu adevărat un vecin!

În afară de asta, putea fi incitant să exploreze valea.

Magool Ransome locuia acolo, în partea vestică. Era sigură de asta, fiindcă auzise ce spusese menajera. Ea, Lisa, avea ceva de discutat cu

el, dacă avea să-l întâlnească din întâmplare, în plimbările ei prin cheile acelea abrupte. Îi aprinsese țigările, îi citise, îi permisese s-o tachineze și fusese de ajutor.

Apoi, el plecase pur și simplu fără să-și ia rămas-bun. Nu lăsase nici un mesaj. Plecase.

Ei bine… desigur, exista Imelda!

***

Lisa găsi drumul spre cabina dușului. Traversând sufrageria, se simți din nou puțin incomod. Dar era goală, singurul semn de viață era flacăra plăpândă care mocnea în sobă. Când se întoarse în camera ei, îmbrăcă cele mai bărbătești haine pe care le avea – o cămașă albă, pantaloni scurți de culoarea nisipului și șosete lungi, de aceeași culoare. Se machie ca să se protejeze de căldură. Avea sentimentul că machiajul de efect nu-i prea surâdea doamnei Watson.

Lisa vroia să fie de ajutor în casă, dar cel mai mult vroia să iasă afară și să inspecteze exteriorul acelei case vechi și lucrurile din imediata ei apropiere.

Când reveni în sufragerie, văzu un tânăr bronzat care stătea la masa mare din lemn din centrul încăperii. Seara trecută nu-l văzuse. Picioarele lui lungi stăteau depărtate sub masă, erau îmbrăcate într-o pereche de pantaloni strâmți kaki. Purta, la fel ca bunicul ei, cizme cu tocuri de fermier. Mânca cereale dintr-un bol și citea ziarul întins pe masă. La celălalt capăt al mesei era pălăria lui.

Își ridică încet privirea când Lisa intră. Câteva secunde, ea stătu în picioare, iar el rămase pe scaun, uitându-se unul la altul. Apoi, își apropie în silă picioarele, împinse înapoi scaunul și se ridică. Își puse o mână pe spătarul scaunului și cealaltă pe masă. Era un mod leneș, dar nu lipsit de grație, de a se ridica.

– Ei bine! spuse el. Se uită la ea încet, meditativ, ca și cum ar fi evaluat-o pozitiv sau ca pe o bătaie de cap.

Lisa nu spuse nimic. Arăta din nou asemenea unui tablou mut. Bărbatul deschise mai larg ochii și începu să manifeste un adevărat interes. Nu era suficient de înaltă, încât să treacă drept o frumusețe. Era îmbrăcată simplu și avea gesturi naturale.

„De ce arată așa? Ca și cum ar aștepta ceva? Ce?“, se întrebă ea.

– Deci! începu el. Interesant, la urma urmelor! Asta dacă poți vorbi la fel de bine cum arăți.

Lisa se gândi că se comporta deliberat grosolan. Nu avea să facă nici o „mișcare“, până când ea, străina, nu-și arăta adevărata față.

– Mulțumesc, spuse Lisa fără să-i zâmbească. Am trecut de faza cu însemnatul? Nu așteptai pe cineva ca mine?

– Cam așa ceva. Trase cu vârful cizmei un scaun. Ia loc, o invită. Vrei să mănânci ceva? În vasul de pe marginea sobei e ceai. Întotdeauna se găsește acolo. Chiar și noaptea. Îți place ceaiul fiert tare? Așa îl bem noi pe aici.

Lisa se deplasă precaută spre masă și se așeză. Observă că avea ochii albaștri, asemenea majorității celor din nord. Era un albastru pălit de soare, ca al bunicului ei. Erau gânditori, chiar blânzi, și totuși nu spuneau nimic.

Un moment, Lisa crezu că avea să-i spună „Ia-ți un bol și o lingură, sau dacă vrei, mănâncă direct de pe masă“. Părea genul care să aibă astfel de maniere. În fața ei nu era nimic altceva, în afara unui bol de culoarea pământului și o cutie mare cu cereale. Pălăria uzată, dar plină de personalitate stătea la loc de cinste, în capul mesei.

Lisa se înșelase. Tânărul își împinse scaunul și se ridică din nou. Se îndreptă agale spre dulapul enorm din încăpere și-i aduse un bol, o lingură, o farfurie mică și un cuțit. O cană și o farfurioară. Le aranjă aproape cu grijă în fața Lisei.

Oare-și râdea de ea? N-avea nici cea mai mică idee.

Ocoli scaunul ei și așeză din nou, apoi îi dădu cutia cu cereale și bolul cu zahăr.

– Chiflele sunt sub ștergarul de pe căminul sobei. În cealaltă parte, ai ceai. Dacă vrei ouă cu șuncă, trebuie să te trezești la 5:30. Atunci e

ora micului dejun la Pardalote. Acum, mă tem că nu poți lua decât o gustare. Nu era nici tăios, nici politicos. Nu făcea decât să-i expună faptele.

– Nu vreau decât atât, mulțumesc, spuse Lisa punându-și câteva cereale.

– Laptele este în…

Se răzgândi și nu-i spuse de unde putea să-și ia singură lapte. Se ridică încă o dată, se duse până în fundul verandei și se întoarse cu un ulcior mare. Îl așeză hotărât pe masă, la îndemâna ei. Apoi, se întoarse precaut la locul și la ziarul lui. Era unul din ziarele pe care le adusese seara trecută bunicul ei.

Lisa mâncă în tăcere. Credea că înțelegea ce se petrece în mintea tânărului. Se împotrivise venirii ei la Pardalote, dar acum, că venise totuși, nu o găsise așa o catastrofă.

El întoarse o pagină a ziarului. Lisa își împinse scaunul și se duse să-și toarne o cană de ceai pe care o încălzi cu puțină apă fierbinte din vasul de alături. Se întoarse la masă și se așeză din nou. El se uită la ea, studiind-o iar din cap până-n picioare. Aproape că zâmbea.

– Numele meu e Lisa Tonkin.

– Știu. Eu sunt Ton Watson.

– Ei bine… acum, c-am spart gheața…

– Nici vorbă de gheață aici, Lisa. Nimic altceva, în afara unei călduri zăpușitoare. Nu avem frigidere sau alte lucruri de genul ăsta la Pardalote. Dacă vrei un trai ușor, cred că va trebui să te întorci de unde ai venit.

– Nu vreau un trai ușor. Lisa îi zâmbi. Era un simplu surâs, dar înlătură barierele. Dacă Tom Watson ar fi văzut vreodată o grădină cu flori, acum ar fi crezut că fața ei semăna cu una. Vezi tu…, continuă ea, vreau să stau o vreme la Pardalote, asta-i tot. A fost căminul mamei mele…

Tom Watson căută în buzunarul de la cămașă cele necesare pentru o țigaretă. Apoi rulă ușor tutunul în foița argintie. „Cântărește pe

îndelete“, se gândi Lisa. Mama ei îi spusese că oamenii care trăiau în inima stepei, în adevărata pustitate, făceau așa. Își luau timpul necesar.

– Vom vedea, spuse el când ajunse în final la o concluzie. Lisa se întrebă pe cine inclusese Tom când spusese „vom“.

– Ești fiul doamnei Watson? întrebă ea după ce luă două înghițituri de ceai.

– Așa este.

– Am cunoscut-o aseară. Eram îngrozitor de obosită și plină din cap până-n picioare de praf. Presupun că nu i-am lăsat o impresie prea bună… Liniște. Vreau să spun, nici nu se poate, după o zi întreagă de călătorit…

Tom își aprinse țigara la fel de tacticos și de încet cum o răsucise. Ochii lui îi fixară pe ai ei, apoi, ca și cum ar fi lăsat o fracțiune de secundă garda jos, îi zâmbi. Fu doar o licărire, o scurtă scăpărare. Dispăru la fel de repede cum se ivise.

Mama se ocupă acum de lăptărie, spuse el.

Lăptărie?

Da. La Pardalote nu există lapte praf sau mâncare congelată. Totul este proaspăt, rod al pământului.

Minunat! zâmbi Lisa.

Tom Watson reacționă gânditor la zâmbetul fetei. Chipul Lisei înflorise din interior, devenind de-a dreptul încântător, crestând, fără ca ea să-și dea seama, armura tânărului. Doamna Watson intră în încăpere. Ducea o găleată cu lapte și o cană cu smântână. Rămase neclintită, uitându-se la cei doi care stăteau la masa veche și solidă. Avea o expresie gânditoare, nu atât de neprimitoare ca seara trecută.

– Tu ai schimbat caii din țarc, Tom? întrebă ea.

– Acum o jumătate de oră, răspunse el, trăgând din nou din țigară. Următorul lucru care trebuie făcut e să prindem cei doi cai pe care i-am castrat ca să trimitem după bătrân. E posibil că McPhee să-i vrea mâine.

– Atunci ar fi mai bine să te apuci de treabă, nu?

– La momentul potrivit, spuse încet Tom. Continuă să fumeze, privind la Lisa și „gândind pe îndelete“. Doamna Watson se duse lângă sobă și turnă laptele din găleată într-un recipient de la marginea acesteia. Lisa se ridică.

– Mă tem că încă n-am spus „bună dimineața“, se scuză ea. Trebuie să fi dormit prea mult. Sau cel puțin, n-am realizat că toată lumea s-a trezit atât de devreme la Pardalote.

– Oricine lucrează pentru pământ se trezește devreme, replică încet doamna Watson, fără să se întoarcă.

– Sper să vă pot ajuta…, începu Lisa, îndreptându-se stângace spre sobă. Era o sufragerie imensă, așa că exercițiul acesta necesită ceva pași.

– Poți începe de mâine, probabil, încuviință doamna Watson. Puse găleata jos și împinse recipientul cu lapte în sobă. Neștiind ce să facă, Lisa ridică găleata.

– Pot să iau eu asta pentru dumneavoastră, se oferi ea. Unde trebuie pusă?

– Trebuie opărită. Doamna Watson se întoarse și o privi meditativ. Acum dădea dovadă de bunăvoință?

– În lăptărie? se interesă Lisa. Era doar foarte nerăbdătoare să viziteze locul acela și să opărească toate gălețile pe care le găsea acolo, orice, numai să fie de folos și să scape de „cercetătorii“ Watson: mama și fiul. Vroia să le facă pe plac, dacă era posibil, dar nu era sigură cum.

– Ce-ai face într-un loc asemănător unei lăptării? întrebă surprinsă doamna Watson.

– Mi-a spus mama, izbucni Lisa. În ochii menajerei străfulgeră o lumină stranie.

– Mama ta n-a avut nici o grijă la Pardalote, afirmă hotărâtă doamna Watson. A plecat și a fost renegată de către tatăl ei…

– Mama a murit, șopti Lisa.

Fața menajerei fu traversată de o umbră de tristețe, imediat mascată.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, spuse ea cu mai multă blândețe. Privirea îi alunecă nervos spre fiul ei, care stătea încă la masă. El nu-și ridicase ochii. Tom, spuse ea, recâștigându-și calmul. Du-o pe Lisa la lăptărie. Mă gândesc că i-ar face plăcere s-o viziteze. Ar fi bine să-i arăți unde sunt păstrate lucrurile. În boiler mai este apă pentru opărit. Poate că până la urmă, ne poate da o mână de ajutor. O va ține ocupată. Pardalote este un loc singuratic pentru o tânără.

Urmară alte câteva mesaje de la mamă către fiu. Acum Tom părea dispus să abandoneze ziarul și se arătă chiar interesat s-o conducă pe Lisa în lumea de afară.

– Hai, Lisa. Pe aici. Expresia lui, ca și a menajerei, se îmblânzise vizibil. Așteptă ca ea să iasă prima. Când trecu pe lângă el, îi luă găleata din mână. Lisa zâmbi recunoscătoare, dar fără să exagereze, astfel ca el să nu înțeleagă greșit. Vroia doar să fie prietenoasă.

Când ieși pe verandă, Lisa avu instantaneu plăcuta senzație de spațiu. Acum putea testa imaginile pe care mama ei i le descrisese. La est era „ pământul răsăritului", iar la vest – „pământul asfințitului". De acolo venise tatăl ei. Acolo locuia Magool Ransome! Atât de aproape! Poate că…

Ah! Dar exista cineva pe nume Imelda. Dacă Imelda putuse să-l ia, putea să-l și țină, să-l păstreze.

Prima zi trecu fără ca sentimentele Lisei să fie vătămate și fără prea multe incidente verbale cu domnul Lindsay. Din fericire, nu intrase în nici un coflict cu acel fermier puternic, Tom Watson. Între ei era un fel de acceptare suspendată.

De fapt, după un prânz cu carne rece de vacă și salate îmbietoare, atitudinea lui Tom se îmbunătățise vizibil. Fusese reținut destul de mult în „biroul" din spatele verandei, la o conferință cu mama lui. În timp ce se petrecea asta, Lisa spălase vasele și le pusese cu grijă la locul lor. Simțea că în ceea ce-o privea pe doamna Watson, acestă mică încercare putea fi un test.

Spre dezamăgirea ei, bunicul nu veni acasă în noaptea aceea.

– Îl așteptăm, spuse cu oarecare reținere doamna Watson.

– E plecat la Tabăra 1, interveni Tom. Probabil că va rămâne acolo câteva zile ca să verifice magaziile. Dacă se duce și la Knob Hill, o să lipsească mai mult. I-au sosit acolo câțiva muncitori noi.

– Nu se simte atât de bine zilele astea, spuse mama lui Tom.

– Acționează după propria lui lege. Întotdeauna a făcut-o. Din nou, Tom expunea faptele, cu obișnuitul său ton neutru.

Lisa se strădui să nu se simtă rănită că, deși abia o adusese la fermă, bunicul ei plecase pur și simplu la muncă, fără să-i spună nici un cuvânt. Ca și cum ar fi încetat să existe acum, că o salvase de la Finch's Creek.

„Poate cu timpul, am să-i câștig afecțiunea“, se gândi ea plină de speranță.

După cină, în seara aceea, Tom o scoase din nou afară pe Lisa, ca să poată vedea ferma în lumina difuză a nopții. Era o priveliște minunată – umbrele copacilor abia răzbeau prin argintiul lacurilor.

– Nu-i de mirare că nimeni nu știe cum să ajungă la Pardalote, spuse ea. Pur și simplu, nu-l poți vedea, nu-i așa? Nici măcar din aer, mă refer. Statul face multe survolări cu aeroplanul, nu?

– N-am văzut decât de două ori un avion venind. Și era la o înălțime foarte mare. Câteodată se vede drumul spre est sau spre vest.

– De ce nu și spre nord sau spre sud?

– La nord nu sunt decât albii secate de râuri, teritoriul cheilor – pustiu, cu excepția câtorva pășuni pentru vite către Wyndham. Eu un teren plin de denivelări. Iar din sud ai venit tu. Apoi, urmează deșertul.

– Așa că nu vine nimeni în direcția asta?

– N-ar ști cum să ajungă, decât dacă li s-ar arăta, spuse Tom râzând scurt. Doar cei din familia Ransome, din valea din vest, mai aduc străini. Bătrânul face asta foarte rar. A adus câțiva oameni noi la Knob Hill… se opri brusc.

„Acum știu sigur – cea mai apropiată fermă de Pardalote este proprietatea lui Magool Ransome!“ Lisa se înveseli. „Într-o zi, dacă voi rămâne aici suficient…“

Apoi își aminti de cineva pe nume Imelda. Ce n-ar fi dat să știe cine era cu adevărat Imelda! Cu ce drept îl luase atât de neașteptat din spital pe domnul James Magool Ransome?

Bătrânul nu se întoarse acasă nici în următoarele două zile și nopți. Lisa discutase foarte puțin cu doamna Watson. Asta pentru că menajera, nu neprietenoasă, dar încă precaută, părea să n-o prea observe pe noua venită. Totuși, când îi vorbea fiului ei despre bătrân, din vocea ei transpărea un ton de îngrijorare.

Și Tom era adesea tăcut, însă amabil. În cea de-a doua zi îi înșeuă un cal de povară care putea fi strunit mai ușor și o duse la o plimbare călare. Lisa era aproape novice în ceea ce privea echitația, dar după primele 10 minute știu că avea să-i placă la nebunie. Tom o duse pe cheile din est, ca să poată vedea bovinele păscând pe versant. Într-un țarc îndepărtat se zărea o herghelie de cai.

Când își struniră caii spre drumul de întoarcere, Lisa văzu o dâră de fum în partea vestică a peisajului. Pe măsură ce se uită, dâra deveni o coloană de fum în toată regula.

– Băștinașii își trimit semnale? se interesă ea, fără să se aștepte să fie luată în serios. Dâra de fum semăna mai mult cu una care ieșea din hornul unei case.

Cu ochi mici, de sub borul larg al pălăriei sale, Tom Watson studie fumul. Umbra lăsată de pălărie era atât de întunecată, încât ochii lui păreau două puncte strălucitoare.

– Nu, spuse el, dar nu-i explică. Restul drumului spre casă îl făcură în tăcere.

Acum Lisa știa încă ceva, unde se afla cu exactitate Nangardee, căminul lui Magool Ransome. Nu-și dădea seama cum de era atât de sigură, dacă nu din cauza tonului ciudat al vocii lui Tom.

– Bunicul tău s-a întors, o anunță Tom când traversară pășunea fermei lor.

– Parcă ai fi Jimmy. Lisa nu-l prea crezu. Îi plăcea să prezică…

– Lasă-l pe Jimmy! Calul lui Old-fella paște liniștit lângă copacul acela uriaș. Nimeni altcineva nu-l călărește pe Challenger. Așa că dacă el este prin zonă, la fel stă treaba și cu bunicul tău.

Lisa se simți ușurată, dar puțin intimidată de lipsa de menajament a lui Tom.

– De ce-i spui bunicului „Old-fella“?

– Așa îi spun aborigenii. Pe aici înseamnă „Șeful“ – cel care stabilește legea, în engleză. Așa cum căpetenia lor de trib este cel mai important om. Înaintea lui, tatăl său a fost „Old-fella“. Și înainte, bunicul lui. Au nume aborigene diferite, dar care desigur înseamnă același lucru.

– Înțeleg.

Un nume aborigen ca „Magool“, de exemplu? Și cuvântul acela însemna tot „șef“. Însuși Magool îi spusese.

Tom se aplecă în șa și deschise poarta, iar după ce intrară, se aplecă din nou ca s-o închidă. Apoi se îndreptă și-și ridică semeț capul, privind direct spre prima ceață roșiatică de apus care se ivise în spatele dealurilor vestice. Ochii lui se micșorară pe măsură ce asfințitul cobora. Lisa văzu felul ciudat în care fălcile lui se încleștară.

Tom urmărea silueta unui om călare. Omul acela părea foarte departe. Atât de singur, acolo sus! El și calul său păreau nemișcați, uitându-se în josul văii Pardalote. Oare se uita la ei?

Lisa stătea neclintită, legată parcă de aceeași vrajă care făcea ca fața ei să semene unei picturi. Călărețul din depărtare era o pată întunecată în flacăra vie a cerului vestic. Lisa simți o durere bruscă în inimă, căci îi amintea de un bărbat înalt și puternic, zăcând inert la pat, care devenea atât de vulnerabil la o simplă înțepătură de ac. Acum nu era decât o siluetă neagră și solitară, pe fundalul stacojiu al apusului de soare.

Magool Ransome. Trebuia să fie el. Din regatul său de pe culmea acelor dealuri, se uita acum la ea și la fermierul care o însoțea. Oare o recunoștea?

Tom se întoarse spre Lisa.

– Ce se întâmplă cu tine, Lisa?

– Apusul. Dacă nu l-ai vedea, n-ai putea crede că e atât de frumos, nu-i așa, Tom? Ochii ei coborâră de pe dealurile îndepărtate ca să-i întâlnească pe ai lui. Dar tu la ce te uitai, Tom?

– Cred că zărisem un vultur. Ridică frâul și-și înghionti cu cizma calul. Asta e ora la care poți vedea astfel de viețuitoare. Sunt păsări răpitoare, survolează dealurile în căutarea victimei.

– Vulturii? întrebă nedumerită Lisa.

– Păstrează distanța de culmile dealurilor, Lisa. Vulturii pot fi foarte periculoși. O privi drept în ochi. Mai ales cei care urmăresc păsările tinere, o preveni el. Vânează singuri. Păstrează o parte din pradă pentru nevoile viitoare, apoi caută din nou. Sunt genul ăsta de păsări.

Lisa clipi. Oare Tom vorbea cu dublu înțeles?

Călăriră până la grajduri. Tom îi luă frâul și-l atârnă de una dintre bârnele din lemn, apoi o ajută să descalece. Alunecând din șa în brațele lui, Tom o reținu o secundă mai mult.

– Fii atentă la vulturi, spuse el, glumind pe jumătate. Zâmbi cu malițiozitate și schimbă subiectul. Poate că Old-fella te așteaptă acasă. Să nu fii prea dură cu el, Lisa. Nu te alia cu dușmanii lui, pentru că are mulți, și sunt de asemenea antreprenori.

Se uită uluită la Tom. Nu putea să creadă că vrusese să spună ceea ce credea ea. Îl văzuse și el pe Magool Ransome de culmea dealului! Acum era sigură.

– Eu să fiu dură cu Old-fella?! Poate celălalt…

– Ei bine, du-te să-l vezi. Joacă-ți cărțile inteligent. El va fi cel care va dori favoruri. Acceptă asta pentru că ți-o spun eu. Ai putea avea de câștigat. Nu poți ști niciodată, nu? În locul tău, aș sta aproape de masa de joc. Și aș juca de acolo.

Lisa era atât de nedumerită, încât nu-și mai aminti apoi cum se eliberase din brațele lui Tom și cum părăsise grajdul.

Un minut mai târziu, uită complet de el. În casă se aprinseseră luminile și prin fereastra mare îl zări pe bunicul său stând într-un fotoliu. Fața lui nu mai exprima obișnuita aroganță, ci arăta obosită, bătrână, poate chiar puțin tristă.

Când Lisa intră în casă, Lindsay se uită spre ușă. Văzu o fată cu obrajii strălucitori și cu ochii plini de lumină.

Oh, bunicule! Mă bucur atât de mult să te văd! Făcu o pauză, tânjind după un bun venit, și temându-se în același timp să nu spună ceva nepotrivit. Te-ai întors acasă!

Bătrânul își vârî mâna în cămașă și apăsă în dreptul inimii. Ea crezu că se crispase din cauza unei dureri bruște și alergă lângă el.

Bunicule! Te simți bine?

Sigur că mă simt bine, ripostă el. Puțin obosit, asta-i tot. În general, nu sunt niciodată obosit. Mâna lui liberă se legăna în lături, jucându-se cu urechile unui câine ciobănesc australian negru cu pete cafenii.

Ce câine frumos! exclamă Lisa, așezându-se pe podea lângă animal. Pot să-l mângâi? O să mă lase?

Da, dacă spun eu. Bătrânul părea înduioșat de atenția imediată pe care Lisa o manifestase față de câine. Așa, Sept, se adresă el animalului. Las-o pe domnișoara să te mângâie.

Sept? Ce nume ciudat…

Deloc. E al șaptelea în linia descendenților. Toți născuți și crescuți la Pardalote. Uită-te la pernițele labelor lui. Sunt foarte dure, poate călca oriunde. La fel de bun ca un dingo.

Câinele o privi tolerant pe Lisa, în timp ce ea îi ridică o labă și-i masă pernița. Ochii lui erau prietenoși.

– Așa și trebuie, spuse ea ferm. Câinii ciobănești australieni sunt pe jumătate descendenții câinilor dingo, nu?

– Deci măcar atâta știi! Răceala și asprimea din glasul bătrânului dispărură întrucâtva. Lisa știa din instinct că iubea foarte mult acel câine. Îi permisese să se apropie puțin mai mult de el, pentru că și ea îl admira pe Sept.

– Desigur. Cred că am învățat la școală. Îl masă blând sub bărbie, urmărindu-l și așteptând să dea fericit din coadă, în semn de aprobare. Ador lucrurile frumoase, adăugă ea. Sept este un câine frumos.

– Atunci, ce zici de ăsta? Bătrânul scoase mâna din cămașă și-o duse la buzunar. Scoase în palmă o piatră strălucitoare cu șase fațete, de formă piramidală. Avea o culoare mov-albăstrie care în adâncime se stingea într-un bleu-alburiu.

– Oh, dar e superb! exclamă ea cu ochi strălucitori. E un cristal, nu-i așa? E natural, nu? Ochii ei priveau minunați piatra. Șase fațete perfect egale și un vârf perfect piramidal! E un miracol, nu-i așa?

– Ei bine, ce este? Numește-l, îi ceru el.

– N-am idee, mărturisi ea. Lisa clătină din cap. Ar fi vrut să-i facă pe plac bunicului ei, știind.

– Beril, spuse el. Așa se numește; e foarte valoros. Pe dealurile astea sunt o mulțime de astfel de pietre, deși până acum n-a fost descoperit unul atât de mare.

– Pe dealurile acestea? întrebă Lisa, neîncrezătoare. Nu apucă să audă răspunsul, căci doamna Watson intră grăbită în încăpere. Femeia avea acum o cu totul altă înfățișare, căci era agitată și preocupată.

– Să nu-mi spui că-ți faci griji, Old-fella! îl mustră ea. Nu vezi că…

– Prostii, baliverne! o întrerupse bătrânul, reluându-și vechiul comportament. Fiul tău o să vină în câteva minute, doamnă Watson. Du-te și îngrijește-te de el. Probabil că, dacă îi cunosc apetitul, va vrea să mănânce…

Lisa se uită surprinsă pe rând la cei doi. Cât de diferiți erau din senin! Și cine și-ar fi imaginat-o pe doamna Watson făcându-și griji pentru cineva? Ce dădea și mai mult de gândit: ce-l făcuse pe bunicul ei să-și schimbe atitudinea față de ea, nepoata lui? Oare se întâmplase vreun miracol acolo, pe dealuri, sau oriunde fusese el plecat?

Bătrânul își ținea din nou mâna în cămașă, masându-și ușor zona din dreptul inimii. Avea ochii închiși, dar buzele lui schițau un zâmbet ușor satisfăcut, ca și cum i-ar fi plăcut să-i vorbească atât de aspru doamnei Watson.

Încă îngenuncheată alături de câine, Lisa se uită anxioasă la menajeră. La rândul ei, femeia se uita la bătrân, mai întâi cu îngrijorare, apoi cu exasperare. Se întoarse cu fața la sobă, încercând să ascundă că ceva o neliniștea. Cuvintele tăioase ale bunicului?

Lisa se uită în ochii aurii ai lui Sept și clătină încet din cap. Câinele bătu ușor din coadă pe podea. Lisa își ridică privirea. Bătrânul îi urmărise cu un ochi. Mâna lui liberă mângâia piatra prețioasă. Când văzu că Lisa își îndreaptă privirea spre el, închise repede ochii și-și sprijini capul de spătarul scaunului, prefăcându-se din nou a fi palid și obosit.

Oare cât de vicleni puteau fi cu toții în locul acela? Făceau toți același joc?

Capitolul 4

Dimineața următoare, în timp ce se îmbrăca, Lisa auzi vocile unor bărbați care veneau de pe verandă. Se trezise foarte devreme și se simțea mai fericită în ziua aceasta, căci bunicul ei își recuperase seara trecută energia. Fusese din nou arțăgos și concis, dar distant. În realitate, Lisa se simțea ușurată. Bătrânul era din nou în formă. Ciudat, dar Lisa se considera salvată de la o anumită anxietate pe care o găsea inexplicabilă. Când se trezise, se gândise că ar fi fost o idee minunată să facă o listă cu lucrurile bune și rele care i se întâmplaseră și să le compare. Văzuse la est „pământul răsăritului" și fusese splendid. Văzuse o coloană de fum ridicându-se în spatele dealurilor de vizavi – de pe „pământul asfințitului". Asta fusese și mai frumos. Mama ei îi vorbise cel mai mult despre „pământul asfințitului". Acolo locuise tatăl ei. Lisa aproape că putea auzi vocea mamei ei. Odată, cândva, avea să meargă să descopere singură ținutul acela.

Dar ce fusese cu cina de seara trecută? Ei bine, lucrurile nu merseseră prea rău. Tom îi zâmbise în treacăt de câteva ori. Old-fella se comportase excat la fel ca atunci când îl cunoscuse la Finch's Creek, dar păruse să se simtă bine și nu arătase palid și obosit, ca înainte de masă. Lisa descoperise că el putea să iubească unele lucruri. Superba

lui piatră de beril și ciobănescul australian, de exemplu. Poate că dacă se străduia în continuare…, avea s-o iubească și pe ea… Dacă nu iubire, atunci poate recunoaștere?

Vocile de afară se auziră în continuare, așa că Lisa scoase capul pe fereastră ca să vadă cine era. Pe marginea verandei stăteau trei bărbați: bunicul ei, Tom și un alt fermier.

– N-ai dus-o în partea de vest? îl întrebă bunicul ei pe Tom.

– Nu. Am dus-o în josul văii, pe drumul Jinga, către est. Destul de departe, având în vedere că nu știe să călărească… încă.

„Ei bine, e adevărat“, recunoscu Lisa lamentându-se, știind că vorbeau despre ea. „Totuși, cu puțină răbdare… cine știe? Poate că Tom…“

– Ține-o la distanță de dealurile din vest. Am mai dat ordinele astea și înainte. E o zonă periculoasă din mai multe motive. Poți să-i dai Lisei bătrâna iapă Nellie. Am s-o trimit pe Nellie în ceva timp. Sam, aici de față, duce azi ceilalți cai la păscut în afara proprietății. Între timp, dacă nepoata mea hoinărește prea departe, avertizeaz-o în privința locurilor periculoase. Ai înțeles, Tom?

Lisei i se păru un discurs foarte lung pentru bunicul ei, dar sesizase o oarecare blândețe în el. În spatele tonului indiferent și rece, dorea ceva cu adevărat intresant pentru ea. Avea să trimită după un cal liniștit și bătrân pe care să-l călărească ea! Interdicțiile bunicului său în legătură cu „locurile periculoase“ puteau avea de-a face cu remarca lui Tom despre vulturi. Oare vulturii aceștia din nordul îndepărtat erau periculoși pentru oameni? Nu auzise niciodată de așa ceva. De fapt, își făcuse impresia că pur și simplu Tom nu vroia ca ea să meargă acolo. Poate din cauză că propria ei mamă își găsise acolo un iubit. Tom împărtășea poate sentimentele bunicului ei. În direcția aceea, spre dealurile din vest, bătrânul își pierduse fiica.

Dar pentru Lisa însemna ceva! De acolo, de pe „pământul asfințitului“, venise tatăl ei! Se întoarse la masă și-și termină de pieptănat părul. Apoi, se privi în oglindă. Ce văzuse cu o zi în urmă Tom la chipul acela? Când o ridicase din șa și o ținuse puțin mai mult în brațe?

De afară, se auzi vocea lui Tom:

– Bine, Old-fella!

Ciudat că tânărul i se adresase în față în felul acela! Toți faceau la fel? Chiar și doamna Watson?

În bucătărie, doamna Watson frigea fripturi și făcea ouă prăjite. În jurul mesei, fiecare citind câte un ziar din cele aduse de bătrânul Lindsay, stăteau patru bărbați. Ochii Lisei se măriră. Până la urmă, Pardalote era un loc populat!

Toți cei patru purtau haine de lucru kaki și cizme de călărie, cu tocuri înalte. În capul cel mai îndepărtat al mesei stăteau aliniate pălăriile prăfuite de cowboy. Bărbații aceia erau crescători de vite. Când Lisa intră, își ridicară încet privirile, apoi reveniseră toți asupra ziarelor, ca și cum ar fi văzut o fantomă. Lisa se duse lângă sobă, acolo unde menajera trebăluia din greu.

– Vă pot fi de ajutor? întrebă precaută Lisa.

Doamna Watson nu se uită în direcția ei și nici nu-i răspunse imediat.

– Ei bine… poți încerca. Pune în fiecare farfurie câte o friptură și câte patru ouă. Pentru uriașul de lângă fereastră, șase ouă. După ce tremină, poți să cureți. Old-fella și Tom au mâncat deja. Ca și bunicul Lisei, doamna Watson revenise în dimineața aceea la normal.

– Mulțumesc pentru că mă lăsați să fiu de ajutor, spuse ea, cu slaba speranță de a pătrunde puțin prin carapacea menajerei.

– După ce pleacă oamenii, îți poți prepara și tu micul dejun, spuse doamna Watson cu vocea ei lipsită de expresivitate. După ce termini, ar fi bine să ieși, azi. Uită-te prin împrejurimile fermei, plimbă-te.

– Desigur. Mi-ar face plăcere. Cu două farfurii cu mâncare fierbinte într-o mână, Lisa se apleacă să ia coșul cu pâine. Sunt atât de multe de văzut…

Doamna Watson se opri din prăjitul ouălor și se uită cu atenție la fată. Bunele intenții ale Lisei și fericirea pe care o simțise mai devreme începeau încetul cu încetul să se spulbere.

– Să nu te duci departe, o sfătui menajera. Unele drumuri sunt anevoioase. Oamenii pleacă la însemnat. Și Tom. Or să lipsească vreo câteva zile.

– Oh… bine… Mulțumesc de înștiințare…

– Ia-ți mâncare într-un coș și ține-te departe din drumul meu. E mai bine așa. Ai să vezi!

Deci Tom pleca la însemnatul vitelor! Se întreba unde era. Presupunea că bunicul ei plecase deja, dar nu avea curajul să întrebe. Următoarele câteva zile, avea să rămână singură cu domna Watson!

Da, într-adevăr, avea să facă o plimbare!

Duse farfuriile la masă. Bărbații se prefăceau doar că citesc. Când Lisa se întoarse spre ei, își îngropară din nou capetele în spatele ziarelor. Puse coșul cu pâine în mijlocul mesei și așeză cele două farfurii în fața a doi dintre ei.

– Bună dimineața tuturor, spuse ea cât putu de senină. Eu sunt Lisa. Lisa Tonkin.

De data aceasta, bărbații se uitară la ea. Erau foarte bronzați, așa cum Lisa nu mai văzuse vreodată. Erau slabi și vânjoși, cu fețe ridate. Oamenii aceștia locuiseră dintotdeauna în stepă. Probabil că nu-l părăsiseră niciodată. Lisa zâmbi din nou, de această dată datorită mirării timide din ochii lor.

Fețele lor se crispară puțin, ca și cum ar fi vrut să-i zâmbească și ei, dar erau atât de neobișnuiți cu exercițiul acela, încât mușchii obrajilor lor nu se clintiră. Renunțară și se întinseră după chifle.

– Mă întorc imediat cu celelalte farfurii, promise ea.

Când micul dejun se termină, Lisa procedă cum i se spusese. Își găti ceva de mâncare, în timp ce menajera era plecată la lăptărie. Apoi spălă vasele, curăță masa de lemn și se asigură că grătarul și tigaia de prăjit nu au nici o pată, astfel încât nici zece doamne Watson să nu le găsească vreun cusur.

Mătură podeaua bucătăriei și apoi curăță și în camera ei, dar nu se apropie de birou, de camera bunicului ei sau de cele care aparțineau doamnei Watson și fiului ei. Era mult prea nervoasă ca să se aventureze în direcțiile acelea.

Dealtfel, o enervase și faptul că doamna Watson aproape că o gonise, refuzâdu-i orice ajutor la lăptărie. Se descurcase cu adevărat de minune la bucătărie. Nu trecuse mult de când răsărise soarele și deja căldura învăluise dealurile.

Dacă avea să facă o plimbare, așa cum i se sugerase, atunci ar fi fost cu atât mai bine cu cât pleca mai devreme. Cu alte cuvinte, avea permisiunea să evadeze. O plimbare însemna să exploreze, și erau atât de multe de văzut!

Da, avea să facă acea plimbare și să-și ia prânzul!

Lisa își pregăti câteva sandvișuri pe care le așeză într-un coșuleț. Își pusese pălăria de soare din bumbac și pantalonii scurți. Se simțea pregătită pentru excursie și era foarte fericită. Nu avea de la cine să-și ia rămas-bun. Se părea că doamna Watson nu se întorsese la fermă. Era posibil să se fi dus la oricare dintre casele răspândite de-a lungul gardurilor care îngrădeau țarcurile. Peste tot domnea liniștea. Nu era nimeni acasă.

Cu capul sus și cu un umăr puțin aplecat din cauza mâncării și a apei, Lisa porni să-și descopere lumea – lumea pe care o cunoscuseră, cu mult timp în urmă, părinții ei.

Când ajunse în colțul cel mai îndepărtat al curții fermei, Lisa întoarse capul ca să vadă încă o dată cum arăta casa, cu verandele ei largi. Totul era atât de frumos în felul său nemișcat, adormit și scăldat de soare; visul de a-și găsi căminul pierdut devenise realitate.

Apoi, în timp ce se uita, văzu un chip la una dintre ferestre. Până la urmă, doamna Watson nu plecase! Urmărea plecarea Lisei. Dar de ce?

Neputând găsi răspunsul acestei întrebări, Lisa se întoarse spre gardul din lemn al fermei și se cățără. Nu mai era nici un cal. Ciobănescul australian era cu bunicul ei. Plecaseră toți. Lumea casei bunicului și a mamei ei stătea neclintită în absolută liniște, sub cerul alb și fierbinte, ca și cum, asemenea feței de la geam, urmărea în tăcere cum ultimul vlăstar al familiei Lindsay pornea să-și vadă regatul.

Acum Lisa nu mai era atât de sigură că era fericită. Stepa putea fi înfricoșătoare în condițiile acestea, în așteptare, nemișcată și tăcută, aparținând nimănui, nici unui Lindsay, ci poate doar timpului și ei însăși.

Lisa se îndrepta spre nord, dar picioarele o purtau, imperceptibil în partea vestică a văii, ca și cum ceva care nu ținea de ea o conducea

în direcția aceea. Acolo erau copaci. Poate și păsări. În spatele acelui deal se ridicase cu o zi în urmă o coloană de fum, dintr-un horn. Asta însemna oameni!

Acolo, pe „pământul asfințitului“, erau oameni! Încetul cu încetul, fericirea o cuprinse din nou.

Lisa se trezi privind o cărare îngustă care se pierdea printre copaci și delușoare, îndreptându-se în susul cheii. Undeva acolo, cărarea dispărea în spatele unor blocuri de roci stâncoase. Apoi, mai sus, reapărea deasupra lor. Lisa porni la drum. Ajunse într-un soi de platformă naturală între doi pereți uriași de stâncă. Rămase neclintită și se uită în josul următoarei văi, unde era mai multă verdeață, iar pantele erau mai line. Lângă spinarea îndepărtată a dealului se găsea o fermă, din hornul căreia se ridica, printre crengile copacilor, o coloană de fum. Era un alt Pardalote, vechi și frumos; pentru mai multă răcoare, partea dinapoi era construită în stâncă. Un singur lucru era diferit. Lisa își ținu respirația, privind și privind…

În fața verandei principale erau două vehicule: un Land-Rover prăfuit și o mașină frumoasă și modernă de teren.

Soarele fierbinte strălucea direct pe capota acelei mașini. Diferitele ei detalii străluceau ca și cum ar fi fost lămpi cu arc electric. Trebuia să fi fost curățată de curând de praful care invada orice se aventura să călătorească prin ținuturile acelea. Poate că mașina aparținea cuiva! Sau venise acolo ca să rămână? Conta, pentru că două siluete se sprijineau de spatele automobilului. Lisa nu putea vedea prea bine cine erau, dar credea că erau un bărbat și o fată. Din cauza depărtării, totul în valea aceea era minuscul. Chiar și ferma părea o căsuță de păpuși. Urma de praf însemna un câine care alerga pe cărarea pietruită spre cei doi de lângă mașină.

Lisa se uită îndelung. Era ca și cum ar fi privit un loc fantastic – o jucărie construită din piese – atât de frumoasă și de atât de neatins.

Nangardee! Ferma lui Magool Ransome! Trebuia să fie! Pentru că tatăl ei provenise de acolo, Lisa credea că se uita la propria ei casă. O parte din ea se trăgea de acolo, la fel cum cealaltă venea din Pardalote.

Coloana de fum care se ridica în spirale, purtată de vânt. Da. Acesta era locul din care venise fumul pe care-l văzuse cu o zi în urmă, când călărise cu Tom.

Lisa se simțea de parcă ar fi asistat la ceva magic. Totul era mult prea departe, iar ea nu fusese invitată la petrecere. Nici la Pardalote nu fusese invitată! Înțelegea că doamna Watson trebuia să supravegheze „intrusa". Cea al cărui loc nu era acolo.

Un minut mai târziu, Lisa-și uită supărarea. Își aminti ceva. Cărarea pe care ajunsese acolo se continua în sus. Trebuia să ducă undeva. Porni din nou, urcând cu atâta înverșunare, încât se tot împiedica și aluneca. Un instinct magic îi spunea că ducea într-un loc important.

Drumul înconjura niște roci, terminându-se între doi pereți stâncoși masivi care se deschideau spre cer. Lisa pătrunse în locul acela ciudat, asemănător unui cuib de vultur. Apoi rămase ca împietrită, neputându-se sătura de priveliștea ce se dezvăluia ochilor ei. În fața ei, chiar în mijlocul deschiderii, era o banchetă din lemn identică celei din bucătăria de la Pardalote. Putea fi chiar una de acolo. În fața banchetei era un telescop fixat pe un stand, cu luneta îndreptată în jos, în exterior, spre zonele îndepărtate din spatele acelui deal.

Aproape pe vârfuri, Lisa se apropie de banchetă. Ochii ei mari și neîncrezători erau fixați pe telescop. Nu era tocmai prăfuit; trebuia să fi fost folosit nu demult. Dar de către cine?

Încă temătoare, se așeză ușor pe banchetă, ca și cum Dumnezeu ar fi văzut-o făcând ceva rău. Se apropie de ocularul telescopului.

Trebui să regleze mai întâi imaginea și să șteargă lentila cu batista. Apoi, ca o imagine dintr-o lanternă magică, încetul cu încetul, valea de jos începu să se vadă. Acum o putea vedea în detaliu. Mai întâi apăru hornul fumegând. Apoi, pe măsură ce aplecă luneta – acoperișul, veranda și apoi limuzina strălucitoare cu cei doi oameni care stăteau lângă ea. Lisa ținu telescopul pe loc, la fel și respirația.

Bărbatul era Magool Ransome! Vorbea și zâmbea unei persoane care arăta minunat și care putea fi Imelda! Oare așa era? Ea se sprijinea de capota mașinii, gesticulând grațios, însă destul de energic, ca și

cum ar fi demonstrat ceva. Chiar și de la distanța aceea, Lisa era sigură că era frumoasă. Silueta ei era superbă, chiar și în rochia aceea simplă, dar perfect croită. Efectul era de necontestat.

Magool Ransome nu părea tocmai la fel ca în pijama și cu bandajele în jurul ochilor. Dar era foarte înalt. Părul lui negru și partea de jos a chipului său erau aceleași, la fel și umerii, brațele cu mâinile agățate de cureaua de la pantalonii kaki. Negreșit, era Magool Ransome – pacientul cel nerăbdător! Comportamentul lui era inconfundabil, căci îi zâmbea frumoasei femei de lângă el, tachinând-o, râzând puțin, și având totuși aerul acela de stăpân al universului. O tachina pe femeia aceea matură, la fel cum o tachinase și pe Lisa. La fel ca înainte, era stăpân pe situație.

El fusese călărețul singuratic pe care-l zărise ieri, la apus, pe culmea dealului! El vizitase Pardalote. Era sigură de asta! O văzuse călărind alături de Tom! Fusese atât de aproape de ea!

Marjory Dean spusese că ochii lui erau cenușii, migdalați. Lisa nu putea distinge culoarea, dar își dădea seama că proprietarul lor se simțea bine alături de fata care se sprijinea de mașina din fața lui.

Între timp, inima Lisei bătea foarte repede. Era prea emoționată ca să conștientizeze asta.

Ar fi putut rămâne o veșnicie să privească, însă timpul trecuse și era mai bine să se întoarcă. Drumul spre casă era lung și întortocheat și nici măcar nu mâncase prânzul pe care-l adusese cu ea.

Ce n-ar fi dat să fi știut de ce stăteau cei doi lângă mașină! Oare pleca Imelda undeva? Lisa spera să fie așa. Departe, foarte departe! Dacă Imelda ar fi fost o persoană cu adevărat drăguță, i-ar fi spus lui Magool Ransome că nu era politicos din partea lui să părăsească spitalul fără să-și ia rămas-bun de la toată lumea. În cazul în care cineva nu era de față, dacă nu putea să aștepte, un bilețel cu câteva cuvinte ar fi fost foarte potrivit.

Lisa fusese cea care avusese grijă de el și care se ocupase de cele mai mici necesități în cele opt zile în care fusese bandajat la ochi. Nu Imelda.

Lisa își luă mâinile de pe telescop și se ridică. Acum se simțea puțin tristă, ca și cum o mână i-ar fi apăsat inima. Se întoarse încet cu spatele la valea lui Magool Ransome, spre pereții stâncoși.

„Probabil că a uitat deja că am existat vreodată! Probabil că nu m-a recunoscut ieri. Cum pot fi atât de proastă?!“

Pentru ziua aceea, Lisa își pierduse gustul pentru aventuri. Hotărî că cel mai bine era să meargă acasă. Nu-și dădea seama că decisese deja să se întoarcă a doua zi. Uitase că de fapt i se interzisese să calce pe teritoriul lui Ransome. Gândindu-se la el, inima ei tresăltă din nou. Locuiau atât de aproape, încât cu greu Lisa se putea concentra la altceva. Poate aveau să se întâlnească într-o zi – cu sau fără Imelda? – Lisa nu putea răspunde la întrebarea aceea. Și nici nu încercă.

Cufundată în gândurile ei, nu numai că uită să mănânce, dar nici nu-și dădu seama cum ajunsese acasă. Se înserase.

Doamna Watson ieșise din casă și se îndrepta spre grădina de zarzavaturi. Când o zări pe Lisa venind prăfuită, cu părul zbârlit și șchiopătând ușor, se opri și așteptă până când fata ajunse mai aproape.

– Șchiopătezi? întrebă ea. Ești obosită? Trebuie să fi mers prea departe. Ai lipsit toată ziua! La Pardalote nu avem timp liber ca să ne îngrijim de răniți, știi?

– Am o pietricică în pantof, asta-i tot, spuse ea simplu. Avusese o zi incitantă și vorbele neprimitoare ale doamnei Watson fură ca un duș rece. N-am simțit-o decât acum un minut, explică ea. Așteptam să ajung pe verandă ca s-o scot. E mai ușor… dacă stau jos…

– Aici, în nord, nimeni nu face nimic cum e mai ușor. Va trebui să te obișnuiești cu asta, Lisa, dacă ai de gând să rămâi mai mult. Mă tem că aici viața e grea.

– Sper să învăț repede să-i fac față, spuse Lisa cu demnitate. Cu siguranță, voi încerca.

Lisa ajunse și se așeză pe verandă, nu numai ca să-și scuture pantoful, ci și ca să se odihnească. Era mai obosită decât crezuse.

– Oamenii n-or să se întoarcă la cină, spuse doamna Watson, uitându-se nedumerită la Lisa. Totuși, Old-fella ar trebui să se întoarcă. Cu el, nu știi niciodată. Cum spune Tom, acționează după propria lui lege. Se opri, apoi adăugă: Ai face bine să iei cina, cu toate că e târziu. Eu îl aștept pe Old-fella – în cazul în care vine. Am să aprind lumina în curte.

– Da, desigur, fu de acord Lisa. De fapt, se simțea ușurată că nu trebuia să ia cina doar cu femeia aceea ciudată. Și totuși, ar fi preferat să-l aștepte pe bunicul ei. Îi părea rău că ajunsese atât de târziu acasă. E ceva ce n-ar trebui să ating? Aș putea face o greșeală…

– Focul este aprins. Doamna Watson ieși pe verandă ca să aprindă luminile. Tom s-a purtat cum se cuvine cu tine, când ați fost plecați? întrebă ea cu ochi curioși. Pe neașteptate, Lisei îi păru rău pentru cealaltă femeie. Se luptase practic cu ea însăși până să-i adreseze întrebarea aceea.

– Sigur că da. Lisa se strădui să zâmbească. A fost un gest foarte frumos din partea lui să mă ducă la o plimbare. A fost foarte amabil. Și foarte atent – m-am simțit foarte bine…

– În regulă. Ar fi bine să ai grijă cu Tom. Pare să te placă. Știi, în ultimii zece ani, el a fost cel care a fost alături de Old-fella. Este supraveghetorul. Înțelegi ce înseamnă asta? Acum, Tom știe mai bine decât Old-fella ce se întâmplă cu vitele. Pentru ceea ce a făcut pentru ferma asta, el… Se întrerupse, strângând din buze ca să se împiedice să mai spună ceva. Intră în casă. E un compliment că Tom te place, Lisa. În general, nu prea ia fetele în serios. E mai bine să știi asta.

Tot ce-i spusese era destul de ciudat pentru Lisa. Se bucura că Tom o plăcea, dar nu avea idee ce era în mintea doamnei Watson, nici de ce-i vorbise așa. Aproape c-o avertizase…

Cu excepția luminilor aurii de pe cărare, afară era întuneric. Luna nu răsărise încă. În acea lumină firavă, Lisa o văzu pe doamna Watson plimbându-se de colo-colo pe verandă. Din când în când, se oprea și se apleca într-o parte, ca și cum ar fi ascultat. Doamna Watson îl aștepta pe bunicul Lisei cu o anxietate curioasă. Lisa clătină nedumerită din cap. Poate că oamenii din nord erau diferiți.

Lisa realiza că era ceva foarte personal în privința atitudinii doamnei Watson. Puțin jenată că asistase fără să vrea, Lisa se întoarse la bucătărie. Se așeză la masă și dădu deoparte cu furculița cartofii. Niciodată nu-i plăcuseră pregătiți în felul acela. Și totuși, cu câteva minute în urmă, fusese atât de flămândă…

Ușa se deschise și doamna Watson intră. Lisa putea vedea clar îngrijorarea de pe chipul ei.

– Cum ai putut să mănânci atât de calmă, la ora asta, în timp ce bunicul tău… începu doamna Watson. Apoi se opri brusc. Urmă o pauză lungă. Foarte bine, atunci, continuă… spuse pe un ton mai echilibrat. La urma urmelor, nu e problema ta, nu? Tu și mama ta nu v-ați gândit niciodată la el, în acești 20 de ani…

Lisa lăsă jos furculița și cuțitul.

– N-am știut de el, spuse ea. Vreau să spun, eu n-am știut de el, cu excepția faptului că trăia undeva în pustietate… Se opri.

– Aseară ai putut vedea că e foarte obosit, continuă doamna Watson. Îi spun mereu: „Stai prea mult acolo, zilele astea. Întoarce-te înainte să se întunece." Căldură copleșitoare ziua, iar noaptea temperaturi foarte scăzute. Pentru un om tânăr, nu înseamnă nimic. I-am spus lui McPhee de la tabăra externă să-l supravegheze… Se opri, dându-și seama că rostise cu voce tare gândurile ei furioase. Se întoarse în grabă. Continuă-ți cina, Lisa, și du-te la culcare, sugeră ea mai liniștită. La urma urmelor, nu are nici o legătură cu tine. De ce ai venit…? Se întrerupse din nou, ascultând.

„Ascultă dacă se întoarce Old-fella", se gândi Lisa, compătimind-o. „Deci îi pasă! Îi pasă și de altcineva, în afară de Tom!"

– Aseară, la masă, bunicul părea să se simtă bine, spuse Lisa gânditoare, îngrijorată și ea.

Doamna Watson nu-i răspunse. Stătea în picioare, nemișcată. Asculta niște sunete care veneau de afară. Lisa aplecă și ea capul. Putea auzi ceva… tropotul vag al copitelor unui cal care se apropia din ce în ce mai mult.

– Tom? întrebă ea înviorându-se. Sau, mai bine, chiar Old-fella?

– Nu e calul lui Tom și nici Challenger. Ascultară din nou.

– Cum puteți fi atât de sigură? întrebă Lisa, încercând s-o calmeze. E atât de departe…

– M-am născut printre cai, spuse sec doamna Watson. Nu se mișcase deloc. Lisa stătea și ea neclintită, concentrându-se.

Tropăitul venea din ce în ce mai aproape. Acum se auzea destul de clar. O pauză, după care urmă zgomotul unui cal care ateriza după o săritură. Călărețul nu așteptase să deschidă poarta. Sărise peste gard. Ce bine că aprinseseră luminile din curte!

Câteva minute mai târziu, pe verandă se auziră pași. Ochii lor fixară ușa. Old-fella n-ar fi călărit niciodată în felul acela! Era peste puterile lui, la vârsta aceea. Și pașii aceia! Dar Tom…

Cineva traversă veranda și ușa de deschise.

Intră un bărbat. Nu adresă nici o întrebare. Se opri în fața ușii. Nu se uită la doamna Watson, ci la fata care stătea la masă. Un lung moment, Lisa crezu că visează, sau că a înnebunit. Trecuse atât de puțin timp de când îl văzuse într-o altă vale, stând de vorbă cu o fată frumoasă, lângă o mașină strălucitoare. În fața ei era chiar Magool Ransome!

În ciuda sosirii lui inopinate, zâmbea. Era real. Până la urmă, nu era supărată pe el.

– Bună seara, doamnă Watson, spuse Magool, scoțându-și pălăria și ștergându-și sprâncenele cu mâneca.

Doamna Watson se întoarse cu spatele la el. Magool se uită la Lisa. Privind-o doar pe ea, în colțurile ochilor lui apărură riduri.

– Bună seara și ție, spuse Magool cu o curtoazie ironică. În zâmbetul lui era ceva ușor sardonic.

Lisa spera ca el să n-o fi recunoscut. Se descrisese ca fiind înaltă, cu bucle aurii. Asta se întâmplase când el fusese bandajat la ochi, la Finch's Creek. Se distrase inventându-și o altă înfățișare, ca să-l pedepsească pentru aroganța lui. Acum totul avea să se întoarcă împotriva ei, așa că zâmbetul pe care-l afișă era doar pe jumătate luminos.

În mijlocul gândurilor care o străfulgerau, realiză că ceva era într-adevăr în neregulă. Era o anume urgență în vizita lui intempestivă.

– Bunicul…? întrebă ea. Din cauza lui ai venit? Ce s-a întâmplat?

Magool traversă încăperea și-și puse pălăria pe masă, la fel ca Tom și ca ceilalți fermieri. Scoase un scaun cu vârful cizmei și se așeză în fața Lisei, uitându-se direct la ea.

– Da, șopti el cu grijă, ca și cum n-ar fi vrut s-o alarmeze. Bunicul tău – domnișoară Lisa Tonkin – a avut un accident ușor. Sau așa pare. Oricum, nu-ți face griji. Cel puțin momentan.

Confuză și îngrijorată, Lisa tăcea.

– Unde? Poftim? sări doamna Watson, apropiindu-se de masă. De unde știi tocmai tu?

Magool se ridică din nou și-i trase și ei un scaun, însă menajera îi ignoră gestul.

– M-a anunțat Jabberdee, spuse el. Îl știi pe Jabberdee? Face parte din același trib cu oamenii voștri din est…

– Ce s-a întâmplat? îl întrerupse tăios doamna Watson.

Lisa realiză cu teamă, dar în același timp cu certitudine, că femeia își făcuse cu adevărat griji pentru bătrân. Undeva, în străfundul inimii care părea din piatră, ea păstra o afecțiune deosebită pentru stăpânul ei.

– Vă rog, luați loc, doamnă Watson. O să vă fie mai ușor. Din câte știu, încă nu există o cauză reală pentru care să vă alarmați.

Doamna Watson se așeză și-i ceru lui Magool să continue. Lisa stătea neclintită, fixându-l cu ochi mari.

– În dimineața asta, Jabberdee l-a găsit pe Challenger rătăcit pe dealul de lângă cea de-a patra tabără exterioară. S-a luat după urmele calului și l-a găsit pe Old-fella întins pe spate pe una dintre stânci. Aparent, era incapabil sau nu vroia să se miște. Era conștient și la fel de țâfnos și de dictator ca de obicei. Nici o fractură. Jabberdee i-a lăsat mâncare și a venit la tabăra noastră de însemnat. De acolo, au trimis un mesaj radio la Nangardee. Magool făcu o pauză, lăsându-le pe doamna Watson și pe Lisa să asimileze tot ce se petrecuse. Zâmbetul lui dispăruse, acum era doar autoritar. Discursul lui fusese un amestec de cuvinte rostite când pe nerăsuflate, când tărăgănat. Scoase din buzunar tutun și hârtie și începu să răsucească o țigară. Se uită la Lisa.

– Le-am dat oamenilor mei instrucțiuni să trimită o echipă de salvare și să-l aducă. Fie că Old-fella vrea, fie că nu. Termină de răsucit țigara, apoi adăugă: cu alte cuvinte, cu sau fără cooperarea lui. Am destulă încredere în experiența lui Jabberdee de vraci, încât să cred că se întâmplă ceva cu Old-fella. Deși, probabil că nu e nimic dezastruos.

– Pari foarte dur, spuse Lisa preocupată.

– Nu dur, poate hotărât.

– De ce nu te-ai dus să-l iei chiar tu? întrebă furioasă doamna Watson. Uitase că în urmă cu cinci minute, Magool nu fusese binevenit la Pardalote. Ai fi putut…

El o întrerupse scurt, dar politicos.

– Am făcut ceea ce trebuia, în cel mai potivit și mai expeditiv mod. Vă rog să înțelegeți. Eram la fermă când mesajul a ajuns, puțin după ora 14. Am aranjat ca oameni de încredere să-l aducă aici pe bătrân, unde îi este locul. Eu însumi sunt aici, nu acolo. Doamnă Watson, uitați că numai cineva cu autoritate sau o rudă poate chema Ambulanța Aeriană. Încăpățânat cum este, Old-fella nu are o stație radio aici. Trebuie să te bazezi pe McPhee, care e la prea multe mile distanță.

– Dacă bunicul meu este bolnav, cum putem chema Ambulanța Aeriană? întrebă repede Lisa.

– Am făcut asta deja, de la Nangardee. Am venit să vă spun ce s-a întâmplat și să repar semnalul luminos din valea voastră, astfel ca doctorul Anderson să poată vedea să aterizeze. Asta, dacă se decide să vină în noaptea asta.

– Câtă impertinență! exclamă doamna Watson, ridicându-se. Dacă Old-fella părea ca de obicei, atunci probabil că nu are nimic. Ai preluat controlul pentru că este în vârstă și crezi că poți prelua și Pardalote. Doar asta ți-ai dorit dintotdeauna, nu? Tom este supraveghetorul. El va ridica probleme, când va ajunge. La fel și Old-fella. N-o să le placă să se amestece altcineva. Mai ales de la Nangardee.

– A avertiza înseamnă a permite defensiva, spuse cu blândețe Magool. În cazul acesta, am să-i spun doctorului Anderson să facă niște sedative subcutanat capabile să-l liniștească pe Old-fella. În genul celor pe care îi plăcea Lisei Tonkin să le administreze la Finch's Creek.

Ochii lui îi fixară pe ai ei și-i zâmbi. Avea ochi autoritari, cenușii, deloc migdalați, așa cum spusese Marjory Dean. Erau limpezi, slavă Domnului! Nu aveau nici măcar o cicatrice.

Un minut, gândurile Lisei zburară vinovate de la accidentul lui Old-fella la pacientul cel nerăbdător în rolul proprietarului unei ferme. Cineva care putea da cu ușurință și cruzime la o parte oameni ca bunicul ei și ca doamna Watson.

– Să-ți fac un ceai? Aș putea, eventual, să-ți pregătesc ceva de mâncare? spuse ea, sărind în picioare, nerăbdătoare să scape mai repede de stânjeneală și să-i arate recunoștință pentru veștile aduse. Doamna Watson fu scandalizată de sugestia Lisei.

– Voi face eu asta, dacă va trebui, spuse ea scurt. Voi…

– E în regulă, mulțumesc, răspunse Magool. Am mâncat deja. Dacă îmi permiteți, mă voi duce să repar semnalul luminos. Repet, pentru cazul în care va fi necesar să vină imediat.

– Nu este nici unul dintre oamenii noștri, spuse doamna Watson. Au plecat cu toții la însemnat.

– Îl am pe Jabberdee, împreună cu verișoara lui, Nooma, din partea voastră. Am mai chemat câțiva oameni din stepă din partea voastră de est. Când am intrat, i-am lăsat să pună semne.

Când se uită la Lisa, în ochii lui se zări un zâmbet abia ghicit.

Ce-ai făcut? întrebă doamna Watson. Oamenii aceia sunt aborigenii noștri. Nu primesc ordine decât de la…

De la cineva ca Jabberdee? Este cineva despre care știu că ține la Old-fella, spuse el pe același ton blând. Își împinse scaunul, își luă pălăria și se ridică în picioare, apoi se îndreptă spre ușă. Ar fi bine să pregătiți camera lui Old-fella, în cazul în care are nevoie de odihnă la pat, îi aminti. Și ceva de mâncare pentru doctorul Anderson. Dacă vine în noapeta asta, s-ar putea să aibă un copilot. Depinde când o să vină. De lângă ușă, își mai întoarse o dată privirea înapoi.

În legătură cu doctorul Anderson…, începu Lisa.

Având în vedere întreaga ta experiență din spital, domnișoară Tonkin, sunt sigur că vei ști ce să faci cu el când o să vină, spuse ironic Magool. Desigur, nu poate fi vorba de bandaje la ochi, dar fără îndoială va fi nevoie de sedative.

Ne vedem afară…, spuse Lisa cu o hotărâre bruscă. Doamnă Watson, vă rog să mă scuzați. Nu va dura mult.

Măcar o dată, Lisa se decise să-și apere demnitatea. Magool Ransome lăsase prea multe lucruri nespuse. El ținu ușa, așteptând ca ea să iasă. Afară era acum destul de întuneric. Soarele dispăruse în spatele dealului. Magool aruncă în pietriș mucul de țigară, sărind de pe verandă și lăsând-o pe Lisa sus.

– Ei bine? Ai de gând să mergi în vale, călăuzindu-te după te miri ce și jucându-te de-a detectivul de noapte, Lisa? Sau ai să-l aștepți aici pe bunicul tău? Poate ai putea să-i arăți puțină bunătate iubitoare – oricum e foarte posibil să se prefacă a nu avea timp pentru așa ceva.

– Am să-l aștept aici, bineînțeles. Te rog, nu mă înțelege greșit. Nu vreau decât să te întreb cum m-ai recunoscut. Nu sunt atât de înaltă precum am spus. Și părul meu este negru, nu blond, fără bucle…

– Nu ți-am spus la Finch's Creek? întrebă el mirat, dar amuzat. Cred c-am omis. Asistenta șefă, asistenta Davitt, asistenta Dean, chiar și Gertie – toate mi-au descris felul în care arăți, la diferite intervale de timp, desigur.

– Nu m-am gândit la asta! Câtă prostie! De ce ți-ar fi spus despre mine?

– Desigur, le-am întrebat.

– Oh!

Lisa era dezolată. De ce trebuise să vrea să știe de la alții cum arăta ea?! Îi vedea profilul în lumina difuză a răsăritului de lună. Faptul că-i privea capul ușor aplecat atingea într-un mod curios corzile inimii ei. Avea de-a face cu trecutul în care-l văzuse neajutorat, în primele zile după operație, când i se făcuseră injecții. Un bărbat uriaș, puternic, nerăbdător, cu o voință de fier, ca domnul Proprietar-de-Fermă-Ransome, nu erau meniți să fie neajutorați.

– Apoi, e vocea ta…, spuse el, uitându-se din nou la ea. Chiar dacă nu te-aș fi recunoscut mai devreme, ți-aș fi cunoscut vocea.

Lisa spuse din nou „Oh!“, pe un ton de mirare amestecată cu teamă.

– Sper că vocea mea e în regulă. Ascunși în umbră, ochii ei erau plini de curiozitate și de nervozitate.

– Cu atâtea ordine date, cine nu și-ar aminti vocea?! spuse el - uitându-se pieziș. Scoase chibriturile din buzunar și-și aprinse încă o țigară. În flacăra chibritului, Lisa văzu ovalul feței lui și licărirea din ochii lui. Odată ce-ai fost profesoară, așa vei rămâne întotdeauna! încheie el.

Lisa își îndreptă spatele.

– Am fost ajutor, nu profesoară, îi aminti ea ferm. Mi-ar fi plăcut să fi fost profesoară. Dar n-aveam calificarea necesară.

– Se pare că-mi aduc aminte că mi-ai mai spus asta, remarcă el senin.

– Scuză-mă, eu intru. Dintr-o dată, Lisa simți nevoia să plece. S-ar putea ca doamna Watson să aibă nevoie de mine. În plus, dacă într-adevăr ai venit să-l ajuți pe bunicul…

– O clipă, Lisa. Te rog. Nu ne putem grăbi într-o situație ca asta. Distanța, timpul și lăsarea nopții vor împiedica aducerea bunicului tău câtăva vreme. Așa că să fim calmi, de dragul tuturor.

Se întorsese într-o parte, dar nu cu spatele. Stătea pe cărarea pietruită, imediat sub verandă, raționând foarte logic. Lisa trebuia să recunoască asta. Răsăritul lunii era acum mai aproape, iar cerul era mai luminos. Văzu că el își aranjase pălăria pe cap.

– Pregătirile pe care le facem aici sunt pentru cazul în care îl aduc pe Old-fella în noaptea asta. Dar nu avem nici o certitudine. De fapt, terenul dintre cea de-a patra tabără de la Knob's Hill și fermă este unul extrem de dificil.

– Dar doctorul va veni?

– Nu până nu va primi un nou apel din partea mea. Semnalele luminoase vor fi reparate îndată, dar nu vor fi aprinse până nu voi spune eu. Nu i-am explicat asta doamnei Watson pentru că am simțit că trebuia să digere și să accepte prezența mea aici. Înainte să se apuce de treabă, avea nevoie de timp pentru procesul digestiv.

– Nu avem instalată o stație radio și…

– Și McPhee e prea departe, oricum, inaccesibil pe timpul nopții. Da, m-am gândit la toate astea. Am o echipă de experți din sud care lucrează la niște mine, pe dealul de lângă Nangardee. Au o mașină cu o stație de emisie-recepție și pot să păstreze contactul cu ferma Nangardee. Imediat ce Jabberdee ne dă de veste că îl aduc aici pe Old-fella, am să transmit un mesaj. Am menționat până acum că e în toate mințile, n-are nici o fractură și că e la fel de încăpățânat ca înainte? Încă nu e în pericol.

De data aceasta, Lisa se simțea rușinată, nu numai pentru nervozitatea ei, ci pentru că ea și doamna Watson se arătaseră atât de puțin ospitaliere în fața complicatei organizări pe care Magool o aranjase atât de rapid.

După ce te ocupi de semnalele acelea, trebuie să intri în casă, insistă ea. Nu poți rămâne afară toată nopatea. Temperaturile scad…

Se deplasase la umbra unui copac și acum desfăcea frâiele calului. Râsul lui era un ecou jos și sâcâitor al zilelor sale bune de la spital.

Și eu mă gândisem tot așa, spuse el.

Lisa fu luată din nou prin surprindere. În timp ce-i făcuse invitația, se străduise să fie convingătoare și nu fusese necesar. Nu era ceva ce el nu plănuise, chiar dacă însemna să-și petreacă o noapte sub acoperișul de la Pardalote. Asta în ciuda atitudinii doamnei Watson! Ce fel de bărbat era el în realitate?

Cu o mișcare de avânt, Magool încălecă. În umbra feței lui bronzate se zăriră dinții albi. Zâmbea din nou, probabil din cauza slăbiciunii femeii, căci îi ghicise stânjeneala.

Dragă Lisa, spuse cu un ton ușor ironic. Ca să mă asigur dacă primesc vreun mesaj de la mașina de pe cealaltă parte a dealului, sau de la Nangardee, și eu am o stație de emisie-recepție. Chiar aici, lângă șa. Vezi? Nu am omis nimic. Ai putea să-i spui și doamnei Watson despre ultimele descoperiri ale științei, ca o fetiță cuminte. N-o să-i placă, dar în timp, o s-o scutească să-și mai facă atâtea griji. Cu semnale de fum și cu stații radio, Old-fella nu este atât de departe. Spune-i că e pe mâini bune.

Lovi frâul de grumazul calului și un minut mai târziu nu mai era decât o siluetă întunecată în luminile curții, care galopa în josul văii. Lisa îl urmări plecând, ascultând fiecare bătaie de copite, până când nu mai distinse nici un sunet în liniștea văii.

Magool Ransome era o enigmă. Trebuia să se obișnuiască mai repede cu asta. Cât de ușor era să trateze cu o persoană deschisă și directă, ca Tom Watson! Dacă Tom ar fi fost acolo, ar fi preluat el controlul și ea ar fi știut ce să facă și cum, astfel încât să n-o supere pe mama lui. Tom ar fi fost direct, nu s-ar fi folosit de menajamente: totul ar fi fost simplu! N-ar fi existat nici o încurcătură!

Între timp, trebuia să meargă și s-o prevină pe doamna Watson în privința posibilei întoarceri a lui Magool Ransome.

Doamna Watson se hotărâse că era cazul să ia cina. Însemna să aibă ceva de făcut.

Și? întrebă ea, stând jos, fără să se uite la Lisa. Despre ce-ați vorbit afară? Ce planuri ați putut face tu și bărbatul acela de la Nangardee? Nu știi că bunicul tău nu are de-a face cu oamenii de acolo? N-a mai avut încredere în ei de mai bine de 20 de ani. Nu că ar fi pomenit de asta. Dar pur și simplu, știu. Atacă mâncarea din farfurie de parcă i-ar

fi fost de asemenea dușman. Era evident că nu-i era foame. Lisa se duse lângă sobă și scormoni cărbunii. Apoi puse în ulciorul de alături câteva frunze de ceai.

În seara aceasta n-a fost un vecin pe care să nu te poți baza, explică ea în șoaptă. Sunt sigură de asta. A făcut îngrozitor de multe ca Old-fella să ajungă acasă în siguranță și să primească îngrijirile necesare…

Te referi la faptul ca l-a lăsat să fie adus de o șleahtă de fermieri și de aborigeni?! În timp ce el a călărit până aici? Ar fi trebuit să fie pe deal, făcând ceva pentru bătrân. Zăngănea furculița de farfurie. A dat buzna înăuntru fără să bată la ușă…, continuă ea. Ce maniere…

Am sentimentul că domnul Ransome s-a gândit că se putea să nu deschidem ușa, odată ce vedem cine e. În momentul acela, poate că bunicul era mai important pentru el decât sentimentele noastre.

Aș fi pus zăbrele și aș fi zăvorât ușa, dacă aș fi știut cine e, declară ilogic doamna Watson.

În ciuda îngrijorării și a încordării momentului, Lisa nu se putu abține să nu zâmbească ușor în timp ce menajera continua cu năduf. Totul era atât de lipsit de logică! Dacă Magool Ransome n-ar fi putut intra, n-ar fi știut ce se întâmplase cu Old-fella, nici de ce nu venise la cină.

Ceaiul nu fierse multă vreme, dar Lisa consideră că vederea lichidului într-o cană avea s-o liniștească pe doamna Watson. Însăși asupra ei avea același efect. Turnă ceai în două căni și apoi le aduse la masă. Cum să anunțe că era posibil să aibă un oaspete în noaptea aceea? Și că acel oaspete era bărbatul nepoftit de la Nangardee?

Lisa sorbi din ceai. După un minut, lăsă cana jos și-și așeză coatele pe masă și fața între mâini. Se hotărî să-i spună doamnei Watson în maniera caracteristică lui Tom Watson. Să enunțe pur și simplu problema. Era, probabil, unica modalitate.

– Dat fiind faptul că nu avem o cameră liberă, decât dacă folosim camera lui Tom, sugeră ea, cred că ar fi bine să improvizăm un pat aici. Probabil că vom avea un musafir.

– Te referi la doctorul Anderson? tresări doamna Watson

– Dumnezeule! Am uitat de doctor! Îngrozitor! Se poate să nu piloteze el avionul, așa a spus domnul Ransome. S-ar putea să aibă un copilot. Asta ar însemna trei paturi. Avem trei?

– Întrebi dacă Old-fella are trei paturi? Nu mi s-a spus că ai deține ceva aici, Lisa. Așa că nu există nici o ocazie pentru „avem“. Oricum, de ce trei? Chiar și cu un copilot, e puțin probabil ca doctorul să ocupe două paturi deodată.

Lisa sorbi din nou din ceai. Ceva îi spunea că până la urmă, lucrurile erau tot amețite.

– Mă gândeam la domnul Ransome, spuse ea, făcând un efort să pară nonșalantă. Cu greu ne putem aștepta să doarmă pe podea… Ei bine, cel puțin după tot ce a făcut.

– Domnul Ransome?! Te referi la bărbatul acela de la Nangardee?! strigă ea. Să doarmă aici?! Sub acoperișul meu… Se opri, înghițind greu. Dacă ar ști, Old-fella ar muri mai degrabă, decât să trecă pragul casei. N-o să permită una ca asta.

– Old-fella ar putea fi foarte bolnav în momentul în care va fi adus în pragul casei, îi aminti cu blândețe Lisa. În orice caz, nu știm ce s-ar fi putut întâmpla cu el, dacă n-ar fi fost bărbatul acela de la Nangardee.

Indiferent de vrusese să spună doamna Watson, nu mai scoase un cuvânt. Își împreună buzele, ca și cum și-ar fi înghițit vorbele. Se uită suspicioasă și agitată la Lisa.

Lisa își bău ceaiul fără să se grăbească, urmărind în acest timp ușa. Într-un fel irațional, spera, dorea ca aceasta să se deschidă și să intre miraculos Magool împreună cu bunicul ei.

Liniștea era îndelungă și apăsătoare, așa că după câteva minute, se uită la doamna Watson. Celaltă femeie se oprise din mâncat; își ținea mâinile în poală, nemișcate. Se uita în capătul îndepărtat al mesei, acolo unde era pregătit locul lui Old-fella, ca pentru cină. Chipul ei era umbrit. În spatele fațadei de paznic intransigent și gelos, doamna Watson avea inimă.

Pentru prima dată de când Magool Ransome le dăduse înfricoșătoarea veste, ea însăși vroia să se relaxeze. Avusese o zi plină! Făcuse un drum lung, atât cu gândul, cât și cu picioarele.

Capitolul 5

În seara aceea, minutele trecură greu; la fel și orele. Doamna Watson pregăti de mâncare de parcă ar fi avut un batalion întreg de oaspeți.

– Paturile… îi aminti Lisa. N-ar trebui…?

– Nu facem nimic până nu vedem cine vine. Dacă Old-fella ajunge primul, atunci va decide el. Este ferma lui.

Lisa se simți, nu pentru prima oară, pusă la punct.

– Ei bine, sugeră ea, mă lăsați, vă rog, să vă ajut la gătit? Mi-ar face mare plăcere. Și mă pricep. M-a învățat mama. Se opri. Doamna Watson se uită lung la ea pe deasupra mesei pe care erau întinse mormane de aluat. Lisa spusese din nou ceva nepotrivit. Ca de obicei, menajera era deliberat lipsită de amabilitate.

Nu, nu era chiar așa. Se preocupase foarte mult din cauză că Old-fella era în pustietate și că pățise ceva. Și Lisa era foarte îngrijorată. Dar trebuia să facă tot ce putea să ascundă asta. Era evident că nu îi era permis să-i pese de bunicul ei sau s-o menționeze pe mama ei.

Orele nopții treceau una după alta. Afară nu se auzea nimic, doar păsări ciripind, din când în când. Liniștea aproape că țipa, era atât de materială.

Tocmai când Lisa se gândea la asta, o văzu pe doamna Watson îndreptându-și ținuta și întorcând capul ca să asculte. Se ridică și ea și ascultă. În depărtare, se distingea un nou sunet. De fapt, era zgomotul unor copite care veneau din vale.

Nici una dintre ele nu vorbi până când zgomotul nu se apropie. Doamna Watson lăsă umerii în jos dezamăgită, apoi începu să strângă nervoasă instrumentele de gătit, lovindu-le unele de altele, în semn de protest. Oricine ar fi fost cel care venea din vale, era evident că nu era de acord. Mai puțin obișnuită să recunoască zgomotele în liniștea din nord, Lisa știa că musafirul n-avea să fie binevenit.

Încercă să-și ascundă speranța că acel călăreț era Magool Ransome care se întorcea la fermă. Avea să-i țină companie! Și se putea să aducă vești noi.

Lisa se duse lângă ușă. De dragul bunelor maniere, se gândi ea, și nu din alte motive, nu-l putea lăsa să intre nepoftit a doua oară în aceeași noapte. Ajunse la ușă în același moment în care Magool veni de pe verandă. Rămaseră și se uitară unul la celălalt prin plasa de la ușă.

– Vreo veste? întrebă Lisa, încercând să sune impersonal în timp ce-i deschise ușa.

– Da, spuse el scurt și intră. Se uită la fața ostilă a doamnei Watson. Situația este la fel ca înainte. Mă tem că nu-l vor putea aduce în noaptea asta la fermă. Știți, nu e tocmai dispus să vină. Și cheile sunt întunecoase și înșelătoare în părțile acelea.

– Dar se simte bine? insistă cu anxietate Lisa. Te rog, intră și ia loc. O să-ți pregătesc o supă…

– Da, e bine, spuse obosit Magool. Se duse lângă masă și-și puse pălăria în capătul cel mai îndepărtat, la fel ca mai înainte.

„Se face comod“, se gândi ușurată Lisa. „Așa și trebuie…, luând în considerare…“ Repetă întrebarea cu voce tare.

– Dar bunicul se simte bine? De unde știi, domnule… hm…

– Magool, spuse el uitându-se la ea și zâmbindu-i. Jim, pe scurt. Am mai menționat asta, nu-i așa? Nu exista nici un „domn“ la Finch's Creek, îți amintești?

Doamna Watson se uita când la unul, când la altul, speriată și suspicioasă.

– De unde știi că se simte bine? repetă Lisa, neștiind cum altfel să-i răspundă. Ochii ei erau întunecați, iar fața avea aerul acela de neatins, care-i ascundea vulnerabilitatea.

– Stația de emisie-recepție, copilă. Credeam că am menționat mai devreme ultimele descoperiri ale științei. Nu?

– Vrei să spui că ai putut contacta pe cineva de sus, de pe deal, de aici, din vale?

Neînduplecată, Doamna Watson asculta; în adâncul sufletului, își dorea să afle veștile. Însă nu putea trece peste faptul că cei doi se cunoșteau dinainte, de altundeva.

Magool stătea pe același scaun ca mai devreme. Scoase din buzunarul de la șold o cutiuță dreptunghiulară pe care o așeză pe masă.

– Aici este, spuse el. Încearcă-l și tu, Lisa… O privi și, de data asta, ea văzu în ochii lui adevărata oboseală, ca un nor greoi. Mi-ar face plăcere cana aceea de ceai, adăugă el. Am visat, sau chiar ai pomenit de așa ceva?

Lisa avu remușcări, însă îndrăzni să nu le arate. De-abia se stăpânea să nu ia stația de emisie-recepție și să încerce să afle de una singură ceva. În schimb, se duse lângă foc și luă ceainicul.

Doamna Watson se mută în capătul mesei și rămase să-l privească pe oaspetele nepoftit care stătea jos. Magool vru să se ridice, dar ea îl opri.

– Poți să stai în continuare. Eu prefer să stau în picioare. Vreau să știu ce noutăți ai adus.

– V-am spus, doamnă Watson, începu Magool cu blândețe. Totul e la fel ca înainte. Old-fella se odihnește la cheile de lângă tabăra a patra. Jabberdee și tovarășii lui sunt acolo și au grijă de el. Nu putea fi pe mâini mai bune. Nu au raportat nimic serios, în afara încăpățânării lui Old-fella. Sau poate fi…? Se opri, lăsând întrebarea în aer.

În încăpere se făcu brusc liniște.

Se putea oare ca el să-l cunoască pe Old-fella chiar mai bine decât Jabberdee? Lisa turnă ceai în căni și le aduse pe masă. Doamna Watson se mișcă în sfârșit și aduse o tavă cu biscuiți fierbinți.

– Sau poate fi ce? întrebă ea plictisită. Ce vroiai să spui? Nu mai era furioasă, nici neprimitoare.

Lisa ghici cuvintele nespuse dintre cei doi. Un cal bătrân de curse rămâne în joc, stăpân și legiuitor al țarcului său; apoi, într-o zi, sosește un fermier și anunță: „Armăsarul cel bătrân s-a prăbușit la pământ!“.

În astfel de cazuri, proprietarul fermei își scoate încet arma și se îndreaptă cu tristă deliberare spre țarc.

Singurul zgomot din bucătărie era mocnitul cărbunilor din sobă. Câteva minute, nici unul dintre ei nu se uită la ceilalți. Doamna Watson stătea pe scaunul ei, în capul mesei.

– Beau și eu o cană de ceai, mulțumesc, Lisa, spuse ea. Toată vrăjmășia, furia și antipatia din vocea ei dispăruseră. Avea un ton secătuit.

Magool își luă cana de ceai.

– Așa că, vedeți? spuse el cu gravitate. Până când nu-l consultă un doctor, nu putem ști sigur. Între timp, cel mai bine e să fim pregătiți. Să nu uităm, însă, că e foarte posibil ca Old-fella să nu fie decât extenuat. Se odihnește în felul lui. Și, ca de obicei, respinge orice intervenție. Magool își schimbă privirea de la chipul tăcut al Lisei la doamna Watson. Pur și simplu nu putem risca, nu-i așa? Până când ne dovedește că nu e așa, trebuie să-l tratăm ca pe o persoană accidentată. Dacă totul e în regulă, Old-fella nu va pierde timpul. Biscuiții aceștia sunt cei mai delicioși pe care i-am gustat vreodată, doamnă Watson. Va trebui să recomand rețeta lor la Nangardee. Bineînțeles, dacă sunteți amabilă să mi-o dați.

Menajera nu răspunse. Era posibil să nu fi auzit ultimele lui cuvinte. Ochii ei erau pironiți asupra cutiei de pe masă. Mușcând dintr-un biscuit, Lisa arăta de asemenea ca și cum aceasta ar fi fost sâmburele anxietății lor. Obiectul acela știa toate secretele în legătură cu se petrecea pe deal. Putea auzi totul, indiferent de distanță. Magool luă cutia în mână și-i dădu drumul.

– Vreți să auziți cum fac legătura, doamnă Watson? întrebă el.

Ea aproape că-i răspunse: „Nu. Ultimele descoperiri ale științei nu sunt pentru oamenii din Pardalote. Old-fella nici n-ar vrea să audă de așa ceva.“

Magool văzu dilema ei și înțelese. Așteptă în tăcere. Lisa vorbi în numele ei:

– Te rog, Magool. Da, am vrea să faci asta. Am putea afla ceva nou. Poate chiar vești bune…

– Aici NS215. PS219?

– Da, sunt eu, Nellie, rosti Magool în cutiuță. Ferma s-a închis pe timpul nopții?

– Da. Am rămas doar eu. Sunt pe recepție până la ora 1. Am făcut un tablou de sarcini, astfel ca cineva să fie în permanență la stația radio.

– Bravo. Ai mai auzit ceva de la tabăra de pe deal, de când am telefonat ultima oară?

– Nu. N-a sunat decât Imelda să se asigure că liniile telefonice sunt deschise.

Concentrată asupra cutiuței metalice, Lisa se sperie la auzul numelui Imeldei. În realitate, simți un junghi. Mai văzuse înainte cum se utilizau stațiile de emisie-recepție. Le foloseau șoferii de taxi ca să contacteze baza, sau la inginerii constructori care dădeau instrucțiuni oamenilor aflați pe schele. Dar nu visase vreodată la un obiect atât de mic, ca stația de emisie-recepție de mărimea unui buzunar din mâna lui Magool. De fapt, cel mai ciudat era că acea cutie minusculă putea avea un efect atât de bine conturat asupra ei, din simplul motiv că din el răsunase numele „Imelda“.

– Da! spunea Magool. Aș fi sunat-o eu însumi pe Imelda, dar de aici nu pot stabili o legătură clară dincolo de deal. Sper să nu se supere prea rău dacă așteaptă câteva ore. Dacă te sună din nou, mulțumește-i că-mi ține locul. Și Nellie? Nu uita să-i transmiți toată dragostea mea, da? Va ști ea ce vreau să spun. E o parolă.

– N-o să se supere că-ți ține locul, răspunse vocea din cutiuță. Ar face orice pentru tine, șefule, darămite să-și rateze micul dejun la fermă, mâine dimineață. Imelda este o cercetașă foarte bună, dacă luăm tot în considerare. Terminat.

– Venind din partea ta, Nellie, este vorba de un duh a nopții. De acord, este o bună cercetașă. Va ține totul sub supraveghere. Terminat pentru acum. Noapte bună.

– Terminat. Noapte bună, șefule.

Doamna Watson rămăsese încremenită; ochii ei nu părăsiseră nici o clipă radioul. Se uita ca și cum văzuse pentru prima oară Aurora Boreală și trebuia să recunoască existența unui asemenea fenomen.

– Trebuie să pregătim un pat…, spuse Lisa.

Doamna Watson scutură din cap și reveni în regatul bucătăriei de la Pardalote.

– Da, desigur. Vocea ei era monotonă, ca și cum ar fi cedat, fără ca totuși să înțeleagă de ce. Canapeaua aceea de acolo. Se poate monta ca pat. Acum, n-o să avem nevoie de altele…

Lisa vru să sugereze camera lui Tom. O canapea în bucătăria-sufragerie i se părea prea puțin ospitalier pentru un vecin care le făcuse un bine. Dar nu avea curajul să ia o astfel de decizie.

Într-un mod misterios, Magool simți problema. Strânse stația de emisie-recepție și se uită la Lisa. Avea caracteristicul său zâmbet ironic.

– Mi-ar plăcea să dorm pe canapea, spuse el. Mai ales pe una dintr-o cameră luminată de foc. Mi s-a spus că valorează foarte mult în magazinele coloniale de antichități. Voi avea plăcuta senzație de a dormi pe o comoară.

Doamna Watson nu știu cum să ia vorbele lui. Dintr-o dată, Lisei îi păru rău pentru ea. Prezența lui Magool Ransome la Pardalote o sfâșia neîndurător pe doamna Watson în două persoane. Una care era în secret ușurată că vecinul cu mintea întreagă și cu ultima descoprire a științei avea grijă de Old-fella. Cealaltă îl respingea pe intrus pentru că era cine era: dușmanul de dincolo de deal.

După o jumătate de oră, Lisa pregăti canapeaua, îi arătă lui Magool unde era dușul, îi dădu o pijama de-a lui Tom și-i oferi încă o cană de ceai. Făcu toate astea cu delicatețe, încercând să nu aducă un afront pretențiilor doamnei Watson la suzeranitatea asupra fermei bătrânului.

Își spuseră rapid și formal „noapte bună“. Doamna Watson se închisese deja în cochilia ei. Magool arăta de parcă abia putea ascunde iritantul fapt că îi făcea plăcere să se amuze pe seama Lisei.

Exista, totuși, o compensare. Lisa decise că Magool nu putea să arate așa – să etaleze o întreagă serie de bune maniere și în același timp să fie atât de aproape de a o tachina – dacă n-ar fi fost sigur că bătrânul se simțea bine. Nu putea fi atât de lipsit de suflet.

***

Dimineața, toată lumea din vale arăta schimbată.

Magool se trezise primul, făcuse duș și pregătise ceai pentru toți, inclusiv pentru doamna Watson. Aflase deja prin stația radio că îl aduceau pe Old-fella. Aveau să sosească în aproximativ 2 ore. Nu intrevenise nici o schimbare.

– Doamnă Watson, ajutorul meu de la tabără a preluat inițiativa și a chemat Ambulanța Aeriană, anunță Magool în timp ce serveau ceaiul. Vă puteți pregăti pentru o invazie în mijlocul dimineții?

Doamna Watson se ridică de la masă și cercetă stadiul în care se găsea flacăra din sobă.

– Da, atât timp cât nu vor demola casa, spuse ea aproape fără bunăvoință, apoi se întoarse cu spatele. Pentru ea, absența unor vești proaste despre Old-fella însemna vești bune. Din comportamentul ei reieșea credința că cei de la Nangardee aveau să sosească și să plece cât de repede cu putință. Avea să se îngrijească personal să fie așa.

Lisa încerca să fie veselă.

– Ce bine că ați gătit aseară, doamnă Watson. Vreau să spun… prăjiturile și biscuiții. Și supa. Or să le placă la nebunie. Mai ales lui Tom. Sunt convinsă că Tom trebuie să fi auzit ceva și că va veni acasă. Am un presentiment…

– Cum să fi auzit veștile? întrebă doamna Watson. Nu are o stație de emisie-recepție ca aceea pe care domnul Ransome a fost atât de nerăbdător să ne-o arate aseară. Old-fella n-ar permite…

– Sesizez o notă de triumf? întrebă Magool, tachinând-o cu blândețe pe menajeră. Fără îndoială, ca toții supraveghetorii de seamă, Tom își vede de treaba lui, la însemnat. Nu cred să-l preocupe întoarcerile acasă în importanta perioadă a însemnatului. Mai întâi prioritățile, nu?

– În majoritatea timpului, ai dreptate, domnule Ransome, spuse tăios doamna Watson. Pe Tom îl preocupă orice accident care-l implică pe Old-fella. Este treaba lui. În afară de asta…, repetă ea

intenționat, în momentul acesta mai avem un musafir. Lisa. Asta schimbă lucrurile, nu? Tom este de acord cu Lisa. A dus-o la o plimbare călare. Poți vedea și tu că ea speră să fi auzit veștile și să se întoarcă acasă. Tom nu se ocupă numai de vite, însemnări și vânzări. Te asigur, domnule Ransome.

Ochii Lisei se măriseră, apoi deveniseră din nou reci și de neatins. Era aceeași expresie de așteptare care îngrijorase și în același timp vrăjise pe toată lumea la Finch's Creek. Lisa stătea ca împietrită; într-un fel foarte delicat, și fața ei era la fel de împietrită. Magool o privi gânditor.

– Deci Tom, supraveghetorul, începu el în șopată, are pe cineva la inimă? asta vreți să-mi spuneți, doamnă Watson?

Lisa nu vorbi. Se gândi că și Magool Ransome avea pe cineva la inimă. Erau chit, dacă ajutorul lui de tabără, căruia i se adresase la feminin, fusese gata să rămână pe deal jumătate din ziua care trecuse și majoritatea nopții ca să-l ajute. Acea „ea“ trebuia să fie Imelda. Nu făcea decât să-și continue rolul pe care-l începuse când îl luase pe Magool de la Finch's Creek. Din cauza Imeldei, Magool încetase să mai fie un pacient și plecase. Nici măcar nu-și luase rămas-bun…

Magool puse cana pe masă și începu să caute în buzunar tutunul și foița pentru țigări.

– De ce ești atât de tăcută, Lisa? întrebă el șoptit.

– Am fost tăcută? Își ridică perplexă privirea.

– Cam așa ceva. Nu erai cu noi. Visai la tropote de copite venind din vale… la Tom întorcându-se de la însemnat?

– Ah, da, se poate. Lisa nu gândea foarte limpede. Se întrebă la ce se gândise în realitate. Ceva în legătură cu Tom care auzise veștile. Imelda. Oamenii din Finch's Creek care se ajutau unii pe ceilalți. Cineva care plecase pur și simplu. Cineva pe nume Imelda. Ochii Lisei fură încețoșați de viziuni imaginare ale reputatei frumuseți a Imeldei. Cineva spusese că era răpitoare.

Dar, desigur, nu-i putea spune asta lui Magool. Gândurile erau lucruri foarte intime, chiar și atunci când erau încurcate. Așa că Lisa clipi și-l privi în ochii cenușii.

Doamna Watson veni la masă și luă ceainicul. Se uită cu atenție la cei doi. Și ea se gândea la ceva.

„Asta ca să-i înștiințez că Tom se gândește foarte mult la Lisa. Cu cât vine mai repede, cu atât mai bine. Dacă aș avea o cutie din aceea, aș lua legătura cu McPhee. L-ar anunța pe Tom ce se întâmplă aici. Bărbatul acela de la Nangardee stă chiar pe scaunul lui Tom! Lisa îl face să se simtă binevenit! Ar fi trebuit să-i spună să se așeze pe alt scaun. Porcării sau nu, am să-i spun lui Old-fella să cumpere un radio…" Gândurile ei se întrerupseră. „Ah! Dar dacă este cu adevărat bolnav?! Ce s-ar întâmpla atunci?"

Fața ei arăta obosită, ca și cum n-ar fi dormit bine. Nu era nimeni să-i vadă expresia, doar flăcările din sobă. Stătea cu spatele la cei doi.

– Ei bine, mă scuzați. Doamnă Watson? Lisa? Hotărându-se rapid, Magool se ridică și-și recuperă pălăria. Sunt multe de făcut în vale. Pot să le spun să stingă semnalele luminoase. Făcu o pauză de o fracțiune de secundă. Vă mulțumesc pentru găzduire.Se îndreptă spre ușă fără să se uite înapoi, o deschise, își aranjă pălăria pe cap și ieși.

„Pleacă din nou!", se gândi Lisa. Oare de ce o interesa?

Ascultă cum cizmele loviră veranda, apoi urmă o bufnitură, când sări pe cărarea pietruită. Pleca din nou!

Lisa se ridică de la masă. Erau multe de făcut. Nu trebuia să lenevească, să viseze cu ochii deschiși! Așternuturile trebuia strânse de pe canapea, iar camera curățită. Totul trebuia să fie pus la punct pentru sosirea lui Old-fella. Se îndoia că el avea să observe.

Și pentru Tom, dacă primise veștile. Într-un cuvânt, un cămin curat și primitor era un lucru bun. I se spusese că toți bărbații erau recunoscători pentru o primire cum se cuvenea, veselă, dacă toate lucrurile care trebuiau făcute erau făcute.

Apoi, era Imelda, desigur, dacă venea și ea. Presupunând asta… Nici o Imelda n-avea să găsească la ferma Pardalote vreun fir de praf, sau vreun lucru nelalocul lui!

De ce-și făcea griji pentru Imelda?! Era probabil la mile depărtare! El plecase din nou! Pur și simplu.

***

La 11:30, liniștea văii fu tulburată din nou. Un fermier străin se apropie – un om de la Nangardee.

– Ceilalți oameni îl aduc imediat pe Old-fella. Unde este șeful?

– Te referi la bărbatul acela de la Nangardee? întrebă cu răceală doamna Watson. Este…

– Cum se simte bunicul? întrebă în grabă Lisa. Vă rog, domnule… hm…

– Bob, domnișoară. Oarecum, bătrânul e destul de bine. Are același temperament autoritar. Nu merge. Nici măcar un pas. S-ar putea să nu fie decât pură încăpățânare. De ce? Ei bine, nu vrea să ne spună. Pur și simplu nu se ridică în picioare să meargă.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră că ați venit să ne anunțați, spuse Lisa. Nu poate fi prea grav, nu? Prea bolnav, vreau să spun.

– Ei bine, așa se comportă, înțelegeți ce vreau să spun. E un semn bun că protestează vehement și înjură de mama focului când îl punem să se așeze în pozițiile cele mai bune ca să poată fi transportat prin chei. Demonstrează că, oricum, nu e pe moarte. Cu siguranță.

– Îmi iau pălăria și vin și eu, spuse doamna Watson.

– Exact asta nu puteți face, cucoană, spuse fermierul. Îmi cer scuze că dau ordine la dumneavoastră acasă. Dar trebuie să-l aducem singuri aici, altfel ceilalți or să ajungă înaintea noastră la Nangardee. Având în vedere că presupun că vom trece mai întâi pe aici. S-ar isca dispute, ar interveni oarecare pumni. Dacă mă întrebați pe mine, prea mulți se cred șefi. Am venit doar ca să vă spun că Old-fella Lindsay e pe drum. Dacă vine șeful Ransome, sunteți bune să-i spuneți că totul e în regulă?

Se uită la Lisa. Pielea lui bronzată părea aspră, însă în ochii lui licărea un zâmbet malițios.

– Fiind nepoata lui Old-fella, îi vei spune tu lui Magool, da? Sigur? Nu vreau să mă facă bucăți, cum poate, dacă vrea. Magool este foarte deosebit. Și în multe alte feluri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, sigur că am să-l anunț, spuse Lisa, zâmbind pentru prima oară în dimineața aceea. Aici, totul este pregătit. Magool are o stație de emisie-recepție; poate reușiți să-l contactați așa…

– Și să recepteze mesajul Domnișoara-Șefă, de la Nanagardee?! Să împrăștie praful cu limuzina aceea a ei? Ar însemna să fie și mai mulți șefi. Nu că n-ar veni oricum aici, suficient de repede. Așa e ea. Trebuie să fie prima la locul faptei. Ei bine, de data asta am învins-o. Pe deplin și cinstit.

Lisa nu prea înțelese ce vrusese să spună cu ultimele cuvinte – aproape că asista la o întrecere. Într-o clipită, fermierul încălecă și dispăru.

– Cum să-i dăm mesajul lui Magool? se întrebă neajutorată Lisa.

– Foarte bine dacă nu putem, spuse scurt doamna Watson. Eu am să-l îngrijesc pe Old-fella până când vine doctorul. Nu e prima dată când țin locul unei asistente medicale la fermă. Nu mai avem nevoie de oamenii aceia de la Nangardee.

– Oh… dar… protestă Lisa. Au fost foarte amabili. Mai ales bărbatul acesta și cei care-l aduc pe bunicul. Ce ne-am fi făcut fără ei? Oh… Se întrerupse pentru că menajera intrase înăuntru în timp ce ea continua să vorbească. „Dacă aș putea să mă întâlnesc cu bunicul!“ își spuse ea. „De ce nu? Chiar și pe jos… doar că aș supăra pe toată lumea. Mai ales pe doamna Watson.“

Ce situație ridicolă!

Se uită în josul văii și-și uită imediat iritarea. Între capetele celor doi pereți din fundul văii, o pată măruntă devenea mai mare cu fiecare secundă. Lumina prinse aripile sale, acolo sus, și ceva străluci asemenea unei oglinzi. În lumina soarelui se scălda un avion.

Dedesubt, în largul văii, se apropia un nor de praf. Venea un alt călăreț, de data aceasta dinspre nord. Trebuia să fie Magool. Cu acea stație de emisie-recepție, aflase probabil că doctorul trebuia să sosească.

Dintr-o dată, totul era în ordine. Old-fella era în drum spre casă, unde-l aștepta, după cum spusese Magool, bunătatea lor iubitoare; Ambulanța Aeriană sosea și ea. La fel și Magool. Până la urmă, totul mergea bine în lumea aceea stranie.

Lisa vru să fugă să-i dea de știre doamnei Watson. Apoi se opri și se uită, căci îi atrase atenția o mișcare în colțul opus al văii. Din

direcția aceea venise cu bunicul ei de la Finch's Creek. Se apropia încă un nor de praf. Fiind un nor mare și deplasându-se repede, nu putea fi un alt călăreț. Era o mașină!

Ajutorul-rival al fermierului de la Nangardee? Încă unul din cei „prea mulți șefi“? Sau poate buna-cercetașă ridicând praful cu limuzina ei de vedetă?

Din clipă în clipă, clărețul din nord și mașina din sud aveau să se întâlnească pe cărarea pietruită din curtea fermei.

Lisa nu putu suporta să vadă. Intră. Mai degrabă ar fi trecut printr-un cutremur, decât să vadă cum Magool Ransome o sărută pe Imelda.

În scurt timp, Ambulanța Aeriană ateriză.

Lisa se duse la toaletă și începu să-și aranjeze părul și fața, fără să-și dea prea bine seama ce făcea, sau de ce. Își lăsă mânile pe masă și se privi în oglindă.

„Nu fac asta pentru mine. Nici pentru doctorul Anderson. Nu-și va aminti că m-a văzut la Finch's Creek. Nu e nici pentru bunicul meu. El n-o să observe intenționat. Cu siguranță, nu pentru Magool Ransome, e de la sine înțeles. Dar Imelda… dacă este ea?“ Ei bine, Marjory Dean spusese că era frumoasă. Confruntarea a două fete era întotdeuna dură, chiar dacă ambele încercau să mascheze asta. Desigur, ea nu putea câștiga un duel al înfățișării. Nu-și dorea decât să treacă de scrutin fără să se simtă stânjenită. Să fie măcar considerată concurentă! Nu să se simtă măruntă! La naiba! Ce importanță avea, oricum?!

Lisa își pieptănă părul și-și examină machiajul natural. Nu era nimic evident. Ar fi fost o greșeală fatală. Toată lumea s-ar fi întrebat de ce. Își schimbă tricoul, dar nu și pantalonii scurți și în locul papucilor, încălță sandalele.

Se simțea mai bine. Era pregătită pentru înfruntarea cu Imelda.

Se întoarse în bucătărie. Doamna Watson agita deja focul și reumplea ceainicul.

– Afară sunt atât de mulți oameni! spuse Lisa. A sosit o mașină. Și cred că și Magool Ransome, pe calul său. Ați auzit când a aterizat avionul? Să mă duc să văd?

Tăcere. Lisei îi pieri puțin din elan.

– Atunci, să scot căni și farfurii? Și câteva din prăjiturile și biscuiții pe care i-ați făcut ieri? încercă ea din nou.

– Da, fă asta. Nu atinge prăjiturile pe care le-am pus pe farfuria albastră special pentru Old-fella.

– Ați făcut unele speciale? Oh, mă bucur atât de mult. Va avea nevoie să se simtă ca acasă.

– Îl aduc acum din vest. Jumătate din tribul zonei e cu el. E ciudat că toți acești oameni au reușit să ajungă în același timp. E ceva straniu în asta.

– Nu e straniu. Poate că… e stația aceea radio. Magool Ransome este un bun organizator, nu-i așa?

Doamna Watson se întoarse și o privi cu răceală.

– Nu menționa numele ăsta în prezența bunicului tău, o sfătui ea. O să-l înfurii.

– Dar… începu ea nedumerită. Vă trebui să afle, nu? Bunicul va trebui să afle cum a fost salvat. Magool a fost cu adevărat minunat. A făcut atât de multe…

– Nu știi ce vorbești, Lisa! Nimeni de la Nangardee n-a făcut vreodată ceva, dacă n-a avut un motiv. Ceva de câștigat din asta. Ransome încearcă de mult să se amestece în afacerile Pardalote. Pune ceva la cale, în folosul său propriu. Sunt sigură de asta. Desigur, Old-fella nu spune nimic. Dar așa procedează el în orice privință.

– Dar…

– Nu mă contrazice, Lisa. Și nu-mi pune întrebări. Fă doar ce-ți spun. Dacă vrei să vorbești cu cineva, ar fi bine să fie Tom. Tom este supraveghetorul și știe cum e cel mai bine pentru Pardalote. Zilele astea, Old-fella nu mai e atât de sigur pe el. Tom e demn de încredere. Trebuie să te bazezi pe el, Lisa.

Lisa fu atât de surprinsă, încât nu știu ce să răspundă. Se făcu liniște, nu se auzi decât zgomotul pe care-l făcu în clipa când așeză o cană pe farfuria ei.

Ridică brusc capul. De afară se auziră mai multe voci. Trebuia să fie o adevărată delegație de oameni ai stepei!

– Au sosit, spuse Lisa, uitându-se plină de speranță la doamna Watson. Ar fi dat orice să fugă afară și să-și întâmpine bunicul. Cumva, știa că un asemenea gest i-ar fi displăcut menajerei.

– Vă rog, doamnă Watson, putem ieşi pe verandă? El o să ne aştepte… cel puţin pe dumneavoastră, sunt sigură. Aşteaptă cu nerăbdare să bea ceaiul special pregătit de dumneavoastră. Şi acele prăjituri.

Doamna Watson îşi scoase şorţul. Lisa observă cât de frumos era pieptănată menajera în dimineaţa aceea. Nici măcar o şuviţă nelalocul ei. Nu se rujase, dar îşi dăduse cu puţină pudră.

„Într-adevăr, vrea să-i facă bunicului o primire călduroasă. Nu mai pare atât de dură. În ciuda aparenţelor, are totuşi inimă."

– Ai grijă ca ceaiul să fiarbă în continuare, spuse doamna Watson. Şi uită-te la biscuiţii din cuptor. Am făcut o serie nouă… Se îndreptă spre uşă în timp ce vorbea, aşa că nici ea, nici Lisa nu auziră paşii. În dreptul uşii se zăriră umbrele a două siluete.

Mai politicos decât ziua trecută, Magool bătu la uşă. Apoi, o deschise neinvitat. Se dădu la o parte, lăsând să intre persoana care-l însoţea.

– Putem intra? întrebă el. Nici Lisa, nici menajera nu-i răspunseră, fiind absorbite pe de-a-ntregul de femeia care-l însoţea.

Lisa se străduia din greu să nu facă ochii mari. Maniera ei de a-şi ascunde surprinderea era ca faţa ei să devină ca de piatră, asemenea unui tablou. Era pierdută… se gândea. Ochii ei albaştri ca marea erau luminoşi şi întrebători şi totuşi nu spuneau nimic… întrebau doar.

– Domnişoara Imelda Bannister, spuse Magool. Doamna Watson, menajera de la Pardalote, Imelda. Iar această fată tăcută de la masă este domnişoara Lisa…

– Nu-mi spune, îl întrerupse Imelda. Lasă-mă să mă gândesc…!

Aşa cum spusese Marjory Dean, era răpitor de frumoasă, într-un stil potrivit stepei. Purta o cămaşă superbă simplă, dar croită perfect, de culoarea nisipului şi pantaloni kaki. Pe părul castaniu şi strălucitor stătea o pălărie de cowboy într-o versiune modernă. Avea faţa ovală, de un bronz sidefat, şi luminată datorită zâmbetului profesional. Ochii ei erau ameţitori, de culoarea alunei.

Inima Lisei se opri. De ce se deranjase să-şi facă pieptănătura aceea şi să-şi aplice modestul machiaj?

– Nu-mi spune, Jim…, îl imploră din nou Imelda, făcând un gest din mână. Este…? Lasă-mă să văd. Ce-au spus despre ea? O să-mi amintesc îndată.

Lisa stătea pur și simplu și se uita.

– Draga mea fată, spuse Imelda, ca și cum ar fi consolat un copil. La ce Dumnezeu te uiți? Nu sunt o fantasmă, să știi. Ești destul de interesată de mine, nu-i așa?

Doamna Watson ieși disprețuitoare pe verandă. Era evident că nu aproba compania. Se dusese să-l întâmpine de una singură pe bătrân. Nepoata lui nu era dorită în momentul acela.

– Îmi pare rău, spuse Lisa. O fracțiune de secundă, ochii ei părură pierduți. În afara lui Magool, care deschisese ușa pentru doamna Watson, nu părea să deranjeze pe nimeni faptul că menajera plecase fără să le spună ceva musafirilor.

Imelda se așeză la masă cu familiaritate, dar totuși grațios. Se simțea ca acasă. Lisa aștepta ca Magool să spună sau să facă ceva.

– Ei bine, iată-ne, Lisa, spuse el, aproape prea familiar ca să fie adevărat. Ai cunoscut-o pe Imelda, nu? Imelda Bannister? A venit la spital la Finch's Creek și le-a cunoscut pe toate asistentele…

– Nu, spuse încet Lisa. Trebuie să fi fost plecată.

Frumoasele sprâncene ale Imeldei se ridicară.

Plecată? întrebă ea neîncrezătoare. Unde te-ai fi putut duce, la Finch's Creek?

La plimbare, aș îndrăzni să spun, sugeră Magool, privind-o pe Lisa cu acel zâmbet amuzat. Ea este Lisa de la Pardalote, Imelda – dacă asta încercai să-ți aduci aminte. Este foarte pasionată de plimbări. Nu se află la fermă decât de foarte puțin timp, dar sunt convins că deja s-a plimbat în estul, sudul, nordul văii, ca și în vest…

Subliniase cuvântul „vest“, iar Lisa sesizase. Dar nu avea de unde să știe… sau era posibil?

Ochii ei lansară întrebarea, însă el era ocupat să caute tutunul și foița pentru țigări. Nu se mai uita nici la subiectul remarcelor sale batjocoritoare, nici la Imelda.

Privirea Lisei reveni asupra Imeldei. Musafira luase leneșă un biscuit de pe farfurie și-l ronțăia.

„Aceasta este bucătăria doamnei Watson“, ar fi vrut Lisa să-i spună. „Ai grijă cum te porți!“

– Cerule! exclamă Imelda între două înghițituri. De ce trebuie să te uiți în felul ăsta?! Sunt doar un musafir obișnuit, știi? Întotdeauna e plăcut să vizitezi și alte ferme izolate. Nu-i așa, Jim, dragule? Se uită în sus, la Jim, într-un fel foarte prietenos. Are un mulaj pe față, sau ceva în genul ăsta, Jim? Îi e greu să vorbească? E destul de drăguță, știi?

Lisa avea înfățișarea aceea a unui tablou, dar nu-și dădea seama. Ridicându-și capul de la ritualul de răsucire a țigării, Magool o observă cu interes.

– Nu este un mulaj, răspunse Lisa în locul lui, cu destulă blândețe. Câteodată, râd. Și am și plâns uneori… destul de mult. Presupun că atunci mușchii mei trebuie să fi lucrat.

– Bravo ție, râse Imelda. Se întoarse spre Magool. Mi-am amintit! spuse ea încântată. Acum știu. Aceasta e fata pe care n-a venit nimeni s-o ia de la Finch's Creek. Cerule!

Magool umezi foița de țigară, trecând-o încet prin dreptul buzelor. Se uită la Lisa și zâmbi cu adevărat, aproape ca un conspirator. Doar că nu putea fi.

Un zâmbet glacial, abia zărit, apăru drept răspuns.

Evident, până la urmă, cineva a venit după ea, spuse el. Lisa, doar n-ai făcut din întâmplare o plimbare până aici, nu? Știu că te pricepi la escaladări…

Bărbia Lisei se ridică scurt. Mândria ei, deja rănită de cuvintele Imeldei, îi veni cu promptitudine în ajutor.

N-am făcut nici o plimbare, domnule Ransome, spuse ea cu gravitate, cu aceeși expresie ca de piatră. Bunicul a venit să mă ia de la Finch's Creek. Întotdeauna am fost sigură că o să facă asta… când va ști exact unde mă aflu.

Dumnezeule, Jim! exclamă Imelda. Sună ca un text dintr-o carte, sau ceva de genul ăsta!

Ochii Lisei se întoarseră asupra Imeldei. Cât de perfect era îmbrăcată, chiar și pentru regiunea aceea de stepă! Hainele erau mai mult decât potrivite. Fața ei avea un bronz strălucitor, iar culoarea din obrajii ei era naturală. Părul care se zărea sub pălăria modernă era de

un castaniu-roșcat strălucitor. Nu tocmai natural. Dar toată lumea făcea câte ceva ca să aibă părul strălucitor. Lisa îi iertă Imeldei acel artificiu, dar nu și vorbele „fata pe care n-a venit nimeni s-o ia". O răniseră profund.

Imelda se uită din nou la Lisa cu un soi de curiozitate amuzată. Râse.

– Chiar pare de pe altă lume, Jim. Destul de naivă, dar dulce. Nu cumva a venit de la vreun orfelinat?

– Așa e, Lisa? întrebă el, cu același zâmbet. Lisa crezu, sau visă, că în el era promisiunea unui ajutor. Totuși…?

Ei bine! Oricum, era un vis frumos.

Clătină din cap atât de ușor, încât numai Magool Ransome observă că alunga o fantezie sâcâitoare.

– Nu, spuse ea cu voce tare. Ți-am spus exact cine sunt, când erai pacient la Finch's Creek, domnule Ransome. Atunci, tu erai cel care punea întrebările.

– Ai dreptate. Îmi aduc aminte clar! Ai fost profesoară la o grădiniță! Asta e! Am dreptate, nu-i așa?

– Nu, spuse încet Lisa. Puteau juca jocul acela în doi, se gândi ea. Era încă o dată pacientul cel îndărătnic. Da data asta, îi erau bandajate inima și mintea, nu ochii.

– Am fost ajutor la o grădiniță. Decupam ilustrații pentru copii. Mă jucam cu ei; în general, ajutam să fie amuzați. Așa cum se face și pentru pacienți, în unele spitale…

– Bravo, Lisa, râse Magool. Am cerut-o, nu-i așa?

– Cu siguranță, Jim dragă. Ai meritat-o! spuse Imelda. Biscuiții aceștia sunt delicioși. Se supără cineva dacă mai iau unul? Desigur, sunt îngrozitori pentru siluetă…

– Te rog, mai ia unul, spuse Lisa. Voi pregăti și ceai.

– Poți găti la fel de bine cum arăți, nu-i așa? Imelda se uită cu sprâncenele ridicate la cealaltă fată.

– Da. Dar biscuiții și prăjiturile acelea sunt făcute de doamna Watson. Oh! Dumnezeule…! Zbură lângă cuptor, luă o cârpă și deschise ușa. Scoase o tavă cu biscuiți arși și se uită la ei ca și cum i-ar fi venit să plângă. Doamna Watson n-o să mi-o ierte niciodată…

– Fă alții, o sfătui Imelda. Draga mea, pocita aceea n-o să se întoarcă prea curând, dacă s-a dus să se alăture alaiului de bun venit. Apropo, ce se întâmplă cu ea? Nu s-a străduit deloc să fie amabilă. Jim! Stai jos. Mă îngrijorează când faci umbră peste umărul meu. Știi că sunt superstițioasă…

Chiar dacă auzise, Magool nu-i răspunse. Se duse lângă Lisa și-i luă tava din mâini.

Arunc eu astea afară, spuse el. Și la naiba cu făcutul altora! Doama Watson va fi atât de agitată și de alrmată când se va întoarce cu bunicul tău, încât biscuiții, proaspeți sau arși, n-au s-o mai intereseze.

Mulțumesc, spuse Lisa recunoscătoare. Cred că ar fi bine să umplu ceainicul mai întâi. Bunicul meu ar crede că ospitalitatea de la Pardalote ar fi foarte sărăcăcioasă, dacă nu v-aș oferi nimic răcoritor.

Imelda se ridică.

Mulțumesc, dar nu. Fără ceai. N-am venit decât să-i dau un mesaj lui Jim. N-are nici o legătură cu bătrânul, pierdut sau găsit. Un mesaj foarte personal! De asta mi-am permis să intervin. Ești prea tânără să înțelegi că mesajele personale se înmânează, în general, pe loc, Lisa?

Lisa clătină din cap. Își imagina că acea cămașă pe care pe vremuri o purtase la școală și pantalonii scurți o făceau să arate mai tânără decât era. În felul ei amuzat și protector, Imelda îi vorbea totuși de sus.

Înțeleg, spuse ea.

Atunci, nu-i menționa bătrânului despre vizita mea. Doar dacă nu cumva draga de menajeră ajunge înainte. E ca un animal de casă. Ei bine, eu voi pleca. Voi discuta cu Jim afară, cu sau fără tava de biscuiți arși.

Fluturând din mână și zâmbind, ieși pe verandă. Și plecară.

Nu pentru prima oară în dimineața aceea, Lisa rămase pe loc și inspiră adânc. Apoi expiră ușor.

Gălăgia făcută de oamenii stepei se înteți brusc.

„Bunicul sosește acum!“, se gândi Lisa. Își apăsă cu mâinile obrajii. „Îngerule Păzitor, te rog, fă să fie încântat să mă vadă. Și îți mulțumesc, Magool – Jim, pe scurt – pentru că ai scos biscuiții arși și i-ai ascuns.“

Capitolul 6

Lisa ieși pe verandă. La o depărtare de 100 de yarzi era un cerc de oameni care o uimi. Uită de Imelda. Oare de unde veniseră cu toții?! Pardalote fusese un loc pustiu.

O mulțime de aborigeni, bărbați, femei și copii, stăteau la umbra unui copac. Lângă ei, trei fermieri și un aborigen coborau o targă. Doamna Watson și Magool Ransome, acum și Imelda, se opriră deasupra siluetei care stătea proptită de perna de rămurele și frunze. Toți, și cei de la umbra copacului și cei din jurul bătrânului, vorbeau plini de exaltare.

Lisa tânjea să sară de pe verandă și să alerge la ei. Olds-fella era bunicul ei. Dacă îi aparținea cuiva, aceea era ea. Totuși, se temea să n-o supere pe doamna Watson încât să iște un conflict irevocabil. Decise fără tragere de inimă că atitudinea posesivă a menajerei față de tot ce ținea de Pardalote era îndreptățită. Era căminul ei, și îl întreținuse pentru bătrân ani întregi. Lisa era străina.

„Deci și Imelda e acolo! De ce ar fi ea, iar eu nu?!“

Dar degeaba se gândea la asta. Dacă ar fi fost genul Imeldei, n-ar fi stat pironită pe verandă, ca o păpușă de ceară!

Magool Ransome întoarse capul și se uită spre casă. Se desprinse din grup și veni spre Lisa. În afară de înălțimea și de bronzul său, zâmbetul lui abia schițat era lucrul cel mai vizibil pe măsură ce se apropia.

– Totul e în regulă, Lisa, spuse el. Old-fella are o mină sănătoasă, iar vocabularul lui frizează grotescul. Acum ești liniștită?

– Da. Mulțumesc pentru că ai venit să-mi spui. Aș vrea să merg și eu la el, dar… ei bine, nu sunt sigură…

– Îl dădăcesc deja prea mulți oameni? Aerele de proprietară ale doamnei Watson? Ai dreptate. În afară de asta… Se opri și se uită un minut la ea. Sunt sigur că cea mai bună primire pe care i-o poți face e să te vadă așteptându-l răbdătoare aici, Lisa, spuse el pe neașteptate. Se uită în depărtare, încruntându-se.

– Presupun că doctorul o să știe de ce bunicul s-a așezat și nu se mai ridică. Trebuie să existe un motiv, nu-i așa?

– Desigur că o să știe, spuse el. E obișnuit cu ciudățeniile oamenilor din stepă. Bunicul tău a fost așa de când l-am cunoscut. Pe vremea aceea eram un puști care se cățăra în copaci. Este un om independent, care acționează după propiile lui legi… Se întrerupse. Îmi pare rău, Lisa, spuse el după un moment de ezitare, retrag toate criticile. Poți considera că nu le-am făcut?

– Sigur că da.

– Vorbind despre cățărat în pomi și despre doctorii de la Ambulanța Aeriană… Magool privi în josul văii, iată că vine.

Lisa își umbri ochii. Trei indivizi se îndreptau spre casă, fiecare lăsând în urma sa câte un nor de praf. Magool se uită din nou la Lisa. Făcuse o mișcare ca și cum ar fi vrut să coboare de pe verandă, dar el clătină din cap.

– Nu, spuse el. Așteaptă aici, Lisa. E mai bine așa. Cred că știi asta.

– Da, răspunse ea fără tragere de inimă. Cred că știu.

Bărbații ridicaseră targa bătrânului. Îl aduceau în casă. Semăna cu un marș triumfal. Aborigenii părăsiră umbra copacului și se alăturară alaiului. Imelda mergea spre mașina ei. Era prăfuită, dar încă strălucitoare. Pe capotă se zărea o antenă, desigur, radioul ei.

Cei care-l purtau pe Old-fella ajunseră la marginea verandei. Printre cei care țineau targa, Lisa zări fața bătrânului. Avea o mină palidă, puțin cenușie. În spatele grupului, obosit și impunător, venea Sept, câinele lui.

Toată lumea amuți. În felul lor telepatic, caracteristic stepei, fiecare știa că aceasta era o ceremonie specială. Fata de pe verandă, cu fața ei frumoasă și liniștită și cu ochii atenți, era nepoata lui Old-fella. Era sângele lui. Oare avea să se arate încântat s-o vadă? Se stinsese în sfârșit vechea vrajbă dintre el și fiica lui, mama Lisei?

Păru că toată lumea își ține respirația, în timp ce bolnavul și tânăra fată se priviră. Amândoi uitaseră că nu erau singuri.

Câinele stătea nemișcat, cu urechile ciulite. Doamna Watson urmărea și ea scena. Nimeni nu putea citi expresia din ochii ei.

– Bunicule? începu Lisa. Vocea ei, întotdeauna blândă, cu greu se putea auzi.

Old-fella se uită în continuare la ea, cu buzele strânse, cu ochii distanți, ca prima oară când se văzuseră, la Finch's Creek. Apoi, destul de brusc, i se întâmplă ceva. Trecuse un nor prin fața soarelui, sau fusese o umbră în ochii lui? Fermierii stăteau ca împietriți. Aborigenii inspirară din nou, aproape la unison. Ochii lor mari și negri se uitau plini de speranță când la bătrân, când la Lisa.

Umbra din ochii bunicului dispăru și în locul ei licări o lumină. Buzele i se zbăteau să zâmbească. Lisa coborî de pe verandă și se apropie de el. El ridică o mână. Lisa o prinse și o strânse cu putere. Avea lacrimi în ochi. Între mâinile lor strânse se spuseră mii de lucruri. Aborigenii și Sept știau acele lucruri. Fețele se destinseră spontan în zâmbete satisfăcute; cei mai în vârstă își încuviințau unii altora, atotștiutori. Sept dădu din coadă și se așeză să-și scarpine urechea. Ridicându-și privirea, Lisa întâlni ochii doamnei Watson, de dincolo de targă.

Fără vreun cuvânt, încheiară un armistițiu, cel puțin temporar.

– Doamna Watson a organizat o primire grandioasă pentru tine, bunicule, spuse Lisa. N-am mai văzut vreodată astfel de biscuiți și prăjituri. Avem și smântână și cea mai bună friptură. Tom le-a trimis.

– Întotdeauna te-ai gândit la stomac, nu-i așa, Lisa? mormăi bătrânul. Ei bine, intră și începe să pui masa. N-am mâncat de două zile. Ai grijă să-l hrănești și pe Sept.

Chiar și fermierii arătau surprinși. Bătrânul nu explodase pe loc și, mai important, era interesat de mâncare. Trebuia să se simtă mai bine.

Lisa făcu ce i se spusese și intră în casă. Era liniștită pentru că era sigură că bunicul ei îi comunicase o înțelegere. Între ei nu avea să fie nici un război, în nici un caz unul pentru spațiul de respirat. Era recunoscător că nu-și frânsese mâinile, năpustindu-se asupra lui cu întrebări despre boli și despre sănătate. Lisa știa din instinct că mândria bunicului ei în privința sănătății avusese de suferit. Pentru un om în vârstă, să fie adus acasă pe o targă fusese un lucru absolut lipsit de demnitate.

După ce Imelda plecase, spunându-i acele lucruri importante, Magool Ransome se întoarse și intră în sufragerie cu doctorul Anderson. Apoi, se închiseră amândoi împreună cu pacientul, în camera bătrânului.

Fără să-și spună vreun cuvânt, Doamna Watson și Lisa începură să împartă oaspeților mâncare.

Parcă ironic, atmosfera de la Pardalote părea festivă. În ciuda faptului că stăpânul său fusese adus acasă în condiții de urgență.

Lisa vedea altfel lucrurile. Îl aduseseră în viață!

Era atât de ocupată să împartă farfurii și să reumple căni, să-și facă loc prin norii de fum de țigară, încât nu avu timp să se întrebe ce se petrecea în spatele ușii închise din capătul culoarului. Intuitiv, își pusese toată încrederea în înțelepciunea oamenilor stepei. Ei știau totul. De data asta, n-avea nici o legătură cu semnalele de fum. Erau veseli, vorbăreți și fericiți, așa că totul trebuia să fie în regulă cu bătrânul.

Și Sept ar fi știut dacă ar fi fost vreun pericol. Se culcase fără nici o grijă cu nasul între labele din față.

După ce terminară de mâncat, fermierii ieșiră pe verandă.

Lisa rămase singură cu doamna Watson în bucătărie. Își dorea foarte mult să-i spună ceva femeii mai în vârstă, dar aceasta se închisese din nou în cochilia ei și nici măcar nu se uita în direcția Lisei.

Puțin mai târziu, Magool Ransome intră în bucătărie.

– Totul e bine, spuse el scurt. Old-fella a amețit. Se pare că are o fobie în privința amețelilor. Doctorul Anderson a spus că înregistrările de la spital arată că tatăl lui a murit din cauza unui atac declanșat de o amețeală acută. Magool se uită de la Lisa la fața doamnei Watson, apoi din nou la Lisa. Bunicul tău nu prezintă o tensiune îngrijorătoare. Este doar puțin deasupra nivelului normal. Doctorul spune că va trebui ținut sub observație o vreme. De fapt, a făcut un atac de panică. Cred că ar fi bine să te duci să vorbești cu doctorul Anderson. Îți va da el instrucțiunile.

Lisa porni spre ușă, apoi se opri. Se întoarse și văzu că doamna Watson se albise la față. Ochii ei negri aproape că străluceau de furie, nu de teamă. Își scoase șorțul. Era de competența ei să discute cu doctorul tratamentul lui Old-fella! Chipul ei spunea asta.

– Duceți-vă dumneavoastră, doamnă Watson, spuse încet Lisa. Îl cunoașteți pe bunicul mai bine decât mine. Aveți mai multă experiență…

Înainte să termine de vorbit, doamna Watson azvârli șorțul pe spătarul unui scaun și dispăru pe ușă. În bucătărie se lăsă tăcerea.

– De ce ai făcut asta, Lisa? întrebă curios Magool. În momentul acesta, bunicul tău are nevoie de prieteni și de rude. Tu întruchipezi totul într-o singură persoană. În ciuda fațadei, este un om bătrân foarte speriat.

– A cerut să vin eu? Special? Ochii ei de un albastru închis păreau fără fund. Fața ei era liniștită, răbdătoare și ascultătoare.

– Nu, spuse el, cântărindu-și fiecare cuvânt. N-a cerut pe nimeni. Nu este genul de om care să ceară vreunei ființe să facă ceva pentru el. Știi asta? Nu înseamnă că nu are nici o nevoie și nici un sentiment. Este foarte încăpățânat, atât. Cel care a cerut să vii tu, din moment ce ești rudă, a fost doctorul Anderson.

– Doamna Watson va urma îndeaproape instrucțiunile doctorului, spuse Lisa fără nici un fel de intonație. Așa e ea. Totul este făcut ca la carte. E o perfecționistă în privința lucrurilor practice.

– Crezi că va fi mai bună pentru Old-fella decât tine, nepoata lui?

– Da.

– Înțeleg. Te superi dacă-i duc doctorului Anderson ceva de mâncare? A întâmpinat greutăți ca să ajungă aici. A fost o aterizare dificilă. Mai adaugă și faptul că muncește din greu să-l țină pe bătrân disciplinat. Magool se uită la Lisa. Nu e deloc o treabă ușoară…, încheie el. Nu reacționează bine când vine vorba să facă ce i se spune.

– Am să fac ceai proaspăt, spuse Lisa, evitând ochii lui. Cum putea să explice drepturile doamnei Watson? Am făcut mai devreme și câteva sandvișuri pentru doctor.

– Deci între timp ai făcut ceva folositor? Era mai mult o afirmație decât o întrebare. Lisa era cu spatele la el, punând frunze în ceainic. Mâinile ei rămaseră nemișcate un minut lung.

– Da, spuse ea. Nu avu curajul să-i spună că și doamna Watson avea propriile ei sentimente și drepturi. Cuvântul chinezesc pentru „război“ era o pictogramă cu două femei în bucătărie.

– Mă scuzi câteva minute, Lisa? Trebuie să verific ceva la stația radio. Dacă Imelda poate primi un telefon, voi ști cât de departe a ajuns. A plecat destul de brusc. Vroiam s-o văd pentru ceva foarte important. Trebuia să-mi dea răspunsul într-o chestiune de foarte mare importanță pentru mine.

– Poate că nu știa că era important…, spuse Lisa, intenționând să-i găsească o scuză amabilă Imeldei.

– Oh, ba da, Lisa. Se mișcase ca și când ar fi vrut să meargă la ușă. Intuiția feminină funcționează de fiecare dată când doi oameni se gândesc la o aventură obișnuită. Crezi în intuiția feminină?

Lisa se întoarse. Magool se oprise, ca și cum ar fi deliberat. Devenise îngândurat.

– Da, spuse ea. Cred. Probabil și Imelda crede.

– Așa am zis și eu. Câteodată, Imelda poate fi foarte obositoare. Mă tem că Old-fella a căzut din grație într-un moment nepotrivit pentru mine. Trebuie să plec. Mă voi întoarce mai târziu ca să vă ajut.

Ajungând în același timp în dreptul ușii de la bucătărie, doamna Watson nimeri față în față cu Magool. Strălucea de satisfacție și se împăunase cu un aer important. Era o cu totul altă persoană. Lisa simți o urmă de invidie. De fapt, îi venea să plângă. Old-fella îi aparținea doamnei Watson, în timp ce ea, nepoata lui, era prizonieră în bucătărie, ocupându-se de rutina pregătirii ceaiului. Magool îi aparținea Imeldei. Trebuia să alerge la ea ca să clarifice acea „aventură obișnuită"? Ce putea fi mai obișnuit decât dragostea și căsătoria? Asta trebuia să fie. Petreceau atât de mult timp împreună! Era atât de evident că între ei era ceva! Toată lumea aparținea cuiva. Oh, ei bine! Visul cu ochii deschiși al Lisei fusese spulberat ca un balon de săpun. Din vina ei, pentru că era atât de naivă! Doamna Watson avusese grijă de bătrân ani de-a rândul. Cât despre Magool, trebuia să recunoască, Imelda era absolut amețitoare.

– Totul e în regulă? întrebă Magool.

– Da, mulțumesc. Am venit să-i pregătesc lui Old-fella un ceai special. Îi place într-un anumit fel. Nici prea tare, nici prea slab și cu o picătură de muștar.

– Sunt sigur că o să i-l faceți perfect, spuse sec Magool. Acum, dacă nu vă supărați, trebuie să mă ocup de niște afaceri urgente. Nimic în legătură cu Old-fella, vă asigur. E o chestiune personală.

Afară se auziră pași traversând veranda. În cadrul ușii se ivi unul dintre fermierii care-l aduseseră pe bătrân.

– Am un mesaj pentru tine, șefule. Manierele lui păreau prea îndrăznețe. Domnișoara Bannister a spus să vă anunț că a luat cu ea la Nangardee doi dintre oamenii noștri și că vă vedeți acolo. Curând, speră ea. Cel puțin așa mi-a spus. Se opri și zâmbi malițios. Se pare că are ceva personal de discutat cu tine și nu poate prin stația de emisie-recepție. A spus că e dispusă să aștepte până când termini treaba aici. Văzând expresia lui Magool, zâmbetul îi pieri, simțindu-se dintr-o dată stânjenit. Magool îl fixa cu o privire ca de gheață.

– Doamnă Watson! spuse fermierul, într-o încercare nereușită de a-și masca remarcele lipsite de tact. Veți fi bucuroasă să auziți că Tom se îndreaptă spre casă. Așa mi-a spus Jabberdee. Se pare că Tom a aflat veștile și va ajunge curând. Cred că Jabberdee și oamenii lui vor pleca. Tom n-o să fie prea fericit să-i vadă doftoricind pe teritoriul lui…

Expresia de pe chipul lui Magool deveni de nedescifrat.

Fermierul nu reușise să se revanșeze, dar se străduise. Doamna Watson decise că era momentul să pună piciorul în prag cu „străinii“ de la Nangardee.

– Vezi, domnule Ransome? spuse ea, arătând mulțumită de sine. Mai bine ai fi însoțit-o pe domnișoara Bannister. Pare să aibă pretenții serioase de la tine. Ești de acord, Lisa, nu?

Încremenită în același loc, în fața sobei, Lisa nu știu ce să spună. Doamna Watson văzu nedumerirea ei și rupse tot ea tăcerea.

– Mulțumim pentru ajutorul tău, domnule Ransome. Nu te mai reținem din treburile tale. Avem nevoie de un bărbat în casă, desigur, dar Lisa și cu mine îl vom avea pe Tom, acum. Am sperat să vină. Lisa l-a așteptat în bucătărie, pentru orice eventualitate. Nu-i așa, Lisa?

Lisa era uluită. Toate astea erau noutăți pentru ea. Se uita când la unul, când la celălalt. Pe fața doamnei Watson se întipărise un aer victorios; chipul lui Magool era ilizibil.

– Voi fi foarte bucuroasă să-l văd acasă pe Tom, spuse ea în cele din urmă. Avem nevoie de el. O să te scutească pe tine, Magool… Îi pieri glasul. Ar fi vrut să spună altceva, căci inima ei simțea altfel. Dar cuvintele doamnei Watson și implicațiile lor o reduceau la tăcere. De fapt, n-o mai auzise până atunci pe doamna Watson spunând o frază atât de elaborată. Și oricum, ce importanță mai avea? Să-l aștepte pe Tom era mai bine decât să nu aștepte pe nimeni. Tom era bun. Asta însemna ceva.

– Mulțumesc, Magool, pentru tot ce-ai făcut…, bâigui ea, privindu-l. Te rog… Ai spus că ai vrea încă o cană de ceai? Nu vrei să aștepți? Am să-l fac repede și n-o să te rețin mult. Promit…

– Nu-ți face griji, Lisa, spuse Magool, ușor ironic. Se întoarse la masă. Acum, că mă gândesc mai bine, Nangardee o să fie tot acolo și peste o oră. Cu siguranță, am să beau un ceai. Doamnă Watson, credeți că doctorul Anderson o să se supere dacă-și împarte sandvișurile cu mine?

– Probabil că nu. Fusese luată prin surprindere de schimbarea de atitudine și de intenție a lui Magool.

– Ca și ceaiul pe care numai dumneavoastră îl puteți prepara ca să-i faceți lui Old-fella pe plac, continuă el cu fermitate, reușind totuși să insinueze că „punea ceva la cale". Cred că sandvișurile acelea au o savoare deosebită. E doar o bănuială…

Doamna Watson era total derutată. Își studie suspicioasă musafirul.

Te rog, servește ceaiul și prânzul, spuse ea scurt. Nu uita de mesajul domnișoarei Bannister, nu că ar fi posibil. Mi s-a spus că ocupă un loc special în schema ta de afaceri.

Destul de corect. Informatorul tău are dreptate. Cât timp fierbe ceaiul, mă duc să transmit un mesaj. Desigur, codificat. Îmi place ceaiul fierbinte, tare și fără zahăr, Lisa. Se îndreptă din nou spre ușă, apoi se opri.

Apropo, doamnă Watson, adăugă el, în cazul în care vă faceți griji pentru confortul lui Tom, îmi voi muta calul din drumul său. Propabil că l-am priponit chiar pe locul lui. Pământul pare să fi fost cam bătătorit în ultima vreme. Nu poate fi vorba de Challenger, așa că presupun că trebuie să fie datorită vizitelor dese făcute de Tom în timpul însemnatului?

Se întoarse spre fermierul care stătea sprijinit de clanța ușii, fascinat de ultimele cinci minute ale conversației.

– Sam! spuse tăios Magool. Fermierul își îndreptă ținuta și plecară împreună.

Departe, în josul văii, un nor de praf care se ridica în urma unui călăreț singuratic vestea că Tom Watson se întorcea acasă. Călărea liniștit, fără să se grăbească, aproape la pas.

Acasă îl aştepta o fată, iar bătrânul era imobilizat la pat! Nu avea de ce să fie prea nerăbdător. Avea suficient timp la dispoziţie. Nu credea în forţatul norocului. Învăţase toţi caii pe care-i călărise să meargă încet. La fel proceda şi cu vitele, când se apropiau de apă. Fără ambuscade, fără încăierări de coarne.

Iar Lisa era o fată atât de frumoasă!

***

Uşa camerei lui Old-fella era întredeschisă şi Lisa o împinse uşor, de teamă să nu-l trezească, dacă dormea. Din pat, el urmări cum se deschide uşa milimetru cu milimetru. Faţa lui era în umbră, aşa că Lisa nu văzu că în clipa în care îi zări chipul blând şi prietenos, mai întâi îi licăriră ochii, apoi îi închise deliberat pe jumătate.

– Bunicule?

– Ei bine, intră, dacă tot ai venit. Nu fi atât de înceată. Închide uşa după tine. Mama ta nu te-a învăţat să închizi uşa când intri în camera unui bolnav?

– Nu şi pe călduri tropicale, bunicule, spuse ea venind alături de el. În afară de asta, să ştii că nu eşti foarte bolnav. Chiar deloc, dacă ai grijă. Aşa a spus doctorul Anderson. La fel şi aborigenii din est de Pardalote. Ei ştiu, nu-i aşa?

Ochii lui se aprinseră din nou.

– Aborigenii au spus că nu sunt prea bolnav, nu? Aş! Ei bine, ei trebuie să ştie. Niciodată n-am ştiut ceva ce ei să nu ştie deja. Voi discuta serios cu ei când o să mă ridic din patul ăsta şi când o să scap din mâinile bătrânei mame Watson.

– Ţine foarte mult la tine, bunicule. De fapt, n-am venit mai devreme la tine pentru că ştiam că vroia să fie prima care să aibă grijă de tine. Era neliniştită, ştii? Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă să-i aranjeze cearşaful până sub bărbie.

– Nu te agita pe lângă mine, fetițo, spuse arțăgos bătrânul. Presupun că ai învățat aberațiile astea la spital…

– Da. Și cum să fac un fotoliu din perne. E mult mai confortabil decât să stai întins cu două perne sub cap. Vrei să-ți arăt?

Nu așteptă permisiunea lui. Se ridică în picioare, căutând din priviri mai multe perne. Old-fella o urmări în tăcere, ochii lui ageri și stinși măsurând fiecare detaliu al înfățișării ei. Chipul, părul, trupul ei tânăr și suplu. Părea atât de determinată.

– Exact ca mama ta, spuse el caustic. Trebuie să fie ca tine. Nu-i așa?

– Dacă e vorba de confortul tău, da. Scuză-mă un minut. Cred că știu de unde pot lua mai multe perne.

– Plutește ca un fulg… bolborosi el morocănos, fără să se adreseze cuiva anume. La fel ca mama ei. Și ca mama mamei ei… Se întrerupse, apoi adăugă, ca și cum ar fi fost obligat să continue șirul de dezaprobări. E mult mai bine decât când se fâțâie pe aici femeia aceea, Watson, sau când Tom trosnește încoace și-ncolo pe culoare, la orice oră din zi și din noapte.

Totuși, aceste ultime reflecții nu fuseseră spuse, în mintea lui, nici cu furie, nici cu antipatie. În inima lui se ascundea o recunoștință timidă, dar în același timp prea multă încăpățânare și mândrie ca să admită asta. Ei bine, cel puțin, nu cu voce tare. Nu vroia să audă despre astfel de virtuți pe care le avea sau nu.

Întotdeauna fusese așa și așa avea să fie până la sfârșit.

Luând pernele din dulapul de pe hol, Lisa se gândi din nou cum fiecare aparținea cuiva. Dar acum Tom venea acasă! Era surprinsă cât de bucuroasă se simțea dintr-o dată. Nu mai trebuia să fie ea cea singură! Avea pe cineva!

Capitolul 7

– De unde ai luat toate pernele alea? se interesă el îmbufnat. Îl dau pe Sept pentru corcitura de dingo a lui McPhee, dacă doamna Watson ți-a dat cheile de la magazie!

– Nu, nu mi le-a dat, bunicule. În afară de asta, n-aș fi avut timp să mă duc până la magazie și să mă întorc.

Bătrânul își simți un moment inima înmuiată, însă nu era pregătit să cedeze încă în fața nepoatei sale.

– Doar nu te aștepți ca adunătura aceea de la Nangardee să știe să facă ceva, ca să nu mai vorbesc de o targă decentă?! La nimereală, ăsta e stilul lor! Orice e îndeajuns de bun. Ca femeile… ele sunt contrariul. Să-ți spun ceva, fata mea. Când vreau ca o femeie să facă ceva, îi spun să facă exact opusul. Fiind contra, ea face exact cum vreau eu. Fii isteață cu ei, așa cum ai fi cu un dingo. Fă-i să guste din propriul lor medicament. Așa trebuie să te porți cu ei…

Se ambalase din nou în vălmășagul furiei, așa că Lisa profită de preocuparea lui și-i ridică brațele, trăgându-l mai în față și așezând pernele.

– Acum lasă-te pe spate și spune-mi cum te simți. Zâmbi.

– La naiba…, începu el. Apoi se opri. Partea lui superioară se rezemă într-un fotoliu din perne. Și era o senzație plăcută. Nu-i tocmai

rău, având în vedere…, recunoscu el. Ai crezut că mă păcălești, trăgându-mă așa? Ei bine, pentru șederea ta liniștită aici, să știi că nu ai reușit. Nimeni nu mă păcălește. Mă auzi?

Lisa stătea pe marginea patului. Ar fi vrut să-i mângâie mâna, dar se gândi că ar fi mers prea departe, prea repede.

– Nu e la nimereală? întrebă ea solemn.

– Uită-te la mine, Lisa! N-am să accept prostii privitor la ce cred eu despre cei de la Nangardee sau despre femei. Am propria mea opinie și rămân la ea.

– Dar bunicule, au fost de mare ajutor. Magool Ransome a venit până aici…

– Cine? tună el.

– Magool. Locuiești atât de aproape de el, trebuie să-l cunoști bine.

– Te referi la Jim Ransome? Cum de îndrăznește să-și spună „Magool"? Știi ce înseamnă numele ăsta? Înseamnă „șef". Este un cuvânt aborigen și n-am să permit să fie rostit pe aici. Eu sunt șeful. Acum 100 de ani, cei din familia Lindsay i-au învins pe Ransome. Niște parveniți și niște străini, asta sunt.

– Da, bunicule. Am să țin minte. Dar dacă am să-l mai întâlnesc vreodată, n-o să te superi dacă am să-i mulțumesc pentru ajutor, nu-i așa?

– Să-i mulțumești?! Uită-te la mine, tânără domnișoară! Nu știi nimic despre afacerile din nord-vest. Dacă ai avea pe umeri capul unui bărbat, m-aș fi deranjat să-ți explic. Dar nu ai, așa că n-am s-o fac. A avut parte de concesiuni, dar nu mai departe de atât. Cel puțin, în momentul acesta. Există o limită. Înțelegi asta? Nici un inci mai departe. Încă nu sunt pe moarte…

– Nimeni nu crede că ești pe moarte, bunicule, spuse Lisa cu blândețe. Aborigenii sunt pătrunși de spiritul de sărbătoare. Sept s-a culcat. Doamna Watson și cu mine, și doctorul, suntem de acord cu opinia colectivă. Și noi suntem fericite.

– Atunci, ce naiba e în neregulă cu mine?!

– O ușoară amețeală. E un clopoțel care sună în mintea ta și-ți spune: „Ar fi bine să am pe cineva în preajmă cu care să vorbesc. Ar fi

bine dacă m-aș odihni puțin, din când în când și să mă bucur puțin de atenția unei femei.“ Mesajul te-a supărat atât de rău, încât te-ai așezat și nu te-ai mai ridicat, doar ca să le arăți tuturor că nimeni și nimic, nici măcar clopoțelul din conștiința ta, nu-ți dă sfaturi.

Bătrânul se lăsă pe spate în fotoliul de perne și se uită la nepoata sa.

– Din prima clipă în care te-am văzut, mi-am spus: „E perseverentă. Tipul obișnuit – vorbăreață – dacă îi dau, fie și pe jumătate, ocazia.“ Așa că nu ți-am dat ocazia. Nu?

Lisa râse, strângându-și genunchii și legănându-și trupul suplu și tânăr.

– Nu, nu mi-ai dat nici măcar un sfert de ocazie. Știi ce am spus eu, bunicule? Am zis: „E clar că nu-i place să vorbească. Ar fi mai bine să-mi văd o vreme de treburile mele. Asta, până când ajung să-l cunosc mai bine“.

– Uită-te aici, tânără domnișoară…, începu el. Apoi, peste capul Lisei, o văzu pe doamna Watson intrând. Ținea o tavă cu un bol din care ieșea abur.

– Ceaiul tău preferat! Așa cum îți place… întotdeauna ți-l pregătesc, atunci când ești puțin obosit…

– Eu, obosit?! mormăi el. Vorbești prostii, femeie! N-am fost în viața mea „obosit“!

– Nu, fu de acord doamna Watson. Așeză tava pe scaunul de lângă pat. Nu ceea ce se cheamă cu adevărat „obosit“. Nici măcar o dată în acești 15 ani. Pur și simplu, bei din când în când ceaiul acesta special.

Lisa se ridică de pe pat și apoi ieși din cameră. Dintr-o dată, era atât de fericită, încât aproape alunecă, alergând pe culoar. Împinse ușa de la bucătărie și se năpusti înainte, spre un viitor minunat, se gândi ea..

În realitate, fu direct în brațele lui Tom Watson.

– Oh! Încet! spuse el. O prinsese, iar acum o ținea strâns în brațe. Ea se uită fix la el, surprinsă.

– Tom!

– Bună, Lisa! Nu știam că poți zâmbi atât de frumos. Ești o fată foarte frumoasă, Lisa. Se uită la ea; era același om al stepei care vorbea

tărăgănat și ale cărui expresii erau pe jumătate subtile, pe jumătate ascunse. Era mai mult decât interesat să păstreze aproape de el trupul tinerei fete.

– Oh, Tom! spuse Lisa, eliberându-se ușor. Îmi pare atât de rău că m-am năpustit așa. Foarte neîndemânatică! Dar mă bucur să te văd.

– Te bucuri?

– Da. Sunt încântată. Acum avem un bărbat în casă, care să ne ajute să avem grijă de Old-fella. Vrei să-ți spun ceva? Mă întrebam cum aveam să reușim, eu și cu mama ta, să-i facem baie. Era o adevărată dilemă, te asigur!

Tom râse, arătându-și dinții frumoși și puternici. Dintr-o dată, arăta bine, chiar și cu uniforma prăfuită și pătată de la lucru.

– Dacă n-aș fi venit eu să rezolv partea asta, mama s-ar fi descurcat, nu-ți face griji, spuse el. N-am întâlnit niciodată ceva căruia să nu-i poată face față. Chiar și lui Old-fella. Deși el n-ar mulțumi nimănui care ar spune asta.

– Trebuie să-ți fie foame… Lisa se îndreptă spre sobă.

– Nu atât de repede, Lisa. Ca și bătrânul și ca și mama, voi mânca atunci când voi fi gata. Vreau să știu ceva…

– Da?

– Ce-a căutat individul ăla, Ransome, la Pardalote? N-a fost nevoie mult timp de el, nu? Am auzit că a și dormit aici…

– El a organizat totul. Operațiunea de salvare a bunicului meu. Presupun că-i putem spune „salvare“?

Tom evită să răspundă.

– Arăți diferit, Lisa, spuse el, privind-o atent. Sclipitoare și fericită. De ce? Nu cred că e vorba despre conversația plină de entuziasm a lui Old-fella. Sau a mamei…

Lisa își îndepărtă din ochi o șuviță rebelă de păr și-și ridică mândră bărbia.

– Sunt fericită pentru că acum toată lumea e acasă la Pardalote. Eu. Și tu, Tom. Suntem cu toții aici, și totul va fi bine. Nu-i așa? La început, când am venit, eram emoționată…

Șuvița îi alunecă din nou. Tom i-o aranjă la loc cu vârful degetului.

– Atunci, n-are nici o legătură cu prezența lui Ransome aici? L-ai cunoscut la spitalul din Finch's Creek, nu?

– Era unul dintre pacienți, spuse demnă Lisa. În afară de asta,…

– O avea pe Imelda Bannister care să se agite pentru el. Asta vroiai să spui? A venit după el și aici. De la Nangardee?

– Tom. Ești ca aborigenii; și ca Sept. Știi totul dinainte. Semnale de fum?

– Poate. Nu spun. Deci cei doi s-au întors la Nangardee, nu? Ei bine, le urez noroc. Aici nu sunt bineveniți.

Lisa se eliberă de mâna care o ținea.

– Hai să-i lăsăm. Cine ar fi crezut că putem vorbi atât de mult despre atât de puțini oameni care se află la atâtea mile depărtare? În plus, de data asta, el s-a dus după ea. Tom, ai spus că vei mânca atunci când vei vrea. Acum e momentul?

– După ce fac duș. Se îndreptă spre ușă, apoi se uită la Lisa. Și ea se întorsese, astfel că ochii lor se întâlniră. Zâmbiră.

– Tom, mă bucur atât de mult că ești acasă. Am mai spus asta, nu-i așa? Îmi era frică să nu fiu singură.

– Să-ți spun ceva, Lisa. Și eu mă bucur că sunt acasă.

Restul zilei trecu într-o avalanșă de activități, majoritatea implicându-l pe Old-fella, concentrându-se asupra nevoilor și protestelor lui. Erau momente în care, deși vocifera din toți rărunchii, Lisa simțea în străfundul ochilor și al glasului lui ceva demn de milă.

„Se teme că ar putea fi cu adevărat bolnav. Poate că pentru prima oară în viața lui se teme de ceva“, se gândi Lisa. Știa că doamna Watson era conștientă de îndoiala din inima bătrânului. De data asta, menajera era plină de tact în tot ce-i spunea atât bolnavului, cât și Lisei. Acum, că avea de cine să se îngijească, era o cu totul altă persoană. Într-un fel, asta o înduioșa pe Lisa. Bătrânul avea să-și revină din criza de tensiune. Credea asta pentru că ajunsese să creadă în băștinași și în ciobănescul australian.

Când Lisa intră în casă, Tom dispăruse. Cinci minute mai târziu, în timp ce curăța cartofii pentru masa de seară, auzi copite galopând, pierzându-se în depărtare, în nordul văii.

Trebuia să fie Tom! Unde se ducea? Doar nu se întorcea la însemnat! Fără măcar să-și ia rămas-bun! Cum rămânea cu baia lui Old-fella? Nu se putea să fie și el tot un rătăcitor!

Oh, cum și-ar fi dorit să știe ce ar fi vrut doamna Watson să pregătească pentru cină! Și câte porții. Oare ce putea sau ce vroia Old-fella să mănânce?

***

– L-am spălat pe Old-fella pe mâini și pe față, spuse doamna Watson. Îi face foarte bine să fie răcorit o dată la câteva ore, mai ales seara…

– Știu, fu de acord Lisa. Și noi făceam asta la Finch's Creek. Am văzut cât de bine se simțeau pacienții…

– La Finch's Creek?! Dumnezeule! Ai stat acolo puțin mai mult de o săptămână și erai deja asistentă?!

Roșie în obraji, Lisa se întoarse la cartofi.

– Vroiam să spun că ajutam puțin, se scuză ea. Le făceam baie copiilor. Duceau lipsă de personal…

– Nu trebuie să-mi dai explicații, Lisa. Sunt lucruri care te privesc. Mă bucur să aud că ai fost de ajutor. A fost drăguț din partea ta.

– Atunci, ce pot face ca să vă ajut cu cina? Lisa era puțin derutată de indulgența pe care doamna Watson o arăta față de ea.

– Ia-ți ceva de mâncare, ca o fată cuminte. Eu decid singură când și ce servesc la masă. Ți-am mai spus asta! Nu-ți amintești nimic, Lisa? Nu e nevoie de atâția cartofi, să știi. Tom n-o să ia până la urmă masa cu noi. De mâncarea bătrânului mă ocup eu. Ca întotdeauna. Știu ce-i place…

– Desigur! încuviință Lisa. Nu îndrăzni să întrebe de ce plecase Tom. O astfel de întrebare putea spulbera momentul acela de înțelegere dintre ele.

– Aș vrea să-l văd pe bunicul în seara asta, spuse ea cu precauție.

– Poți să arunci mai târziu o privire. Trebuie să faci asta, sigur. Probabil că așteaptă de la tine curtoazia unui „noapte bună“. Dar să nu vorbești, dacă nu te superi. Oamenii cu tensiune ridicată ar trebui să nu vorbească. Trebuie să ne îngrijim amândouă de asta.

– Oh, da. Sigur. N-am să-l deranjez, doamnă Watson. Promit. Sper că nu l-am agitat mai devreme…

– Ei bine, dacă mă gândesc, ești mai degrabă tăcută, trebuie să recunosc, spuse ea pe un ton mai prietenos. Lisa realiză că doamna

Watson chiar se gândea, cântărea cum era mai bine pentru Old-fella. Nu ești o persoană tocmai captivantă, Lisa. Cu atât mai bine, când avem un bolnav în casă. Făcu o pauză și o studie pe fata care scotea cartofii din bol și-i așeza pe prosop. Nu, nu ești captivantă, slavă Domnului! repetă ea. Ca Imelda Bannister. În comparație cu ea, ești la fel de tăcută ca un șoricel. Desigur, ea e sclipitoare. Atrăgătoare, dacă te dai în vânt după genul ăsta de persoană. Dar eu nu mă dau. Ar fi avut un efect foarte nociv asupra lui Old-fella. Mă bucur că a plecat.

– Da, e sclipitoare, încuviință Lisa.

– Mă bucur că Ransome s-a dus după ea. Fac o pereche de pomină. Totul e bine când se termină cu bine. Ce crezi?

– Da… așa cred…

– Eu nu cred, eu știu. Apreciază o astfel de companie exotică, pentru că de asta are nevoie. Sunt la fel. Așa mi se pare. Se potrivesc de minune. Atâta timp cât păstrează distanța de Pardalote.

Fața Lisei era încă împietrită. Ochii ei îngândurați erau sumbri, dar doamna Watson nu văzu asta, căci Lisa se aplecă asupra cartofilor. Doamna Watson nu mai fusese nicicând atât de vorbăreață. Lucrul acesta, în sine, reprezenta o surpriză. Suna ca și cum ar fi avut un scop prietenesc, ca și cum ar fi vrut să-i dea Lisei un sfat.

– Ei bine, spuse menajera cu seninătate, unde am pus cârpa aceea? Oh, iat-o! Am să șterg puțin praful în camera lui Old-fella. Trebuie să-i fac și patul din nou. Ca să se simtă confortabil în timpul nopții. Spunând asta, dispăru pe ușă.

Mâinile Lisei se opriră din trebăluit. Își trecu o mână de-a lungul frunții, îndepărtându-și șuvițele neastâmpărate de păr.

Cum se schimbase totul! Doamna Watson făcea conversație, era fericită pentru că îl avea pe Old-fella imobilizat în camera sa și-i permitea să aibă grijă de el. Lisa spera că o parte din acea fericire se datora și faptului că știa că ea nu încerca să-i submineze autoritatea, sau să i-l ia pe Old-fella pentru că îi era rudă.

Plecarea lui Tom fusese totuși atât de neașteptată! De ce nu pomenise nimeni nimic despre asta? Probabil că Old-fella îi spusese în cuvinte dure că însemnatul era mai important. Dar Tom nu lăsase nici un mesaj. Doamna Watson nu părea deloc dezamăgită.

Totul părea atât de tăcut acum. Atât de puțin în urmă, casa fusese atât de plină de viață și de fericire. Fusese invadată de oameni care vorbiseră și râseseră, nimeni nu-și făcuse griji pentru bunicul ei. Acum, ferma era aproape pustie. Chiar și bunicul ei era oarecum păzit. În sensul pozitiv, desigur! Cât de șovăitoare se simțea în ziua aceea!

Mai târziu, în seara aceea, Lisa se duse la ușa lui Old-fella, ca să-i ureze „noapte bună". Promisese să nu intre, așa că-i făcu un semn cu mâna și-i zâmbi. Lumina dinăuntru se reflectă în ochii ei, făcându-i să strălucească asemenea frumosului beril al bătrânului. Lisa nu-și dăduse seama, dar, uitându-se la bunicul ei, își aminti, pe neașteptate și fără nici un motiv, că era acolo, la Pardalote, nu numai pentru interesul lui sau ca să îngrijească de el.

Fusese vorba și despre acea ciudată „a treia parte", menționată în testamentul mamei ei. N-avea idee de ce se gândea acum la asta, dar o afectă. Se hotărî să nu se mai gândească niciodată la asta, dacă se putea. Avocatul înaintase un dosar la Administrația Publică și cu toții fuseseră sceptici în privința existenței vreunei a treia părți. Spuseseră că probabil mama ei se gândise că într-o zi avea să moștenească ceva și că aveau să cerceteze problema mai îndeaproape.

Totul se terminase acum. Dacă se putea să rămână la Pardalote, avea s-o facă pentru binele bunicului ei, și nu din interes propriu.

Flutură din nou din mână.

– Noapte bună, bunicule, șopti ea. Somn ușor.

Old-fella își ridică mâna și-i făcu și el semn. Și el avea ceva anume în ochi. Era aproape ca o conspirație. Dintr-o dată, chipul lui împovărat de păr alb, deveni diabolic, ca și cum ar fi avut un secret comun. Părea foarte încântat de acel secret. Totul era foarte straniu, dar plăcut.

– Noapte bună, copilă, spuse el cu glas aspru.

Lisa uită că bunicul ei trebuia să-l fi trimis pe Tom, luându-i o companie agreabilă. Era ceva între ei!

Avea să aibă grijă să facă tot ce-i stătea în putință ca să le facă pe plac doamnei Watson și lui Old-fella. În felul acesta, în cămin aveau să domnească liniștea, pacea și bunătatea.

Capitolul 8

Trecuseră câteva zile de când Old-fella fusese adus acasă de către oamenii de la Nangardee. Se simțea mult mai bine, era chiar plin de viață, cu excepția momentelor în care-și amintea să pozeze în ipostaza de invalid. Temporar, sănătatea șubredă părea să aibă farmecul ei. Descoperise că i se acorda atenție mai ușor decât atunci când dădea ordine.

– Vă rog, doamnă Watson, spuse într-o zi Lisa, lăsați-mă să fac eu patul bunicului în locul dumneavoastră. Și să-i curăț în cameră. E o muncă grea…

– De când știe o fată de la oraș la fel de multe despre munca grea ca cineva care toată viața a trăit în inima stepei? întrebă doamna Watson, mai mult sau mai puțin veselă.

– Cred că m-am gândit mai simplu, recunoscu ea. M-am gândit că v-ar prinde bine o schimbare. Mă refer să variați puțin sarcinile…

– Vrei să spui că vrei să-ți variez îndatoririle? Ceea ce dorești este o zi liberă, presupun. Ca fermierii din sud. Ei nu lucrează niciodată șapte zile pe săptămână. Nu l-am auzit niciodată pe Tom să nu…

– De ce nu vă luați dumneavoastră o zi liberă și să fiți ca un sudist? De ce nu? Mă descurc aici. În afară de asta, Tom mi-a spus că obișnuiați să călăriți săptămânal până la taberele-satelit.

– Tom vorbește prea mult, spuse scurt doamna Watson. În plus, Old-fella are nevoie de mine. Nu de tine, nici de Tom, nici de altcineva. Are nevoie de mine. Eu îl înțeleg.

– Da, vă cred, fu de acord Lisa. Îi sunteți foarte utilă. Ar fi vrut să adauge: „Ca nepoată a lui, vă sunt recunoscătoare“, dar știa că ar fi iritat-o.

Continuă să spele vasele de la micul dejun. Apoi, când doamna Watson fugi să răspundă la clopoțelul bătrânului, strânse prosoapele și șorțul menajerei și le duse la spălătorie.

În depărtare o zări pe Nooma, o aborigenă, întorcând rufele pe sârma de uscat. O întâlnise pe Nooma în urmă cu trei zile, la spălătorie. De atunci, cele două fete schimbau zâmbete și-și făceau cu mâna de fiecare dată când se vedeau. Deveniseră din ce în ce mai apropiate. De fapt, dacă n-ar fi fost Nooma, Lisa ar fi fost din nou singură. Cu excepția unor scăpări, doamna Watson nu era întotdeauna vorbăreață.

Cât despre bunicul ei? Câteodată, vroia ca Lisa să-i vorbească, dar de cele mai multe ori o gonea: „Pleacă. La Pardalote se găsește de lucru pentru mâini leneșe. Întotdeauna a fost așa. Azi am tensiunea ridicată.“

Lisa știa foarte bine că tensiunea lui era în limitele normale, la fel și el.

La rândul ei, Lisa se mulțumea cu semnul din mână pe care bătrânul i-l făcea în fiecare seară, când se oprea la ușa lui ca să-i ureze „noapte bună“.

O dată sau de două ori, surprinsese în ochii lui o licărire bruscă, după ce era intenționat tăios cu ea. Inima ei tresărea de fiecare dată când vedea licărirea aceea, căci era sigură că făcea un anumit joc al testării. Nu avea să fie câștigat într-o zi și o anunța.

„Destul de corect“, se gândi ea. „Dar putem face amândoi același joc! Ne vom juca de-a șoarecele și pisica. Cu siguranță, suntem de același sânge.“

Dimineața care urmă conversației despre variatul sarcinilor, Old-fella trimise după Lisa.

Bună dimineața, bunicule! Lisa afișase cel mai frumos zâmbet al ei. Doamna Watson mi-a transmis că vroiai să mă vezi. În general, nu trebuie să te deranjez înainte de ora zece. Până atunci, simt că…

Lasă ce crezi, Lisa. Femeii aceleia sâcâitoare și enervante nu-i pasă ce simte nimeni…

Bunicule, te înșeli, spuse cu blândețe, dar ferm Lisa. Atunci când suni atât de tare din clopoțel, doamna Watson aproape că aleargă. Îl aud și păsările din vale.

A fost făcut ca să fie auzit de păsări și de vite. Cele mai bune clopote sunt cele de la Condamine. Au fost făcute de către un artist. Sunt foarte melodioase. Vitele ar cânta și ele, dacă ar putea. Fermierii și păsările o fac.

Da, bunicule. Dar și fără clopoțel, doamna Watson nu este o femeie „sâcâitoare și enervantă“. Îți este devotată! Și este foarte bună. Sper că știe că tu n-ai intenția…

Nu-mi spune mie ce intenții am, tânără domnișoară, și nu da ordine aici în legătură cu clopotele sau cu adjectivele pe care le aleg. Am mai spus-o și înainte. Femeile sunt întotdeauna contra. Absolut toate. Eu dau ordinele aici. Mă auzi?

Da, bunicule, spuse Lisa cu sfială, dar numai ca să-l împace.

Bine. Atunci, am să-ți dau un ordin. Ieși la aer proaspăt. Să n-aud comentarii legate de căldură. O tânără ca tine trebuie iasă afară…

Dar…

Liniște. Fă ce ți s-a spus. Învață să fii activă. Învață să parcurgi distanțe, așa cum merg eu, câte 20 de mile pe zi, dacă așa vreau. Întărește-te! Asta e ideea. Dacă ai de gând să rămâi multă vreme pe aici, ar fi bine să fii dură. Viața e grea în stepă.

Ochii lui albaștri ca de gheață o urmăreau, dar Lisa credea că în dimineața aceea era de fapt mai mult precauție decât răceală în ei. Urechile ei auziseră, iar inima reținuse fraza „dacă ai de gând să rămâi multă vreme pe aici“.

„Oare ce pune bunicul la cale în dimineața asta? Doamna Watson i-a spus povești despre mine, cu blândețe, sper. Dintr-un motiv anume, se potrivește jurnalului lui de ordine din ziua asta.“

Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta? o chestionă el.

Mi-ar face plăcere să ies și să mă întăresc, bunicule. Mi-ar plăcea să fac o plimbare mai lungă, deși nu cred că ar trebui să mă avânt la 20 de mile, înainte să mă antrenez. Îndată ce termini cu mine, îmi iau pălăria, ceva de mâncat și de băut și plec.

Old-fella făcu tot posibilul să nu pară speriat. Nu se așteptase ca ea să răspundă provocării. Ochii de acel albastru profund ai Lisei se uitau în ochii lui și zâmbeau, topind încetul cu încetul gheața din privirea bătrânului. O luă de mână.

– Bravo ție! Văd că ai ceva sânge de Lindsay, în ciuda jocheului de la Nangardee care a luat-o pe mama ta. E adevărat, a avut consimțământul ei, altfel n-ar fi plecat.

– Dacă n-ar fi plecat, n-aș fi aici, bunicule.

– Da… ei bine, ai dreptate… Nu ți-a cerut nimeni să vii! încheie el, revenind la vechea lui atitudine.

– Dar te bucuri că acum sunt aici…

– Să mă bucur?! Aproape că se scutură. Prostul de Tom! Se uită din nou la ea, de data asta luându-și la revedere din priviri. Du-te, ia-ți lucrurile și pleacă, fetițo. Petrece o zi în natură. Evadează din casa bătrânei ăsteia.

– Da, bunicule. Și mulțumesc. Încă n-am explorat Pardalote. O să ai grijă de tine?

– Să am grijă de mine?! explodă el. S-ar crede că e cineva bolnav în casă. Tom îmi spunea încontinuu asta. L-am trimis instantaneu înapoi. Tom își numără banii înainte să-i fi câștigat. Crede că nu-mi dau seama de jocul lui. Ca și tine, Lisa. Crezi că nu știu ce joc faci. Ei bine, știu. Așteaptă și-ai să vezi. Am plănuit totul. Vei avea parte de o surpriză, fata mea. Acum, vrei să pleci de aici și să mă lași să fac un duș?

– Da, bunicule, plec. Ușoară ca o pasăre, se aplecă și-l sărută pe frunte. Poftim! spuse ea. De când vroiam să fac asta! Surprinse privirea lui uluită. Apoi zbură. Old-fella era ultimul om de pe pământ care ar fi suportat să vadă o femeie „contra“ înlăcrimată.

***

Lisa urcă din nou în cheile vestice. Traversând valea, jumătate din ea spera ca bunicul să n-o întrebe mai târziu unde fusese în ziua aceea. Acea parte din ea se temea de explozia lui de furie. Cealaltă jumătate spera s-o întrebe. I-ar fi plăcut să spună adevărul. Atunci, lucrurile s-ar fi așezat cu adevărat. El însuși ar fi obligat să-i explice. De ce, de exemplu, exista o lege nerostită care-i interzicea aproape să manifeste orice fel de interes față de partea vestică? Nu mai era nici un jocheu fugar care să aștepte să fie urmat de o altă Lindsay. Asta era o certitudine. Poate că bunicul ei o chinuia doar. O pedepsea pentru greșeala mamei ei. Dar acum nu mai exista nici un jocheu! Acolo nu era decât Magool Ransome.

Iar Magool o avea pe Imelda. Oare se logodiseră deja? Cum se grăbise să meargă după ea, la Nangardee!

La fel ca aborigenii, bunicul trebuia să știe. Așa că de ce să își facă griji pentru Lisa – „fata pe care n-a venit nimeni s-o ia“? Bunicul i-ar spune și care erau concesiile pe care i le făcuse lui Magool, bărbatul cu care nu vroia să aibă de-a face. De unde paradoxul?

Când începu să escaladeze cheile, se gândi la alte lucruri. Oare telescopul era acolo în ziua aceea? Dacă nu, cine-l mutase? Ce avea să vadă în vale, la fermă? Oare Magool avea să fie acolo? Chiar și Imelda?

Când ajunse în vârf, se apropie încet de locul cu pricina. Avea să fie dezamăgită dacă nu-l găsea acolo. Dar era! Telescopul se găsea în același loc.

Lisa lăsă jos geanta cu mâncare și se așeză în grabă. Îi luă mai mult să potrivească lentila, dar asta pentru că era atât de pripită. Apoi, dintr-o dată, zări ferma Nangardee. Stătea acolo nemișcată, dormind în valea de basm. Totul era atât de static! În ziua aceea, Magool Ransome nu era acolo. Nici urmă de Imelda. Nu era nici un fermier și nici un cal. Nimic…

Apoi, din senin, sesiză o mișcare în apropiere. Lisa reglă luneta. Era un tânăr aborigen în grădina din spate. Dar în rest, nici un alt semn de viață. Lumea din valea de jos era una de vis.

Lisei îi venea să plângă, însă știa că ar fi fost un gest patetic. Se plimbase, escaladase, apoi, nimic! Nimeni!

Unde se duseseră cu toții? Oare Magool se dusese cu Imelda la însemnat? Călărea ea la fel de bine pe cât conducea?

Când ea plecase fără el, Magool părăsise în grabă Pardalote. Oare Imelda făcuse asta doar ca să-l chinuiască? Poate că era foarte îndrăgostit. Doamna Watson spusese că Imelda era o persoană captivantă, iar ea, Lisa, părea doar un șoarece.

Mult mai sus, pe dealul de vizavi, Lisa văzu nori de praf ridicându-se în aer. Presupuse că erau urmarea cirezilor de vite. Poate că acolo erau Magool și Imelda.

Coborî luneta telescopului și abandonă banca. Se întoarse spre deschiderea care ducea pe drumul spre acolo. Puțin mai jos, văzuse o scobitură în coasta dealului. Avea s-o exploreze. Era posibil să găsească una dintre mult căutatele picturi rupestre preistorice. Lucruri de genul acela se găseau din întâmplare.

Urmă drumul înapoi, apoi se cățără câțiva pași pe panta abruptă a dealului, până intră cu grijă în gura peșterii. Ochii i se măriră de uimire.

Nu erau picturi rupestre, ci o comoară. Întregul acoperiș al peșterii era încrustat cu cristale micuțe și strălucitoare, de formă hexagonală. Nu erau ca superbul beril al lui Old-fella, dar erau minunate în deosebirea și în micimea lor. Unele erau de un verde pal și sticlos, altele albastru-deschis. Altele erau de un alb-argintiu. Ca și berilul lui Old-fella, aveau câte șase fațete perfecte și vârfuri piramidale. Lisa își dădu seama că unele dintre căzuseră pe jos. Le luă afară ca să poată observa mai bine strălucirea lor.

Întorcându-se în peșteră, văzu ceva ce nu observase înainte. Într-o parte, lângă peretele de stâncă, era un târnăcop. Sprijinit de perete, mai departe, era un ciocan mai mic cu o coadă ca de târnăcop. Lisa era sigură că văzuse poza unei astfel de unelte într-o revistă sau într-o carte. Se numea „ciocanul geologilor“. Geologii erau cei care avea de-a face cu pietrele prețioase, mineralele, chiar și cu petrolul.

Uneltele acelea erau ale lui Old-fella. Era sigură. Bancheta de pe platou era una din cele din bucătăria de la Pardalote. Mânerele uneltelor spuneau aceeași poveste.

Lisa privea uluită.

De ce Old-fella ținea sub supraveghere Nangardee? Pentru că spera să găsească în peștera aceea mai multe pietre asemănătoare prețiosului său beril? Și, din moment ce nu avea încredere în Ransome, se asigura ca ei să nu-i descopere comoara din peșteră?

Un nou gând o înfrigură și se simți tristă pentru bunicul ei. Până la istoria cu amețeala, când începuse să se teamă că era bolnav, se ținuse la distanță. Și foarte singur.

Era posibil ca telescopul care supraveghea Nangardee să fi fost modalitatea intermediară a unui bătrân de a-și găsi companie. Vroia să știe ce puneau la cale vecinii săi, doar pentru companie. De un lucru Lisa era sigură. Acum nu-i mai putea spune lui Old-fella unde fusese la plimbare. Nu putea pomeni de telescop sau de peșteră. Mândria lui ar suferi o lovitură prea mare.

În noaptea aceea, Lisa abia se așezase în pat, când auzi o bătaie în geam. Prima dată crezu că erau crengile copacului de afară pe care le sufla vântul. Apoi bătăile deveniră mai insistente și-și dădu seama că cineva încerca să-i atragă atenția.

– Tu ești, Lisa? Era vocea lui Tom.

– Tom? Tu ești?

Lisa nu știa dacă se simțea ușurată sau bucuroasă. Fusese singură. Acum putea să recunoască. Mai ales că bătrânul se culcase fără să-i spună „noapte bună“.

Îmbracă-te și vino afară. Vreau să vorbesc cu tine.

Da, vin. Așteaptă, te rog…

Grăbește-te. Dimineață n-o să mai fiu aici. Mă întorc la tabăra de însemnat. Am călărit 10 mile ca să te văd.

Dă-mi câteva minute, Tom. Ne întâlnim pe veranda din față.

Cineva călărise 10 mile ca s-o vadă! Cuiva pe lumea aceea îi păsa atât de mult de ea!

Se strecură pe vârfuri până pe verandă. Tom se sprijinea de un stâlp, o siluetă întunecată cu o țigară aprinsă în mână. Căutând în umbră, Lisa văzu că încă purta pălăria. În timp ce ridică țigara și trase din din ea, ochii îi străluciră pe întunecimea chipului. Își îndreptă ținuta.

– Bravo, spuse el. Vocea lui spartă avu un farmec neașteptat pentru Lisa. Hai să stăm pe bancă.

Lisa luă loc, iar Tom se așeză lângă ea, întinzându-și picioarele lungi. Părea oarecum ciudat că lăsase un spațiu între el și Lisa. Ea realiza situația stranie, dar n-o înțelegea.

Cu o mișcare scurtă din degete, Tom aruncă mucul de țigară.

– Ai făcut un drum lung, Tom, se aventură Lisa. Și pe întuneric! Chiar au fost 10 mile?

– Pentru mine n-a fost lung și da, au fost 10 mile, răspunse Tom încet.

– Mă bucur că ai venit.

– Un bărbat ca mine nu are ocazia să vadă o fată decât când se duce după marfă, de cel mult trei ori pe an. Singurele locuri în care știu că sunt fete sunt Wyndham și Darwin. Am să merg acolo curând.

Lisa își îmbrățișă genunchii.

– E foarte frumos că ai vrut special să vezi acestă fată, spuse ea fericită. Știi, la început am crezut că n-o să-ți placă deloc să mă aflu aici. Îți amintești acea primă dimineață? În bucătărie?

– Îmi amintesc.

Urmă o tăcere prelungită, pe care Lisa o întrerupse:

– Desigur, n-aveai de unde să știi ce fel de persoană sunt, spuse ea. Puteam fi…

– Nu așteptam pe nimeni. Old-fella n-a spus de ce pleacă la Finch's Creek.

– Atunci, am fost un șoc? Oh, aș fi vrut să fi știut…

– Știam că vine cineva, deși Old-fella n-a spus. Întotdeauna știu.

– De unde?

– De la unul din oamenii de la tabără. Are o stație radio veche. Deși Old-fella nu vrea să aibă obiecte de genul ăsta, câteodată îi place să afle noutăți de la Mc Phee. Niciodată nu spune. Old-fella e genul de om care păstrează informațiile pentru sine.

– Cineva de la tabără a recepționat mesajele pe care le-am trimis de la spital?

– Cam așa ceva. Când îi convine, McPhee se comportă la fel ca bătrânul. Dar noi am știut că pleacă să aducă pe cineva special. Am știut pentru că a luat Dodgeul, în locul Land Roverului. Și s-a îmbrăcat așa cum o face o dată la zece ani. N-am știut despre cine e vorba. McPhee nu ne-a spus.

– Dar Land Roverul ar fi fost mai potrivit pentru terenul acela…

– Da, dar nu era special. Nu este atât de confortabil.

– Tom, vrei să spui că atunci când a venit după mine, bunicul a considerat o ocazie îndeajuns de importantă ca să îmbrace hainele de sărbătoare? Contam atât de mult pentru el?

– Cam așa.

– E greu de crezut, spuse Lisa nedumerită.

Urmă o altă pauză, dar de data asta începu Tom:

Mama a aflat mai târziu. Cred că i-a spus McPhee. Mi-am dat seama din comportamentul ei. Era îngrijorată. Nu știa cum o să fii.

Tom, te rog… N-am avut intenția să vin aici și să vă supăr pe toți. N-am avut nici cea mai mică idee. Vroiam să-mi găsesc bunicul. Doar atât.

Mama e în regulă acum. S-a îmbunat.

Dar tu te-ai supărat?

Aveam de gând să mă supăr. Recunosc, Lisa. Dar n-am făcut-o. Când te-am văzut și te-am auzit vorbind atât de blând… Apoi, alaltăieri, când ai venit alergând în bucătărie, am văzut cum îți străluceau ochii. Arătai și mai frumoasă. Și ai nimerit direct în brațele mele. Mi-a plăcut.

Lisa era surprinsă. Cât de mult se schimbase Tom de la prima lor întâlnire!

Inima ei începu să bată puțin mai tare. Cineva dorise s-o vadă îndeajuns de mult încât să străbată 10 mile! Era minunat. Iar acum spusese ceva despre ochii ei strălucitori. Până la urmă, nu era genul șoricel. Nu pentru Tom. Nu mai era nici „fata pe care n-a venit nimeni s-o ia". Old-fella îmbrăcase cel mai bun costum al său și luase cea mai bună mașină!

Gândul că lui Tom și lui Old-fella le păsa suficient încât făcuseră lucrurile acelea o înălțară în al nouălea cer.

Lisa nu știa cum să-i mulțumească lui Tom, sau dacă trebuia să-i spună ceva. Se simțea fericită, dar puțin stânjenită. Tom se sprijinise de spătarul băncii și-și răsucea o altă țigară.

Spune-mi despre pășunile din nord, Tom, începu ea, ca să întrerupă liniștea care devenise, ca și spațiul dintre ei, puțin ciudată. Sunt numai copaci și păduri?

Nicidecum! Sunt zone a căror vegetație e alcătuită în majoritate din arbuști. La nord de acolo se întinde cel mai denivelat teren din lume. Dune de nisip răsar la tot locul. Și creste muntoase.

Vorbești ca și cum ți-ar plăcea. Chiar dacă e denivelat.

Este incitant. Ca și cum ai fi singur pe lume. Continui să conduci, dar nu ajungi niciodată la orizont. Dunele încearcă să te înspăimânte, dar nu reușesc. Asta pentru că, într-un fel, și tu ești una dintre ele. Nu mă pricep la descrieri, Lisa. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Lisa își strânse din nou genunchii.

– Oh, Tom. Mi-ar face plăcere. Crezi că voi putea?

– Nu văd de ce nu. Voi trece pe acolo cu camioneta, ca să fac aprovizionarea. Curând. Atunci, vei avea ocazia.

– Va trebui să-i cer voie bunicului. Mă întreb dacă o să mă lase să merg.

– Lasă asta în grija mea. Mă ocup eu. Cel mai bun moment va fi când se va ridica pe picioare și va călări să-și vadă oamenii din vârful dealului nord-vestic. N-o să-i lase prea mult singuri.

– Oameni? Fermieri, vrei să spui?

– Nu. Ei sunt cei care fac ultimele retușuri înainte de însemnat. Însemnatul este treaba mea. Eu sunt supraveghetorul de la Pardalote.

– Atunci…

– Oamenii pe care îi are acolo sus se pricep la pietre și la minerale. Poate crede că o să găsească aur sau ceva de genul ăsta. După părerea mea, aleargă după cai verzi. În țara asta, vitele sunt cele care aduc bani. Old-fella are o slăbiciune pentru minerale. Uită lucrurile cu adevărat importante.

– Cum ar fi vitele, de exemplu?

– Exact. Tu ai spus-o, Lisa.

– Cât timp ar fi plecat, bunicului nu i-ar fi dor de mine, nu-i așa? spuse Lisa îngândurată. Cu toate astea, ar trebui să-l întrebăm mai întâi…

– Lasă-mă pe mine, Lisa. Prea mult zgomot noaptea în jurul taberei de însemnat stârnește panica în rândul vitelor. Ia aminte. Totul trebuie făcut cu băgare de seamă. La fel trebuie să procedezi și cu Old-fella. Cu băgare de seamă.

– Cred că ești un intrigant, Tom, spuse Lisa râzând și ridicându-și mai sus genunchii.

– În preajma unei fete frumoase ca tine? De ce nu?

Lisa nu auzi ultimele lui cuvinte. Genunchii ei căzură la pământ și se ridică în picioare.

Valea era o splendoare argintie, dar culmile dealului din vest erau întunecate de copaci, iar piscurile și contraforturile unor munți vechi aruncau umbre ici și colo.

Oare visase că ceva se mișcase acolo? Chemând-o, chiar! Ea era cea care avea o slăbiciune, nu Old-fella. De când era aici, la Pardalote, un pisc anume îi făcea parcă semn să vină. În fiecare noapte apărea semeț, poruncitor și negru în fundalul apusului.

Tom spunea ceva oarecum flatant. Ceva despre „Tom, Lisa și Pardalote aparținând la toți trei…“.

Aparținând cărui lucru, cui?

Ea aparținea culmii acelui deal! Nici măcar bunicului ei…

„Ciudat cum luna estompează strălucirea stelelor“, se gândi ea. „Cu excepția aceleia care străbate de acolo, de pe culmea mea. E totuși atât de strălucitoare.“

Își îndreptă ținuta. Luminița se mișcase. Nu era o stea, ci o lumină. Ceva o purta. Pe măsură ce trecea printre copaci, apărea și dispărea. Lisa se uită în continuare. Era surdă la vorbele șoptite și tărăgănate ale lui Tom. Mai era încă o lumină, care se deplasa spre cealaltă.

Magool și Imelda?

Faptul că, pe lumina lunii, vârfurile stâncoase erau doar pentru oameni ca Imelda o durea. Nu tuturor le era dat să atingă culmile lumii. Poate că până la urmă nu erau Magool și Imelda! Dar sentimentele Lisei rămaseră aceleași, ca și când ar fi fost într-adevăr ei.

Locul acela de întâlnire ținea de Pardalote. Fusese al mamei ei. Și al tatălui ei, jocheul de la Nangardee. Acum era al ei, al Lisei. Pentru că descoperise singură drumul până acolo. Ceva înăuntrul ei ar fi vrut să fugă, să traverseze valea, să răspundă chemării piscului. Stătea solitar în lumina lunii, spunându-i că inima ei aparținea lui. Nici unui alt loc.

Dar rămase neclintită pe bancă, lângă Tom, ascultând vocea lui monotonă și cuvintele lui flatante. Închise ochii și înăbuși chemarea, la fel și gândul că Magool era acolo cu Imelda. Dar în întunericul ochilor ei închiși apăru imaginea lui bandajat, culcat în patul de spital. În locul vocii scăzute a lui Tom, o auzi pe cealaltă, cu tonul ei amuzat și ironic: „Ei bine, Tonky? Ce ai găsit să-i citești azi îndărătnicului tău elev? Ceva picant și scandalos, sper. Sunt orb, profesoară dragă, așa că nu te pot vedea cum roșești. Dar dacă pun mâna pe obrazul tău, s-ar putea să simt. Ce zici de asta, Lisa? Să pun mâna pe obrazul tău?“

Dar când își recăpătase, în cele din urmă, vederea, îl amețise felul în care Imelda, și nu ea, radiase lângă patul lui. Și Imelda îl luase cu ea, fără să roșească.

„Dar nu în vârful dealurilor mele“, rosti hotărâtă Lisa cu voce tare. „Dealurile mamei mele și ale tatălui meu! Ale lui Old-fella…“

Tom se sperie.

– Lisa, despre ce Dumnezeu vorbești?!

Îl prinse de mână, ca să-i arate că era recunoscătoare pentru lucrurile frumoase pe care i le spusese și ca o scuză că nu fusese atentă. Lui Tom părea să-i placă s-o țină de mână.

– Ai spus că oamenii bunicului caută minerale și lucruri de genul ăsta? Ei bine, nu pe platoul dealului din vest. Am o slăbiciune în legătură cu locul acela, Tom. Într-un fel, a aparținut…

– Da…, spuse Tom, neînțelegând încă.

– Cea de-a doua opțiune nu e suficient de bună, nu-i așa, Tom? Te rog, Tom, nu mă lăsa vreodată să mă mulțumesc cu a doua opțiune.

Tom nu avea nici cea mai mică idee la ce se referise ea. Nu însemnase nimic, se hotărî el. Toate femeile erau mai mult sau mai puțin slabe cu duhul.

– Câteodată, cea de-a doua opțiune se dovedește, în timp, și cea mai bună, spuse el sec. Așa se întâmplă cu vitele. Presupun că e timpul să intri în casă, Lisa. Am de făcut un drum de zece mile.

– Da, sigur. Nu vrei să-ți fac o supă?

– N-am timp. Deci, am stabilit totul, da? Mergi cu mine la Wyndham.

– Dacă se poate aranja, Tom. Sper.

Dar gândul îi zbură din nou într-un loc foarte înalt.

„Îl iubesc“, își spuse ea și nu se referise la Tom. „Îl voi iubi întotdeauna, cu toate că există Imelda. N-aș fi recunoscut niciodată, dacă dealul acesta negru-argintiu n-ar fi fost luat în stăpânire de altcineva. Nu-mi vor lua și locul ăsta! Măcar atât îmi aparține. A fost al părinților mei, nu al Imeldei. N-am s-o las niciodată să mi-l ia…“

Capitolul 9

Ocupată cu treburile casei, pentru Lisa zilele trecură pe nesimțite, devenind mai întâi o săptămână, apoi o alta și încă o alta.

Lui Old-fella îi plăcea să-i citească ziarele și revistele pe care i le trimitea McPhee de la tabără. Lisa descoperi că, fiind în contact cu îndepărtata civilizație datorită stației radio, lui McPhee i se aduceau mereu ziare. Peste Pardalote nu trecea nici un avion, cu excepția Ambulanței Aeriene.

După ce le termina de citit, i le trimitea printr-un fermier lui Old-fella. La intervale regulate de timp, cineva venea să raporteze stadiul însemnatului și progresele făcute.

Câteodată venea însuși Tom ca să-i aducă la cunoștință numărul de piei și de persoane care fuseseră implicate în operațiunea de însemnat.

– De ce e atât de important? îl întrebă într-o seară Lisa. Pe lângă vitele de rasă, trimiți spre vânzare și piei, nu?

– Partea noastră, da, spuse Tom cu înverșunare.

– De ce? Cu cine le împărțiți?

– Cu cine crezi? Cine este singurul nostru vecin? Nu există garduri care să despartă Pardalote de Nangardee, așa că nu se știe de la ale cui vite provin pieile. Au fost atribuite pur și simplu. Nimeni nu poate ști care aparțin uneia dintre ferme și care celeilalte.

– Deci te întâlnești totuși cu Magool Ransome? Chiar dacă o singură dată pe an?

– Nu eu! De asta McPhee locuiește la tabăra externă. El este arbitrul. Nangardee trimite trei fermieri, noi la fel. Apoi, pe rând, un om din fiecare delegație își alege animalul pe care să-l taie, iar McPhee ține evidența.

– Ce sistem ciudat!

– Nu e un sistem. Este „legea pământului“, ceea ce înseamnă că este practicată pe scară largă de către fermele care sunt atât de mari încât nu pot și nu vor să se îngrădească. Legea asta este recunoscută chiar și de către instanțele judecătorești, cu toate că n-a fost scrisă niciodată, din câte știu. Este un obicei.

– În cazul acesta, cred că e minunat, spuse Lisa entuziasmată. Nu există dispute asupra unui animal anume.

– Nici măcar nu ne vorbim, Lisa. Tăiem animalele și plecăm. Atât.

– Oh, Dumnezeule! Sunteți niște oameni ciudați. E aproape un război tăcut. Aș vrea să știu ce a provocat antipatia dintre familiile Ransome și Lindsay.

– McPhee mi-a spus că e o chestiune istorică. Cu o generație sau două în urmă a existat un conflict în legătură cu frontierele. Lindsay au fost primii aici și n-au văzut nici un motiv pentru care teritoriul lor să fie survolat, doar pentru că Ransomeii au apărut câteva luni mai târziu în valea vecină.

– Dar guvernul? Nu intervine?

– Nu încă. Mai demult erau pământuri pustii. Nu le vroia nimeni. În secolul trecut și la începutul acestuia erau o mulțime de persoane care se stabileau provizoriu pe teritoriile din nordul Australiei, unii chiar în stepa cea mai îndepărtată. Acum 100 de ani, pentru toți nordul reprezenta celălalt capăt al lumii. Chiar și acum 30 de ani. Acum lucrurile s-au schimbat, însă Old-fella nu vrea să facă nici o modificare. În momentul de față, Lisa, oricine poate dovedi că a crescut vite chiar aici, la Pardalote, poate pretinde arenda și ar avea 90% șanse s-o obțină.

– Oricine? exclamă ea. Te referi la McPhee sau la oricare dintre fermieri?

– Nu. Ei doar s-au ocupat de vite. Nu le-au crescut. Tom făcu o pauză, apoi adăugă: În generația asta, numai eu și Old-fella am crescut vite și cai.

– Nu pot înțelege de ce bunicul nu… Lisa se opri, căci surprinsese o nuanță în vocea lui Tom.

„Old-fella n-ar încheia un contract oficial de arendare, dar Tom ar putea. Tom n-ar face asta, desigur. Este supraveghetorul bunicului. O parte din beneficiu îi aparține, are salariu și locuiește aici de când era mic."

Tom avea să rămână loial, până în ultima zi și ultima oră din viața bătrânului. Lisa era sigură de asta.

– De ce pari atât de îngrijorată, Lisa? Old-fella are să fie bine de îndată ce va vrea. Ar fi chiar și acum, dacă și-ar pune mintea…

– Da, știu. Cred că îi face plăcere… într-un fel.

– Așa este. Dar e mai mult decât atât. Se îngrijește ca să nu se mai întâmple. S-a speriat, Lisa.

– Știu.

– Acum ceva vreme, m-am gândit că își face griji, spuse încet Tom. A început acum vreo trei luni. Acum cred că a încetat. Nimeni nu știe ce se întâmplă în mintea lui Old-fella, dar pun pariu pe ce vrei că și-a clarificat lucrurile.

– Ce lucruri și-a clarificat, Tom?

– Lisa, Tom și Pardalote! Le-a legat pe toate trei. Și-a spus: „N-am nici un fiu care să ducă ferma mai departe, dar uite câte am în schimb. Lisa, Tom și Pardalote! De ce naiba îmi fac griji?!" Înțelegi, Lisa? De asta nu-și mai face probleme. A făcut o simplă adunare.

Lisa ridică gânditoare o sprânceană.

– Se poate… Deși încă nu mi-a cerut să rămân definitiv. În fiecare zi îmi pun speranța că o să-mi spună. Oricum, singurul lucru care contează cu adevărat e să fie din nou cel de dinainte. Aș crede că mai are zeci de ani de trăit. De fapt, urăsc să vorbesc despre el ca și cum ar fi prea bătrân sau ar putea muri într-o zi. Te rog, Tom, hai să vorbim despre altceva.

***

Lisa de-abia ajunse și se așeză cu revista în mână pe scaunul de lângă patul bătrânului, când Old-fella îi spuse că în seara aceea nu vroia să i se citească. Nu avea dispoziția necesară.

– Stai acolo și de data asta, ascultă-mă tu pe mine, Lisa. E vremea să-ți spun câteva lucruri. Încă nu știi nimic despre Pardalote.

Lisa fu atât de bucuroasă că avea să afle despre fermă, încât aproape că se răsuci pe scaun.

– Da, bunicule. Te rog, spune-mi. Vreau să știu.

Bătrânul se uită pieziș la ea.

– Cum ar fi ce, de exemplu?

– Ei bine, îmi spui despre Ransome și despre Nangardee și de ce nu-ți plac? La ce te-ai referit când ai spus că le-ai făcut unele concesii? Înseamnă că ai vrut să fii un vecin mai amabil? Te rog, bunicule, spune-mi.

Bătrânul nu se mai uita la ea, ci privea încruntat, cufundat în gânduri.

– Vezi, continuă Lisa. Aș vrea să știu ce ar trebui sau nu să-i spun lui Magool Ransome, dacă vine aici să întrebe cum te mai simți. E posibil să vină, știi? Ne-a fost de mare ajutor în ziua în care ai fost adus.

– Te referi la Jim Ransome? Nu ți-am spus să nu mai folosești în preajma mea numele „Magool"? Fiind femeie, ești întotdeauna contra și faci pe dos tot ce-ți spun. Ei bine, domnișoară, dacă vrei să știi, am intuit și asta…

– Că o să-ți pun întrebări?

– Nu, tună el. Am intiut că vei face contrariul și că o să-i spui tot așa. Am avut dreptate, nu-i așa?

– Bunicule dragă, mă îndoiesc că după ce a plecat te-ai mai gândit vreo secundă la asta.

– Tânără domnișoară, pui la îndoială cuvântul meu? Ascultă…

Tonul furios al vocii bătrânului nu o alarmă deloc pe Lisa. Un al șaselea simț îi spunea că bunicul ei făcea un soi de joc și că ferocitatea lui era falsă. Dar nu era sigură.

– Ascult, bunicule, spuse ea, sunând într-adins docilă.

Old-fella se sprijini cu spatele de pernă și-și fixă privirea pe peretele opus.

– Foarte bine, atunci. Timpul trece. Ești prea tânără să înțelegi asta? Când timpul trece, lucrurile se schimbă. Faci concesii pentru că așa este omenește. Fie că-ți place, fie că nu. Sfatul meu este să nu-ți bați capul cu Ransomeii. Mă ocup eu de asta. Ai înțeles? O să afli într-o zi. Se opri. Nu mai sunt în forma în care obișnuiam să fiu, iar Jim Ransome știe asta. Are totuși meritul lui: e întotdeauna la curent cu actualitatea. Am fost cu ochii pe el. Pe ei, de fapt. Sunt numai el și o verișoară mai în vârstă care se îngrijește de casă pentru el. Și ființa aceea ostentativă cu care este văzut peste tot. Până și numele ei e ostentativ. Amelia… sau ceva în genul ăsta.

– Imelda, îl corectă cu blândețe Lisa. Bătrânul întoarse capul și se uită din nou la ea. Ochii lui erau de același albastru ca de gheață, însă de data asta erau întrebători.

– Deci știi și asta, nu?

– Da. A venit în ziua în care erai bolnav. Cred că și ea vroia să fie de ajutor. Dar a plecat…

– Foarte bine. Ea nu știe… nici unul dintre ei nu știe… că am un as în mânecă. Din moment ce știi atât de multe, tânără domnișoară, știi despre ce as e vorba?

– Nu, bunicule. Te rog spune-mi. Mi-ar plăcea să știu.

– Șiretenie. Asta am. Asul meu e șiretenia. Ai auzit câinele acela dingo care urlă noaptea de pe deal? Supraviețuiește. Nu-l prinde nimeni. Nici fermierii, nici Tom. Au încercat în mai multe rânduri. Dar nu-l pot prinde. Știi de ce?

– E foarte rapid? Sau poate că e tânăr și puternic?

– Tânăr și puternic, pe naiba! Animalul acela este tatăl tuturor câinilor dingo de prin părțile astea. Este șiret, Lisa. De asta. Șiretenia. Așa supraviețuiește. De aceea eu, Old-fella Lindsay, supraviețuiesc. Și eu sunt șiret. Și stăpânesc pământul de la Nangardee.

– Da…, spuse încet Lisa. Sunt sigură că-l stăpânești.

– Ăsta e un lucru pe care e bine să-l știi. De data asta sună împăciuitor. Următoarele lui cuvinte fură încărcate de regret. Îmbătrânesc și mușchii mă lasă. Tânărul acela de la fermă are din belșug. Făcu o pauză și apoi păru să reînvie din nou. Șiretenia mă ajută ca lucrurile să fie în final așa cum vreau. Nici unul dintre ei

nu-și dau seama de asta, pentru că ei cred că planul meu este exact opus față de cum este în realitate. Înțelegi asta, Lisa?

Lisa nu înțelegea, dar nu recunoscu decât parțial. Vroia să-i facă pe plac pentru că vedea că bătrânul avea nevoie de asta.

– Cred că încep să înțeleg. Te rog, spune-mi despre șiretenia ta, bunicule. Ce-ai făcut cu ea în ultima vreme?

– Oh, nu! Nu mă prinzi în felul acesta, fata mea! Încerci să afli, nu? Ei bine, nu-ți spun încă. O să știi la sfârșit. Toate la timpul lor. O să iasă exact invers decât te aștepți, ți-am spus asta deja. Am aranjat totul în legătură cu ce trebuie făcut cu Pardalote după moartea mea. Mă asculți, Lisa?

– Da, sigur că da.

– Am plănuit săptămâni la rând. Nu uita că ți-am spus că sunt șiret, Lisa. A trebuit să fiu pentru că era singura cale de a rezolva lucrurile. Timpurile s-au schimbat. Acum lucrurile stau altfel.

– Da, totul se schimbă, nu-i așa? Anotimpurile. Recoltele. Chiar și vitele devin mai mari și mai grase.

– Ai jucat vreodată șah, Lisa?

– Nu, dar mi-ar face plăcere să învăț. Crezi că aș putea? E dificil?

– Petrece-ți timpul învățând lucruri mai folositoare pentru femei, fetițo. Cum să conduci un cămin – asta e treabă pentru femei. Se opri și inspiră adânc, ca și cum ar fi avut nevoie de mai mult aer. Șahul este pentru generalii de aramată care organizează războaiele până la ultima bătălie. Și pentru oameni ca mine, care știu că atunci când vor să obțină un anumit lucru, nu se năpustesc direct, ca un bivol, asupra unei porți.

– Cred că înțeleg…

– Nu înțelegi și n-o vei face niciodată. Femeile sunt întotdeauna contra. Fac exact invers de ce li se spune. Absolut toate sunt perverse. Și mama ta. Și tu vei fi la fel, Lisa. Accept asta. Se opri din nou și respiră adânc. De aceea trebuie să-mi construiesc propria strategie. Acum, ascultă! Atunci când vrei ceva, nu te duci direct după lucrul acela. Ține minte asta. Te învârtești, te prefaci. Asemenea unui dingo. Induce intenționat oamenii în eroare. Așa câștigă. Păcălește oamenii, făcându-i să creadă că are de gând ceva, când în realitate planul lui este cu totul altul. În felul ăsta, ceilalți nu știu ce pune la cale.

– Bunicule, spuse ușor Lisa. Vrei să deschid fereastra? Arăți de parcă ai avea nevoie de mai mult aer.

– Nu, sigur că nu, spuse el pe un ton morocănos și iritat. Intră musculițe. Sunt obosit, asta-i tot. Prea multă vorbă. Tom mi-a vorbit mai mult de o oră. Ce nu știe el e că mă vlăguiește. Mă plictisește. Este un crescător de vite foarte priceput, totuși.

– Este un bun supraveghetor, bunicule. Simte că e necesar să te țină la curent cu mersul însemnatului.

– Necesar, pe naiba! Se pricepe la însemnat mai bine decât oricare alt fermier din nord și el știe asta. Știe și că eu știu. Nu, nu, Lisa… sunt obosit. O să trag un pui de somn. Poți să-mi termini articolul acela mâine dimineață.

– Desigur, bunicule. Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus atât de multe. Despre tine, mă refer…

Lisa se opri și-l sărută pe frunte. El închise ochii și nu făcu nici un gest prin care să-i dea de înțeles că simțise buzele ei calde.

– Vroiam să știi că am rezolvat totul, Lisa. Acum, ți-am spus, du-te. Lasă-mă să dorm.

Lisei i se părea ciudat totul, dar nu putea fi sigură. Poate că bunicul ei încerca să-i spună ceva, dar în loc să se prefacă, se dăduse de gol în ultimul moment. Avea atâta încredere în sine, și totuși în spatele ei, se temea că era posibil ca planul pe care-l pusese la cale să nu se realizeze până la urmă așa cum își propusese.

***

Târziu în noaptea aceea sosiseră doi fermieri din locuri îndepărtate. Dormiseră în căsuța din fundul curții, iar dimineața veniseră la fermă pentru micul dejun. Veniseră, explicară ei, ca să-i dea personal raportul lui Old-fella despre condițiile din partea nordică a stepei. Doamna Watson era ocupată cu friptura și cu ouăle pentru oaspeți, așa că o trimise pe Lisa cu tava pentru Old-fella.

– Oh, deci tu ești cea cu tava! întrebă el vesel. Ce face Mama Watson, hm? Nu-i scapă din priviri pe oamenii ăia? Ei bine, voi două ați face bine să eliberați ferma astăzi. Am oamenii mei care să aibă grijă de mine, dacă este nevoie. Femeile n-au ce căuta în discuțiile bărbaților. Plecați amândouă. Afară toată ziua. Spune-i doamnei Watson că astea sunt ordinele mele.

– Mi-ar prinde bine încă o zi liberă, spuse bucuroasă Lisa. Învățase că bătrânul o aprecia mai mult dacă îi dădea ascultare cu promptitudine. Atunci când lansa o provocare, îi plăcea să fie întâmpinat de o alta-bumerang. Puse tava pe masă și-i aranjă perna. Dacă n-ai grijă, bunicule, va fi o plimbare lungă, de o zi. O să-ți fie dor de mine, nu-i așa? Se uită la fața lui. Nu era amuzat. De data asta, bumerangul ei căzuse la pământ.

– Așa deci. Mă șantajezi, nu? Ei bine, să-ți spun cum reacționez la șantaje. Pleacă. Și pentru toată ziua, fata mea. Nu vreau să te aud sau să te văd până după lăsatul serii. Mă auzi, Lisa?

– Da, bunicule, spuse plină de regret Lisa. Glumeam doar. Știi asta, nu-i așa? La Finch's Creek aveau un pacient îndărătnic și obișnuiam să-l amuz în felul acesta. Îl luam în serios…

– Un pacient îndărătnic! Deci asta e, nu? urlă bătrânul. Pot să întreb despre cine e vorba? Nu de Jimmy! Ticălosul ăla de Ransome, hm? Mi-au spus că l-ai așteptat. Deci cu el mă compari?

– Te rog, bunicule, îl imploră Lisa. Am fost lipsită de tact, asta-i tot.

– Foarte bine, dar eu sunt cel care dă ordinele aici; și să lăsăm deoparte amuzatul pacientului! Plecați amândouă pentru restul zilei. Afară. Poate le trece prin cap femeilor din ferma asta că vreau o zi doar pentru mine… cu oamenii mei…

– Da, desigur, bunicule. Nu m-am gândit la asta. Dar toată ziua?

– Toată ziua. Du-te și ia-ți pălăria și coșulețul cu mâncare și du-te să vezi Pardalote. De ce ai venit aici? Să te învârtești prin casă? Vei fi un om al stepei pe cinste!

În spatele cuvintelor lui disprețuitoare, Lisa sesizase o notă de îngrijorare. Bătrânul vroia cu adevărat ca ea să plece. Poate și doamna Watson. Pentru binele lor, ca și al lui, vroia ca ele să-și ia o vacanță. Lisa îndrăzni să nu-i arate că înțelegea. În schimb, se îndreptă spre ușă, arătând corespunzător de nedumerită. Când ajunse în dreptul ușii, se uită în oglinda din perete. Bătrânul se lăsase pe spate și arăta foarte mulțumit de sine. Era pe cale să atace micul dejun cu o ușurare ciudată pentru un invalid.

De data asta, Lisa era sigură. Bunicul ei punea ceva la cale. Ce, probabil că nu avea să afle. Era inutil să încerce să ghicească.

Lisa îi aduse la cunoștință doamnei Watson ordinele date de Old-fella.

– Perfect, spuse pe neașteptate doamna Watson. Punea deoparte prosoapele folosite, în timp ce fermierii din capătul mesei își aprindeau primele țigări pe ziua aceea. Lisa îi văzu schimbând între ei zâmbete malițioase. „Oare fac parte toți din aceeași conspirație?“

– Credeți că e bine să-l lăsăm amândouă singur pentru tot restul zilei? întrebă Lisa.

– Bineînțeles. E mult mai bine decât ne spune. În plus, de multă vreme nu mi-am mai antrenat calul. S-ar putea ca McPhee să aibă ziare și reviste noi pentru Căpetenie. Își ridică privirea de la mormanul de prosoape și se uită la Lisa, de data aceasta cu un aer forțat de prietenie. Ia mâncare și un termos. Și pălăria. Întoarce-te la apusul soarelui. După ce se gândi o clipă, adăugă: Tom va fi aici în seara asta.

Lisa surprinse din nou zâmbetele răutăcioase din rândul bărbaților de la masă. Viața era un șir întreg de enigme. După felul în care se comportau toți în ziua aceea, ar fi crezut că vroiau să scape de ea. Ar fi crezut și că doamna Watson ar fi vrut ca iubitul ei fiu să fie la mile depărtare, nicidecum că i-l oferise ca pe o tentație ca să se întoarcă la asfințit.

Jumătate de oră mai târziu, în drum spre ieșirea din fermă, Lisa duse legătura de prosoape murdare la spălătorie. Nooma, aborigena cu zâmbet frumos, era ocupată, acoperită într-un nor de abur. Vederea zâmbetului ei larg îi făcu bine Lisei. Măcar cuiva îi făcea plăcere s-o aibă în preajmă în ziua aceea.

– De ce pleci singură la plimbare? întrebă Nooma. Ce zici dacă aștepți ca Nooma să termine treaba cu prosoapele și mergeți împreună? Ai destulă mâncare, Lisa?

– Vii cu mine? Oh, Nooma, mi-ar face mare plăcere! Lisa aruncă bagajul cu merinde și-și împinse pălăria pe spate. Repede. Dă-mi prosoapele alea, Nooma. Le spăl eu, cât timp tu întinzi celelalte rufe.

– Bine, Lisa! Să le speli repede, da? Doamna Watson e ocupată cu cei doi care au venit la Old-fella, hm? Poate mai târziu o să meargă la McPhee, să vadă dacă nu are ziare noi.

– Se pare că știi foarte multe, Nooma. Dar nu totul. Lisa începu să stoarcă, apoi să clătească. E posibil ca doamna Watson să-l viziteze pe McPhee, dar cei doi din casă sunt crescători de vite.

Nooma începu să râdă cu hohote.

– Tipul acela, Rep, a fost crescător de vite acum zece ani. Acum nu se mai ocupă cu asta; este cercetător. Celălalt, Jack, s-a îndeletnicit cu vitele o scurtă perioadă de timp, anul trecut, asta-i tot. A strâns mulți bani în perioada însemnatului. Acum nu mai este crescător de vite, lucrează cu cei care sapă după pietre prin zonă. Acolo… Arătă spre nordul văii.

Mâinile Lisei părăsiră clăbucii de săpun și se uită la Nooma. Fata de culoare râdea încontinuu, lăsându-și capul pe spate.

– Doamna Watson poate crede că cei doi au venit ca să discute despre vitele lui Old-fella, spuse Nooma. Dar ei au venit să vorbească despre pietre albastre, poate și albe, sau galbene și micuțe.

– Nooma! spuse Lisa, încetând spălatul. Știi cum se numesc pietrele acelea? Sunt berile?

Nooma ridică din umeri.

În locul acela sunt foarte multe pietre. Old-fella a adus mulți oameni din sud ca să-i spună numele pietrelor.

Da…, încuviință gânditoare Lisa. Cred că mi s-a spus că are o echipă de geologi undeva, pe cealaltă parte de dealului. Tom a spus că…

Tom este un bun crescător de vite, spuse veselă Nooma. Foarte bun. Lui nu-i plac pietrele. Șefului Ransome îi plac la fel de mult ca și lui Old-fella.

Lisa era atât de uimită de noutăți, încât o lăsă pe fată să-i ia prosoapele din mână, fără ca măcar să observe. „Ciudat cum toată lumea știe câte ceva, dacă nu totul. Dar eu nu știu nimic. Ei bine, de ce aș ști? Sunt doar o străină aici. Ce mă privește pe mine?“

– Bine, ești gata, Lisa? spuse Nooma. Acum putem pleca amândouă la plimbare. Vrei să-ți arăt cărarea negrilor, hm?

– Da, te rog, Nooma. Mi-ar plăcea. Sper să nu fiu o elevă prea plictisitoare. Am impresia că jumătate din timp…

Nooma nu făcu decât să zâmbească atotștiutoare. Ciripind vesele, cele două fete traversară valea spre vest. Când ajunseră la pârâu, Nooma nu vru să treacă de partea cealaltă. Avea altceva în gând.

Am să-ți arăt câteva drumuri în direcția asta, Lisa. O conduse pe cărări întortocheate, care urcau spre culmea dealului vestic. Ca hipnotizată, Lisa urmărea cu atenție lecțiile Noomei, dar cealaltă

jumătate a ei care vedea tot ce făceau, știa exact unde mergeu și era foarte încântată. Acolo unde telescopul supraveghea ferma lui Magool Ransome, Nangardee. Oare avea să vadă, de la distanță, o altfel de piatră la mâna stângă a Imeldei?

Deși în ultimele săptămâni fusese ocupată cu treburile fermei, Lisa fusese într-un soi de așteptare. Înăuntrul ei, ceva fusese într-o stare de suspensie.

Se gândise ocazional că vizitele nocturne ale lui Tom ușuraseră oarecum sentimentul acela de așteptare. Uneori, când Tom o ținea de mână și-i spunea că era frumoasă, știa că aștepta altceva. Să apară acea lumină strălucitoare pe piscul care o îmbia.

Dar nu o mai zări.

Acum, în timp ce Nooma o călăuzea prin urcușurile și coborâșuirle cheilor, Lisa realiză în adâncul sufletului ei că așteptase ceva mai mult. Încă o privire asupra Nangardee. Încă o vizită din partea lui Magool Ransome. Una singură, care ar face poate ca inima ei să capituleze și să se liniștească!

La urma urmelor, el era – într-un fel – pacientul ei. Trebuia să se gândească la el numai în sensul acela. Era normal ca ea să vrea să știe că ochii lui erau în perfectă condiție.

Chiar dacă Imelda era și ea acolo, era mai bine decât dacă nu-l mai vedea deloc – decât prin telescop.

Pentru restul, îl avea pe Tom. Confortabil, puternic, dârz, în stare să călărească zece mile pentru ea. Era un muncitor destoinic și un om bun, chiar dacă uneori încăpățânat. Îi semăna puțin lui Old-fella. Ce putea cere mai mult o orfană, „o fată pe care nu venise nimeni s-o ia“? În afară de asta, Pardalote era și căminul lui Tom. Reprezenta un fel de siguranță… Oare ce-a de-a doua opțiune era mai bună decât nici una?

„Lisa, Tom și Pardalote“! Oare asta punea la cale bătrânul? Cineva care să ducă totul mai departe… într-o zi.

Capitolul 10

Câteva minute mai târziu, cele două fete înconjurată ultimele rămășițe ale unui aflorimꞏent de granit roșu, cotind la stânga. Ajunseră pe cărarea lui Old-fella, la doar câțiva pași de instrumentul de supravegheat! Nooma o urmări cu viclenie pe Lisa, strălucindu-i ochii de râsul ascuns.

– M-ai adus aici într-adins, spuse Lisa acuzator. De unde ai știut…? Vreau să spun, de ce aici? Ca și cum locul acesta ar avea de-a face cu mine! Se opri. Ochii Noomei arătau înțelepciune. Sigur că știai, încheie fără menajamente Lisa. Voi, oamenii stepei, știți întotdeauna totul…

Cealaltă fată ridică inocentă din umeri.

– Uită-te acolo, spuse ea. Ochiul mare de sticlă – telescopul, hm? Poți vedea departe, jos, la Nangardee. Poate îl vezi pe vărul meu, Jabberdee. Du-te și privește, o îndemnă Nooma, încuviințând din cap și zâmbind. Eu mă duc să caut ierburi de mâncat. Poate și o iguană grasă pentru cină, sau o șopârlă.

Nooma dispăru, dar Lisa rămase tot la intrarea pe platoul dealului, cercetându-și conștiința. O pierduse! Încă ceva care plecase.

„Ce aștept? De ce nu m-aș uita prin telescop? Am mai făcut-o înainte. De ce m-aș simți tocmai acum vinovată?“

Ah! Dar într-o noapte, stând pe banca de pe verandă, văzuse acolo sus o lumină mai puternică decât strălucirea stelelor. Atunci își spusese ceva. Însă asta fusese înainte ca Tom s-o ia de mână.

Lisa clătină din cap, alungând gândurile cărora le dădea prea mare importanță. Se uită în jos, la pământ. Simți că devine din nou puternică. Închise ochii, dar când îi deschise iar, știu că văzuse bine.

Acolo, clară și indubitabilă, era urma unei cizme. Fusese lăsată de curând: după după-amiaza de ieri, oricum. Prima lecție a Noomei își atinsese scopul! Ieri vântul adiase ușor, astfel că pământul fusese acoperit peste noapte de o peliculă de praf. Urma era chiar din ziua aceea!

Lisa se întoarse repede. La deschiderea drumului, se opri înlemnită. Două siluete se îndreptau spre ea dinspre culmea superioară a dealului. Un bărbat și o femeie. Felul destins în care mergeau spunea că aveau dreptul să fie acolo. Pe proprietatea lui Old-fella?! Cu siguranță, era partea de deal care ținea de Pardalote.

Lisa rămase neclintită, ca și cum ar fi făcut parte din platoul muntos. Cei doi se apropiară. Magool Ransome și Imelda. Magool era înalt, bronzat, unic. Imelda arăta la fel de ostentativă ca de fiecare dată când o văzuse. Chiar și în hainele de stepă, era la fel de îngrijită. Avea și un aer de profesionistă. Poate că înainte să vină în nord, fusese o persoană extrem de importantă la oraș!

La rândul ei, Imelda o văzu pe Lisa. Se întoarse și-i spuse ceva lui Magool, care în momentul respectiv se concentra la ceva de pe pământ. Făcu un gest aproape teatral prin care i-o arătă pe Lisa.

Magool își ridică rapid privirea. Apoi se apropiară împreună, continându-și explorarea.

Magool ridică din nou capul și studie mica distanță care-i despărțea de Lisa. Ridică din sprâncene aproape batjocoritor. Apoi zâmbi. Lisa își domoli cu greu inima.

Atitudinea lui părea să spună: „Iată-te! Credeam că n-o să te mai văd vreodată.“ Expresia aceasta fu înlocuită de una ușor amuzată, care o nedumeri pe Lisa. Nu avea idee că el se gândea la cineva foarte tânăr. Un copil mic, deși poate foarte drag.

Ei bine, la urma urmelor, n-o cunoștea atât de bine.

Pe de altă parte, era posibil să aibă praf pe față, din care cauză să arate hilar. Ei bine, praful putea să rămână! Avea să-l poarte ca pe o emblemă a mândriei! Rămase pe loc, așteptând pur și simplu. Acum erau la numai un pas în fața ei. Amândoi aveau un aer de genul „ce bine că ne-am întâlnit în vârful dealului“. Efectul pe care-l obținură fu acela că Lisa afișă inconștientă ipostaza ei de portret.

Magool își începu ritualul de fabricat al țigării, uitându-se în același timp la Lisa. Văzând expresia ei tăcută și nemișcată, ridică întrebător din sprâncene.

– Uite cine e aici, spuse Imelda. Iat-o pe Lisa de la Pardalote! Fata…

– „Pe care n-a venit nimeni s-o ia“, încheie Lisa în locul ei. Chipul nu-i trăda nici unul dintre gândurile care îi treceau prin cap. Ochii ei de acel albastru profund priveau în expectativă.

– Magool, spuse ea în cele din urmă, râzând. Cred că e timidă, dar și vicleană, în același timp. Nu crezi?

– Nu, spuse el scurt, așezând tutunul în foița specială. Sunt ocazii în care este destul de vorbăreață. Și amuzantă. Vei descoperi asta, Imelda, dacă vei fi vreodată pacientă în spital. Îi zâmbi Lisei.

– Nu e nici o viclenie în a fi timid, nu-i așa Lisa?

– Un minut mai devreme, spuse ea foarte încet, vorbeai despre mine ca și cum n-aș fi fost de față.

– Da? Îmi cer scuze.

– Oh, Jim! îi întrerupse Imelda. Descoperise intrarea pe platou. Ce este? Două blocuri uriașe de rocă stâncoasă care ascund ce? Pur și simplu, trebuie să investighez! Păși cu grijă printre cele două roci, apoi scoase din nou capul. Jim… pentru numele lui Dumnezeu, vino să vezi! Ce crezi? Un telescop! Reglat ca să se poată vedea jos, la Nangardee… Dispăru din nou înăuntru, ca să-și satisfacă evident curiozitatea.

– Îmi cer scuze, spuse Magool. Ne ierți?

– Da. Desigur. Îmi pare rău pentru ce i-am spus Imeldei…

– E a spus-o prima, așa că n-o să se plângă. Sunt sigur de asta. Imelda are un simț al umorului foarte ascuțit.

– Foarte bine, spuse simplu Lisa. Ochii ei păreau în continuare enigmatici în timp ce-l privea pe Magool. El întoarse ușor capul și-i răspunse privirii.

– Ești foarte amuzantă, Lisa, cum stai aici singură, în vârful muntelui. Ca un copil rătăcit. Te simți pierdută?

Lisa clipi, apoi clătină din cap ca și cum ar fi încercat să revină din locuri îndepărtate în prezent.

– Îmi pare rău, spuse ea, zâmbindu-i. Nu, nu mă simt pierdută. Am fost surprinsă, asta-i tot.

– Să ne vezi? Ei bine, nu venim foarte des aici, sus. Recunosc. Vroiam să-i arăt Imeldei pe lumină o formațiune ciudată la câțiva yarzi pe chei.

– E foarte interesată de cheile acestea?

Magool râse.

– Bineînțeles că este. Este meseria ei să fie interesată. Toată lumea din compania mea trebuie să ajungă și să se mențină interesat în sensul acesta.

– Să se mențină interesat? repetă gânditoare Lisa. Da, presupun că așa trebuie… Cuvintele lui Magool – „să se mențină interesat" – implicau un gen de permanență. Oare chiar erau logodiți după ritualul tradițional? Trebuia să se uite la mâna stângă a Imeldei, când termina de inspectat proprietatea lui Old-fella.

– Lisa, spuse Magool, mă bucur să te văd din nou. Știu că bunicul tău se simte bine. Jabberdee mă ține la curent. Zâmbetul lui deveni ușor ironic și adăugă: Înainte ne despărțeau gratiile patului. Acum este un lanț muntos – și o mulțime de prejudecăți.

Lisa se gândi că vorbele lui izvorâseră din amabilitate. Poate că îi părea rău că Imelda râsese de ea. Trebuia să pară mai dură.

– Am venit la plimbare cu Nooma, spuse ea, ca să treacă la subiecte mai practice. Și eu mă bucur să te văd, Magool. Am mai fost aici înainte…

– Da. Știu. Zicând asta se uită la ea, și văzând uimirea ei zâmbi amuzat. Apoi urmă inevitabila roșeață.

Imelda își zărî din nou capul prin deschizătura dintre stânci.

– Jim, insistă ea, ce faci acolo?! Vino aici, pentru numele lui Dumnezeu! E o adevărată revelație! O să te uimească în mod pozitiv.

– Da, voi veni într-un minut, Imelda. Vreau să mă asigur că Lisa îi va transmite lui Old-fella urările mele de bine: urări de însănătoșire grabnică și tot restul.

– Oh, bine, atunci. Fii rapid, dragule. N-avem prea mult timp la dispoziție, nu? spuse Imelda, dispărând din nou pe platou.

„Ciudat“, se gândi Lisa. „Mă întreb cum de nu i-a arătat până acum Imeldei locul acesta. E evident că știa despre el…“

– Lisa, spuse Magool, la ce te gândești?

– Mă întrebam…

– Unde s-a dus Nooma? Ei bine, uite că vine în spatele tău. Se pare că a făcut o plimbare în cerc.

– O văd… ezită Lisa, apoi se întoarse din nou spre Magool și-l privi drept în ochi. De unde ai știut că am mai fost aici înainte? De unde știi că acolo este un telescop? Este între granițele teritoriului bunicului meu, nu?

– Dacă în ceea ce privește Pardalote există granițe, atunci îmi imaginez că răspunsul este „da“. Zâmbetul lui pe jumătate ironic reveni. Știam că ai mai fost aici pentru că jos la Nangardee îmi dau seama când cineva se joacă de aici cu telescopul. Vezi tu, corespunzător cu ora din zi, soarele bate pe sticlă, iar reflecția este destul de strălucitoare. Am presupus că trebuia să fii tu. Prima oară, Old-fella și Tom erau plecați de la fermă. Nu putea fi altcineva…

Lisa refuză să roșească din nou. Trebuia să-și păstreze demnitatea.

– Desigur, încuviință ea. Reflecția este asemănătoare unei lumini. Cine știe? Cineva ar putea trimite un S.O.S. cu ajutorul telescopului, dacă ar fi vreodată nevoie de așa ceva.

– Cine știe? spuse el nonșalant, însă zâmbetul îi pieri de pe buze. Apoi adăugă rece și serios: sper să-ți amintești asta, Lisa. Dacă se va ivi vreodată ocazia…

– Sunt sigură că nu. Dar îți mulțumesc pentru că ești un vecin atât de amabil. Era bucuroasă că adusese vorba despre relațiile amabile între vecini.

Nooma dădea sfioasă târcoale unei roci și-i urmărea cu un plăcut interes.

– Bună, Nooma! spuse Magool. Deci ai adus-o azi pe Lisa pe platoul dealului, hm? Ce năstrușnicii mai pui la cale?

Nooma întoarse capul, prefăcându-se timidă. Dădu cu piciorul în praf, apoi se uită mai întâi la Lisa și la Magool. Fața ei se destinse într-un zâmbet.

– Am adus-o pe Lisa azi, aici, pentru că m-am gândit că poate vedea ceva frumos jos, la Nangardee, Șefule, spuse ea veselă.

– Înțeleg. Nu cumva e ceva frumos aici, pe culmea dealului?

– Oh, nu, Șefule. Nu eu. Niciodată. Jabberdee dă târcoale destul de des pe aici. Uneori poate…

– Motivele tale sunt pure ca apa din pârâu, Nooma, sunt sigur de asta. Ei bine, dacă o iei pe cărarea abruptă, ar fi bine să ai grijă de Lisa. Este periculoasă pentru cei care n-o cunosc. Old-fella a trecut pe acolo zilele acestea…

– Nu-ți face griji, Șefule. O să am grijă de ea. În plus, trebuie s-o aduc pe Lisa acasă teafără și nevătămată… Lăsă remarca suspendată în aer, uitându-se la cer, măsurând poziția soarelui. Avea un aer de inocență poate prea copilărească. În seara asta vine Tom, adăugă ea. Avem destul timp ca să ajungem jos în siguranță. Apoi, el ar putea sosi la apusul soarelui…

Ochii ei se rotiră vicleni spre Magool. Singurul lui răspuns fu tăcerea.

Lisa nu avea nici cea mai mică idee ce însemna schimbul acela de replici. Nu avea nici un sens. Ce legătură avea Tom? Iar în ceea ce privea ora, ea și Nooma nici măcar nu-și luaseră încă prânzul. Se uită când la unul, când la celălalt. Buzele lui Magool erau strânse, iar ochii lui reflectau o anume pedeapsă de gheață pentru Nooma. Nooma afișase un zâmbet atotștiutor care venea din zile, nopți, ani, petrecute în locurile sălbatice, pustii și necunoscute ale marii stepe australiene.

Imelda ieși iar prin deschizătura dintre roci.

Jim, dragule! strigă ea exasperată. Până acum ar fi trebuit să știi toată povestea lui Old-fella, sau să i-o oferi lui pe a ta. Vino. Mor de nerăbdare să-ți arăt ceva. Între rocile astea este o piatră asemănătoare formațiunilor acelea de cristal…

Bine, Imelda. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Mă bucur că te-am văzut, Lisa…, chiar dacă numai câteva minute, în vârful acestei părți a lumii. Salutările mele doamnei Watson. Și, desigur…, lui Tom.

La revedere, Magool, spuse Lisa și se întoarse. Nu era nevoie de despărțiri politicoase de Imelda, pentru că Imelda, o persoană care nu se preocupa decât de sine, dispăruse încă o dată pe platoul lui Oldfella.

Invazia aceea a proprietății bunicului ei o mâhnea profund pe Lisa, dar acum nu mai putea face nimic. În afară de asta, simțea că Magool n-avea să facă nimic dezonorabil. Nu-i stătea în fire. Era posibil să fi descoperit și el peștera cu cristale de mai jos? Ce supărare ar putea provoca asta!

Lisa o urmă pe Nooma pe cărarea care cobora cheile.

Nooma, de ce m-ai dus pe platoul din vârful dealului? Ai făcut-o intenționat, nu-i așa?

Nooma privi în lături, apoi râse. Ochii ei mari erau invadați de licăriri viclene.

De ce? întrebă ea.

Fu rândul Lisei să-i ocolească privirea. Ca toți semenii ei, Nooma știa tot, inclusiv ce se întâmpla în inimile oamenilor! Ghicise cumva că Magool Ransome avea să fie acolo, poate și Imelda. Intenționase ca ei să se întâlnească. Dar de ce?

***

Lisa traversă plină de speranță terenul pietruit spre casă. Își petrecuse ziua în mijlocul naturii și fusese minunat, în ciuda domnișoarei Imelda Bannister. Văzuse zborul papagalilor care adusese curcubeul zilei ei, iar în seara aceea, când avea să fie singură în patul ei, avea multe lucruri la care să se gândească. Ora de culcare era momentul pentru cele mai intime gânduri ale ei.

Apoi, Tom avea să sosească în seara aceea, mai devreme sau mai târziu. Asta însemna companie, cineva cu care să vorbească. Tom avea să-i povestească despre papagali – unde se duceau și de unde veneau. Își promisese să nu se mai gândescă niciodată la acea „a treia parte“, dar poate… dacă întreba cu grijă… Tom i-ar spune câte ceva despre administrația fermei Pardalote. Tânjea să știe totul, căci se simțea deja ca acasă la Pardalote. Era casa ei.

Pușca era sprijinită de gardul verandei, când Lisa ajunse la fermă. Deschise ușa și intră în bucătărie. După lumina orbitoare de afară a după-amiezei târzii, înăuntru părea întuneric. Clipi și scutură din cap, ca și cum ar fi alungat ceața.

Când ochii i se acomodară, văzu mai bine. Tom era deja acasă! Stătea la masă, cu picioarele aruncate în față. Pălăria lui prăfuită ocupa locul de cinste, în capătul mesei.

„Trebuie să aibă un raft pentru pălării“, se gândi ea.

Tom se uită la Lisa peste ceașca de ceai, apoi își apropie încet picioarele. Își împinse scaunul și se ridică. Zâmbi lent, fapt care pe Lisa o nedumerea de fiecare dată. Dar era bucuros s-o vadă – putea simți asta. Îi zâmbi în răspuns, la fel de bucuroasă.

Vrei o cană cu ceai? întrebă el de la distanță.

Da, te rog. De fapt, de-abia aștept să beau una. Se așeză la masă, iar el se duse la sobă și aduse ceainicul.

Proaspăt făcut! Lasă-mă să-ți torn eu. Și prăjiturile acelea sunt făcute tot acum, cu siguranță. Ia una.

Mulțumesc, Tom. O să iau. Te rog, spune-mi, ai venit de mult? Ce face bunicul?

S-a întors la vechiul lui caracter. Cel puțin, așa era ultima dată când l-am văzut, ferchezuit și gata să plece cu cei doi care au venit seara trecută. Se pare că l-au adus cu ei pe Challenger. Și Sept e plecat, iar el nu ar merge nicăieri, decât dacă l-ar însoți pe bătrân.

Lisa puse la loc prăjitura pe care tocmai o luase și se uită la el, neîncrezătoare.

– Vrei să spui că a plecat? Cu crescătorii aceia de vite?

– Nu sunt crescători de vite, Lisa. Tom se așeză și se sprijini încet de spătarul scaunului, cu un ușor aer de superioritate. Indivizii aceia vin din chei. Sunt doi din echipa care sapă și sfredelește roci acolo. Își cumpără haine de schimb de la magazinele de pe drum – le place să arate ca niște fermieri. Au un nume pretențios, pe care l-am uitat. Caută minerale. De ce, n-o să știu niciodată. Aici este teritoriul vitelor. Așa a fost întotdeauna, și așa va fi mereu.

Lisa era într-un stadiu vecin cu șocul. Deci ceea ce-i spusese Nooma despre oamenii aceia era adevărat!

Bunicul s-a referit la ei ca fiind „oamenii lui". De ce s-a dus cu ei?

Pentru că a vrut. Nimeni nu l-a oprit vreodată să facă ceea ce a vrut, Lisa. Se simte foarte bine acum. Am văzut cu ochii mei, încă de ultima dată când am venit. Mi-am dat seama că se pregătea să plece, deși a fost șiret. V-a trimis la plimbare pe tine și pe mama, ca să poată pleca fără prea multe discuții și bătăi de cap.

„Desigur! Ceva îmi spunea că pune ceva la cale. Dar să se îmbrace și să pornească în chei?!"

– Tom, a lăsat vreun mesaj pentru mine? întrebă ea, străduindu-se să nu-și trădeze sentimentele.

– Da, spuse laconic Tom. Ultimul lucru înainte să plece. Să vedem dacă mi-l amintesc bine. Un mesaj nebunesc, după părerea mea. Dar apoi, de când a început să descopere pietricelele alea colorate, Oldfella și-a cam pierdut mințile.

– Dragă Tom, îl imploră Lisa. Te rog. Care e mesajul de la bunicul? Și nu mai spune că „și-a cam pierdut mințile". Cel puțin, nu-mi spune mie.

Tom râse.

– Chiar ții la el, nu-i așa, Lisa? Știi ce? Când devii atât de serioasă, ochii tăi capătă cel mai frumos albastru profund. Chipul tău îmi amintește într-un fel de o fotografie pe care trebuie s-o fi văzut odată. Și îmi place felul în care ai spus „dragă Tom". A sunat frumos.

– Tom. Ce spune mesajul de la bunicul?

– Bine. Înfrânează-ți nerăbdarea, până când mi-l amintesc exact. Spunea așa… Mă asculți?

– Te ascult.

– Iată:… „Spune-i nepoatei aceleia a mea, când se întoarce de la colindatul cheilor vestice împreună cu Nooma, că o vulpe tânără poate fi șireată, dar nu poate păcăli un dingo bătrân“. Tom făcu o pauză, urmărind efectul cuvintelor sale. Ce crezi că a vrut să spună cu asta, Lisa? Oricine s-a născut în nord știe că după standardele câinilor, vulpea nu e prea deșteaptă. Poate că știa despre o anumită pasăre răpitoare din valea ceea, hm?

Ochii Lisei erau mai întunecați ca niciodată. „Vorbesc întotdeauna în termeni de păsări și animale! Toți! Old-fella încearca să-mi transmită ceva. Dar ce? Știa chiar și unde am fost azi. Un alt telescop ascuns la fermă?“. Ridică privirea și-l surprinse pe Tom studiindu-i chipul. Lisa clătină din cap.

– Numai Dumnezeu știe. Îmi spunea ceva despre câinele dingo pe care-l auzim pe deal, în fiecare noapte. A spus că nimeni nu-l poate prinde…

– Poate vrea să spună că nu-l poți prinde pe Old-fella în cursa farmecelor tale. Ai încercat asta?

– Da, recunoscu ea fără ocolișuri. Vroiam să mă placă. Dar n-am farmece…

– Poate că da sau poate că nu, în ceea ce-l privește pe Old-fella, spuse el, luând-o de mână și trăgând-o spre el. Dar pentru mine? Ei bine, e altceva. Am o sugestie. Până la urmă, nu te pot lua la însemnat, așa cum ți-am promis. Am plecat deja cu prima serie de vite. Cea mai rapidă treabă pe care am făcut-o vreodată. Un record! Știi de ce, Lisa?

Ea clătină din cap.

– M-am săturat să călăresc 10 mile dus și 10 mile întors, de fiecare dată când vreau să văd o fată. Old-fella a spus că o să lipsească o săptămână sau două, dar curând va trebui să plec după provizii. Ce

zici, vii cu mine la Wyndham? Nu are cine să-ți dea sau nu voie. Mama e de acord. De fapt, a vrut asta pentru tine, pentru binele tău, mai exact. S-a gândit că trebuie să vezi ținutul de sus. E o excursie pe cinste, dacă vrei să vezi adevăratul ținut sălbatic. Vii?

Lisa nu avea idee de ce încuviințează din cap, dar o făcu. Avea legătură cu sentimentele ei și în momentul acela nu-i prea păsa unde mergea, sau de ce.

Probabil că greșise cu bunicul ei. Plecase și el, la fel ca Magool Ransome. Amândoi procedaseră la fel! Îi lăsase un mesaj aspru, insinuând că uneltise. Asemenea unui dingo, nu avea să cadă în plasă.

Tom se uită în ochii Lisei, iar ea îl privi, fără să-l vadă, sau să realizeze că încă o mai ținea de mână. Nu văzu nimic, în afara gândurilor ei întunecate.

Poate că într-adevăr uneltise ceva! Venise în nord ca să găsească un cămin și să deslușească ce însemna misterul „celei de-a treia părți", din testamentul mamei ei. Desigur! Expus în felul acela, totul indica faptul că era avidă după averea bunicului ei. Old-fella văzuse asta și avea să acționeze prin modalitățile lui „șirete". Doamna Watson interpretase și ea la fel! Nu era de mirare că nu fusese primitoare cu ea!

– Lisa! o strigă Tom, scuturându-i mâna, ca și cum ar fi vrut s-o trezească. La ce te gândești? Vrei să faci călătoria aceea, sau nu? Ne putem distra de minune în portul pentru vite. Clopoței la picioare și inel pe deget… spuse el intenționat. Mă înțelegi, Lisa? Ți-ar plăcea?

– Da, spuse ea, vrăjită de propriile ei gânduri întunecate și de ochii lui Tom. N-avea nici cea mai mică idee – și nici nu-i păsa – de ceea ce-i spunea bărbatul din fața ei.

„Old-fella a plecat fără să-și ia rămas-bun. La fel și Magool. Nici măcar mama nu și-a luat rămas-bun, când a murit. Toată lumea o să facă la fel, toată viața mea. Toți pleacă întotdeauna."

Se uită la chipul lui Tom, dar nu văzu decât valoarea lui ca supraveghetor al lui Old-fella. Cel mai bun crescător de vite din nord.

„Lisa, Tom și Pardalote!" Trioul necesar! Oare asta era?

Mâna lui Tom o ținea strâns; și era fermă. Era un sprijin.

– Da, repetă ea. Mi-ar plăcea să vin cu tine, Tom. Foarte mult. Mi-ar plăcea să văd ținutul sălbatic…

– Cu clopoțeii la picioare și cu inelul pe deget? Zâmbetul lui fu ușor glacial.

– Da… Cu clopoțeii la picioare și cu inelele pe deget, indiferent de unde ai scos expresia asta de grădiniță, Tom.

Tom decise că nu era momentul cel mai nimerit să înceapă jocul sărutului. Urechea lui sesizase pluralul cuvântului „inel“. Ghici pe jumătate că Lisa nu înțelesese cu adevărat ce vrusese să spună.

Dar Wyndham era la mare depărtare și aveau destul timp. Odată ajunși acolo… ei bine, o fată ca Lisa nu avea unde altundeva să se îndrepte, decât direct în brațele lui.

– Ia loc și am să-ți torn încă o cană de ceai, Lisa, spuse el, zâmbind machiavelic. Probabil că cealaltă s-a răcit deja. Apoi, va trebui să te las. Trebuie să mă văd cu mama în birou. În legătură cu afacerile. Când Old-fella e plecat, eu și mama conducem afacerile fermei.

– Mulțumesc, spuse Lisa și se așeză. Îl lăsă pe Tom să-i aducă ceai proaspăt. Îi făcu chiar și un sandviș, căci nu părea tocmai interesată de prăjiturile de pe masă.

Lisa avusese o zi mai mult decât lungă și era obosită, iar acum, Tom o așteptase. Era un sentiment plăcut să fie așteptată, în loc să fie ea cea care aștepta. Mai ales că era extenuată. Avea mare nevoie de cineva…

Iar el era foarte bun cu ea.

Capitolul 11

După ce luaseră decizia în seara aceea, nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte. Tom avusese multe de făcut. Camioneta nu mai fusese folosită de mult și trebuia să se ocupe de ea, să-i verifice cauciucurile și motorul, noaptea târziu. Apoi, trebuia să încarce și să verifice echipamentele necesare unei călătorii lungi prin stepă. Dura cel puțin două zile până când ajungeau în orașul nordic.

„S-ar putea să ne ia mai mult“, spuse vag Tom.

– Ai plecat cu mașina și în condiții mai rele, spuse agitată doamna Watson când îi aduse fiului ei supă caldă, în timp ce el muncea încă.

– Avem de făcut mai mult de 150 de mile pe teren neuniform – înainte să ajungem măcar la drumul asfaltat, spuse Tom. Era obosit, deci irascibil. De data asta am o fată cu mine. Nu-ți dorești o pauză prea îndelungată, nu? Trebuie să ajungem acolo și să facem rapid ce trebuie făcut odată ce suntem acolo. Se opri și-și șterse sprâncenele. Cum am spus, unii oameni trebuie tratați ca vitele. Trebuie însemnați în pas alergător. În felul acesta, n-au timp să intre în panică și s-o ia la goană.

– Te pricepi la vite, de acord, Tom. Dar la fete? Mai ales cu una ca Lisa?

– Lasă-mă pe mine, mamă, vrei? Oricum, tu te-ai gândit prima la asta, nu eu. Toată pălăvrageala pentru care a trebuit să vin după

miezul nopții, când Lisa s-a dus la culcare, presupunând că eu sunt deja la jumătatea drumului înapoi spre tabăra de însemnat! S-a terminat cu aranjamentele de genul ăsta. Am hotărât.

Mama lui încuviință încet.

– Recunosc, mi-a plăcut ideea, adăugă Tom. Fără îndoială, se potrivește perfect cu mine și cu Pardalote.

– Ei bine, repară camioneta, Tom. McPhee a aranjat timpul și locul, odată ce ajungi la Wyndham. Vechea lui stație radio s-a dovedit cu adevărat folositoare. Mi-am petrecut o zi întreagă să merg până la tabăra externă și înapoi, doar în speranța că va fi de acord. A fost un lucru bun că bătrânul mi-a dat o zi liberă. Și Lisei.

– Am crezut că te-a trimis, ca și pe Lisa, să schimbi aerul. Ce a pus la cale?

– Noaptea dinainte arăta foarte sigur pe el. Știi cum procedează, Tom. Până la urmă, îi aștepta pe cei doi și vroia să plece și el. S-a gândit că vor fi mai puține motive de sfadă, dacă Lisa și cu mine am fi plecate. Cam asta e, sunt sigură.

– Șiret ca întotdeauna, spuse gânditor Tom.

– Oricum, mă gândesc la ce va fi când se va întoarce, Tom. Ce vom face atunci?

– Nu-ți face griji, pentru numele lui Dumnezeu! Old-fella nu va fi niciodată supărat pe tine, dacă asta te neliniștește. Are nevoie de tine, și dacă n-a știut înainte, acum a aflat cu siguranță. De când a avut accidentul acela vascular. Se va preface, dar va înnebuni dacă nu ești prin preajmă.

– Da. Am avut grijă să fie așa. Dar nu uita că…

– Nu uit nimic, spuse Tom exasperat, strângând o curea la schimbătorul de viteze. Uite, până acum nu știam că-ți faci griji vreodată. Are nevoie de amândoi. Sunt cel mai bun crescător de vite din nord și Old-fella merge într-atât de departe, încât face el însuși afirmația asta. Dacă mă leg de Pardalote prin Lisa, se va simți și mai în siguranță, nu-ți dai seama? Sângele familiei Lindsay merge mai departe. Cea mai bună menajeră și cel mai bun crescător de vite din nord se înglobează în dinastie. Oameni pe cinste, și el e conștient de asta. Cred că asta pune la cale, dacă vrei părerea mea.

– Da, văd asta, spuse doamna Watson și fața i se mai lumină puțin. Așa e cel mai bine pentru toți. Doar că trebuie să ajungă la asta pe căile lui ocolite.

– Deci și tu crezi că e cel mai bine pentru toți, nu? Atunci, ai putea încerca s-o placi pe Lisa. Și să arăți asta mai mult. Știu că ai mai încercat o dată, mai demult. Atâta timp cât ea este mulțumită din punctul ăsta de vedere…

– Da, așa voi face. În afară de asta…

– Acum, care e problema? În afară de ce?

– Mi-am petrecut jumătate din viață având grijă de Old-fella. Sunt obișnuită cu el. Și țin foarte mult la el. N-aș permite să i se întâmple ceva. Chair și atunci când zbiară și comandă. Eu…

– Ai învățat să-i ignori latura aceea, la fel ca și mine. Nu mai e mult, și voi fi eu cel care zbiară și comandă. Îmi pare rău s-o spun din nou, chiar dacă te supără, dar… îmbătrânește…

– Cred că de asta se teme…

– Mi-aș dori să-i fie teamă să se amestece în afaceri dubioase cu pietre, minerale și cristale. Și să lase Pardalote pentru vite. Să-și piardă mințile în sensul acesta. Și să nu mă contarzici în privința asta! Acum, lasă-mă singur, mamă. Trebuie să pun rabla asta la punct și să și dorm câteva ore, ca să-mi poarte noroc.

Făcând automat ce i se spusese, Lisa își pregăti bagajele pentru plecarea de a doua zi de dimineață. Jumătate din ea era nerăbdătoare să facă acea călătorie prin nordul îndepărtat. Își spunea încontinuu că era un mare noroc să aibă o astfel de oportunitate. Cealaltă jumătate era insensibilă din cauza unei stranii letargii.

Era sătulă să se mai gândească la oameni ca Magool și Imelda, ca bunicul ei – oameni care plecaseră.

Desigur, de fiecare dată ea fusese cea care dăduse greș. Greșise cu bunicul ei, asta era evident. Încercase să-l tachineze în felul în care o făcuse uneori cu Magool Ransome, în spital, răspunzând exact în felul în care îi vorbise el. Dar nu reușise cu nici unul dintre ei. De ce nu se învățase minte?

Ei bine… mai era Tom! El nu plecase! Confortabilul și protectorul Tom, care nu credea că ea putea greși! O considera până și frumoasă; și-i spusese asta, ceea ce era mai important.

Se săturase să se gândească până la epuizare la același lucru.

Avea să-și strângă lucrurile și să plece. O călătorie prin nordul teritoriului către Wyndham avea să-i facă bine. Era hotărât! Avea nevoie de ceva tonic! Drumul cel lung până la orașul vitelor era soluția perfectă. Avea să fie veselă de dragul lui Tom. Deocamdată, cel puțin.

***

Doamna Watson îi urmări părăsind curtea pietruită a fermei. Pentru prima oară, Lisa o văzu pe menajeră zâmbind cu adevărat și mulțumită. Era ceva neașteptat, pentru că Lisa se temuse că doamna Watson dezaprobă plecarea ei cu Tom. Era atât de ușurată de aparenta ei bunăvoință, încât îi făcu semn cu mâna. De fapt, ea însăși se simțea mai fericită. Cât de diferită era lumea, dacă toți cei din jurul ei zâmbeau!

Trebuia să-și amintească să zâmbească și ea mai des.

Se îndreptară în josul văii. Nu o dată, Lisa se întoarse să privească dealurile din vest. În capătul cel mai îndepărtat al văii, Tom viră spre nord-vest, urmând în continuare drumul dintre cele două stânci de granit. Străbătură o suprafață întinsă cultivată cu iarbă înaltă, ușor îngălbenită din cauza apropierii perioadei secetoase.

– Ce este, Tom? întrebă Lisa surprinsă.

– Sorg, răspunse scurt. Încă una din toanele lui Old-fella.

– Îl vinde? Aduce venituri suplimentare fermei?

– Nu. Îl trimite într-un loc numit „Centrul Nordic de Cercetare a Cerealelor“. Este un mod de a se pune bine cu guvernul, ca să nu le vină vreo idee în privința arendei. Și ca să-i gâdile lui Old-fella orgoliul. Asta-i tot!

– Dar tu ești supraveghetorul. N-ar trebui să te intereseze, Tom?

– Eu mă ocup de vite, Lisa. Nu-mi pierd timpul cu tot felul de culturi la latitudini ca astea. Old-fella îi are pe tatăl și pe fratele

Noomei care să se ocupe de partea asta. Din partea mea, pot să le păstreze ei. Și berilul și mineralele alea, la fel. Apă de ploaie! Uită-te spre vest, Lisa. Vezi fumul de acolo? Sunt rudele Noomei care comunică.

– Ce spun?

– Nu știu să citesc semnalele de fum, dar presupun că anunță restul tribului că sosim. Tu și cu mine, Lisa. Șopti în barbă: Sper să țină noutățile doar pentru aborigeni, cel puțin în următoarele două zile.

– Credeam că emit sunete speciale, spuse Lisa.

– Și așa, dar pe timpul nopții. Pe o rază de 100 de mile, vor ști exact unde suntem, imediat ce vom ajunge pe drumul asfaltat.

Lisa privi coloana de fum. Exista un singur lucru pe care n-aveau să și-l spună vreodată unul altuia.

– Ține-te bine, o sfătui Tom câteva minute mai târziu. Locurile astea nu sunt nivelate.

Lisa strânse mânerul portierei. Cu o întoarcere rapidă, Tom viră camioneta la un unghi drept. Cinci minute mai târziu, traversau o pajiște destinată vitelor, mai largă decât drumul pe care merseseră până atunci, dar și mai dificilă. Vitele trecuseră pe acolo în urmă cu câteva zile. Lisa își dădu seama de asta după urmele de pe pământ. Amintindu-și instrucțiunile Noomei, căută crengi rupte sau îndoite care nu se uscaseră încă.

Acum călătoreau printr-o vale joasă, spre un teritoriu cu o vegetație mai bogată. Lisa putu identifica unii dintre arbuști. Iarba era foarte înaltă.

– Vezi norul de praf din depărtare? întrebă Tom.

– Da. Sunt vitele, nu-i așa? Oh, aș vrea să le văd mai de aproape.

– Mă tem că nu se poate. Am luat-o pe aici ca să mă asigur că cei care le conduc le transportă în siguranță. Asta e tot ce vroiam să știu. Am să-i las să se descurce, pentru prima dată în viața mea.

– De ce?

– Am o întâlnire la Wyndham. Trebuie să ajung la timp. Pe aici, cirezile de vite se deplasează cu doar 6-7 mile pe zi.

Lisa se întrebă ce întâlnire avea, dacă trebuia respectată cu atâta promptitudine. De obicei Tom făcea lucrurile fără să se grăbească.

Își petrecură noaptea sub stele. Din cauza denivelărilor drumului aproape nedeslușit Lisa fusese zgâlțâită încontinuu, astfel că nu avusese timp să se bucure de frumusețea cerului. Imediat ce intrase în sacul de dormit, căzuse într-un somn profund și fără vise. Nu observase nici măcar că Tom, care stătuse lângă ea, fumând, își luase propriul său sac de dormit și se dusese lângă copacul de alături. Nu observase nici că temperamentul lui de mai devreme nu fusese la fel de cumpătat ca de obicei. Dormise când el îi aruncase un „noapte bună" fără nici o tragere de inimă.

În dimineața următoare, își strânseră lucrurile și porniră din nou, imediat după răsăritul soarelui.

Tom spuse că nu era sigur dacă aveau să ajungă în noaptea aceea la Wyndham.

– Așa ar trebui. De aici, vom putea merge mai repede, dar nu se știe niciodată, nu? poate vom mai petrece și noaptea asta sub cerul liber. Un lucru e sigur: după somnul de aseară, nu vei mai fi atât de obosită.

– Nu, sunt convinsă. Mă simt extraordinar în dimineața asta. Dar cum rămâne cu întâlnirea importantă?

– Presupun că mai poate aștepta încă 24 de ore. Ce spui, Lisa? Ce părere ai?

– Dacă spui tu, Tom, încuviință ea. Nu vedea nici un înțeles mai adânc în cuvintele lui. Își pusese toată încrederea în el. Era ocupată să studieze un nor de praf alergând pe urmele lor în depărtare, dinspre vest. Se mișca pe o traiectorie aproape paralelă cu a lor. Lisa o urmări câteva minute, apoi se întoarse să privească dincolo de Tom, la est.

Când se uită din nou în direcția opusă, văzu că norul de praf roșu se îndrepta spre ei.

– Tom, ce este praful acela de acolo? Nu e un vârtej… nu se învârtește. Aleargă ca un nor maroniu pe pământ.

– Cineva într-o mașină, spuse el, fără să-și schimbe privirea de la drum. Am văzut-o acum zece minute. Cineva care se îndreaptă spre drumul principal, presupun. Vine dinspre pășuni.

Tom trebuia să se concentreze la condusul printre ierburile înalte și colțurile de stâncă ce se iveau pe neașteptate la tot pasul. Lisa urmărea cu interes norul de praf care devenea din ce în ce mai mare. Se îndrepta spre nord, și totuși se apropia văzând cu ochii de ei.

– Ne-au văzut, nu? Poate fi cineva care vrea să ne ajute? Sau care s-a rătăcit?

– Ei bine, mașina îi merge bine. Tom aruncă o privire în direcția vehiculului străin, apoi își concentră din nou atenția asupra drumului. Dacă are vreo treabă cu noi, ne va întâlni curând. Lasă-l să vină.

Câteva minute mai târziu, Lisa fu sigură că mașina intenționa să le taie calea. Se gândi că ar fi minunat să întâlnească alte persoane acolo, în mijlocul pustietății.

Vehiculul ciudat trecu în spatele lor. Tom nu schiță nici un gest, nici măcar nu se uită în oglinda retrovizoare. Era în totalitate ocupat cu ocolitul obstacolelor care le ieșeau în cale. Apoi, mașina îi depăși cu o mișcare bruscă. După 50 de yarzi se opri, barându-le drumul.

Înjurând în barbă, Tom opri și el. Praful se ridică într-un nor orbitor și timp de un minut, nimeni nu putu văzu nimic. Un bărbat se ridică de pe locul șoferului. Era acoperit într-o ceață roșiatică provocată de propria-i mașină. Și totuși, în mișcările lui aproape amenințătoare era ceva extrem de familiar. Era înalt și purta o pălărie de cowboy cu boruri largi. Trânti portiera în urma lui.

Tom stătea neclintit, cu amândouă mâinile pe volan, așteptând. Lisa observă că necunoscutul purta pantaloni și cămașă kaki. Și mersul lui bine măsurat, în timp ce se îndrepta spre ei, îi era la fel de familiar. Chiar și prin vălul de praf, înainta hotărât, fără să se grăbească totuși.

Străinul se opri chiar în fața camionetei. Stătea cu picioarele ușor depărtate și cu degetele agățate de cureaua de la pantaloni.

Inima Lisei rămase împietrită. Apoi începu să bată nebunește.

Era Magool Ransome!

Câteva secunde, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Apoi Magool veni lângă locul copilotului și deschise portiera.

– Coboară, Lisa, spuse el pe un ton poruncitor. Vii cu mine.

Lisa crezu că inima i se oprește. Liniștea ținutului pustiu și norul de praf se așternură peste ei. Încetul cu încetul, Lisa își reveni și clipi. Nu știa dacă momentul acela era magic, sau doar un vis nebunesc, o nălucire datorată norilor de praf.

Magool se uită dincolo de ea.

– Da, Tom, spuse el categoric. De aici, preiau eu controlul.

Mâinile lui Tom se încleștară pe volan. Îl privi pe celălalt cu ochii pe jumătate închiși. Ochii lui Magool rămaseră la fel cum fuseseră din momentul în care ieșise din negura de praf – reci și duri. Nimic mai mult. Lisa tot nu știa ce să spună. Într-un fel ireal, se simțea salvată: în cea mai mare parte, de ea însăși. Dar într-un fel ceresc.

Ruperea tăcerii fu inevitabilă.

– Micul tău joc s-a încheiat, Tom, spuse răspicat Magool. Vocea lui ar fi putut tăia un diamant. Pune jos bagajul Lisei, apoi continuă-ți drumul spre nord. Am înțeles că ai o întâlnire la Wyndham la care trebuie să ajungi. Fă-o cu altcineva. Lisa vine cu mine.

Mâna lui era încă pe mânerul portierei, dar Lisa nu făcu nici o mișcare. Ieșise din transa de surpriză, iar acum era nedumerită. Îi era datoare lui Tom.

– Tu ești cel care ar trebui să-și vadă de drum, Ransome, rosti Tom, pe un ton agresiv. Asta nu te privește. Afacerile fermei Pardalote nu au nici o legătură cu Nangardee.

– Nu? Ai face bine să-l întrebi pe Old-fella.

Tom tresări, ca și cum ar fi realizat brusc ceva.

– Vrei să-mi spui că...?

– Așa cum am spus. Old-fella m-a trimis.

Lisa închise ochii. Apoi îi deschise și se uită la Magool.

– Vrei să-mi spui că...?

– Exact, Lisa, spuse el cu blândețe. Vin în numele bunicului tău.

– Oh! Fața ei luă o expresie neîncrezătoare.

– Nu prea îmi vine să cred așa ceva. Tom era deopotrivă disprețuitor și sceptic. Ar fi venit el însuși. Se simte îndeajuns de bine încât să conducă. Ce drepturi ți-ar acorda ție, un Ransome de la Nangardee?

– Mi-a recunoscut drepturile. Acelea de administrator al unei anumite proprietăți. Mă aflu aici atât din dispoziția Consiliului de Administrație, cât și la cererea lui Old-fella. O să afli singur, când o să ajungi la Wyndham. Mattison este temporar magistrat acolo. Știi despre ce proprietate vorbesc. Fusese o afirmație, nu o întrebare. Ochii i se întoarseră la Lisa și tonul i se schimbă din nou. Vii, Lisa? o întrebă încet.

Visa încă. Sau poate că-și pierduse mințile, așa cum spuneau despre Old-fella. În același timp, era conștientă că se simțea vinovată față de Tom. În felul ei, avusese încredere în el. Magool înțelese totul, după fața ei.

– Coboară, Lisa, porunci el. Se aplecă și o ridică aproape brutal din camionetă. Lisa se uită la Tom, intenționând să-i spună ceva amabil. Dar când văzu expresia inconfundabilă de pe chipul lui, rămase tăcută.

„Chiar nu-i păsa deloc de mine!". Ciudat, dar o duru. Și totuși se simțea ușurată – și ea fusese falsă!

Tom deschise ușa cabinei din spatele lor, scoase bagajul Lisei și-l aruncă la pământ, ca și cum ar fi fost total lipsit de valoare. Se uită direct înainte și porni motorul, apoi camioneta hurui în depărtare. Nici nu se uitase la ea, nici nu-i spusese „la revedere".

În câteva secunde, plecase. Dar de data asta, Lisa era bucuroasă… ușurată.

Totul se petrecuse atât de repede. La semnul unui spirit, un curcubeu își aruncase pe cer culorile și apoi se ascunsese în spatele norilor. Acum era cu adevărat în siguranță, în grija lui Magool Ransome. Venise după ea! Înger drag coborât din ceruri – oare ce însemnau toate astea?

Capitolul 12

Magool puse bagajul Lisei în portbagaj, apoi îi deschise portiera.

– Vii? Vocea lui era atât de diferită acum. Răbdătoare și blândă. Lisa era speriată de schimbare. Rămase privindu-l, împietrită de uimire. Tom dispăruse în depărtare. Ea și Magool erau singuri în mijlocul pustietății și deși în jurul lor se învârteau rafale de praf, reușeau cumva să se privească în ochi.

Ca în transă, Lisa urcă în mașina lui, iar Magool închise ușa în urma ei, apoi se aplecă în dreptul geamului. Fața lui era atât de aproape de a ei, încât ca să ascundă că era de-a dreptul vrăjită, fu nevoită să clipească. Magool scoase din buzunar un obiect micuț și strălucitor de forma unei frunze și i-l întinse.

– Pentru doamna profesoară, cu dragoste, șopti el. O ofertă de pace! O accepți?

Era o foarte frumoasă pană de papagal. Magool îi zâmbi, tachinând-o. Îi zâmbi și ea ușor și luă pana. Cum îi putea explica sentimentul acela de ușurare și de salvare care o stăpânea acum?

El își duse mâna sub bărbia ei, îi înclină ușor capul astfel încât să se potrivescă și o sărută. Ca și darul lui, buzele lui le atinseră abia simțit pe ale ei.

– Tot pentru doamna profesoară! Un sărut, cu toată dragostea mea! O privi în ochi, întrebător. Ai încredere în mine, Lisa?

Ea dădu din cap. Nu-i putea spune, pentru binele lui Tom, că o salvase. De propria ei naivitate, desigur.

Magool făcu înconjurul mașinii, se așeză la volan, trânti portiera, apoi puse mâna pe cheile care erau deja în contact. Dar lăsă mâna să-i cadă. Se uită la Lisa, care învârtea absentă între degete pana de papagal, astfel încât, prinsă de lumină, aceasta reflecta toate culorile, arătând asemeanea asfințitului. Și Magool venea tot de pe „pământul asfințitului".

– Mă bucur că-ți place pana.

– E frumoasă. De unde ai știut că o să-mi placă?

– M-am gândit că așa va fi, iar Nooma mi-a spus că ți-ar plăcea cel mai mult, dintre toate cadourile. M-am gândit la tine, Lisa. E un fel de a începe să cunosc preferințele tale, nu-i așa?

– Îți mulțumesc pentru pană, Magool. Apoi inspiră adânc, să-și facă singură curaj, și adăugă aproape în șoaptă: Și îți mulțumesc și pentru sărut.

– Poate o să-l repetăm într-o altă zi. Și mie mi-a plăcut sărutul. De data acesta, porni motorul și întoarse mașina.

– De ce ai venit după mine, Magool?

– Să-ți spun pe drum? Avem de parcurs o distanță considerabilă.

– De ce te-a trimis bunicul? De ce mă aflu în mașina ta… pentru că ești „administratorul proprietății", sau cum?

– Taci și ascultă-mă, ca un copil cuminte. Acum eu sunt cel cu creta și cu tabla. În locurile în care pentru sute de mile este un singur om, trebuie să existe un magistrat voluntar, pentru orice eventualitate. Un Judecător de pace. Înțelegi? Aici, eu sunt acela.

– Înțeleg. Domnul James Magool Ransome, Judecător de pace.

– Exact. Acum, în cazul tău, administratorul public din capitală pretinde anumite drepturi de proprietate care-ți sunt lăsate prin testament de către mama ta. Nu poate veni personal până aici ca să-ți apere interesele. Așa că lasă asta în slujba Judecătorului local de pace. Încă o dată, acela sunt eu.

– Înțeleg. Și Judecătorul de pace – acela ești tu – a considerat că nu este în interesul proprietății mele să merg la Wyndham cu Tom?

– Bineînțeles că așa a considerat! Nu era nici măcar în interesul tău personal! Tom avea de gând să fugă cu tine, Lisa. Cu alte cuvinte, un mariaj. Astfel, Tom ar fi avut drepturi morale de locțiitor al tău. Până la urmă, când afacerea se va încheia în sfârșit, vei avea aceleași drepturi asupra Pardalote ca și Old-fella.

– Te rog, am voie să te întrerup?

– Da, dar n-o face prea des. Vreau să ajung la izvorul de acolo ca să luăm prânzul. Nooma a încărcat scaunele din spate cu fel și fel de bunătăți pe gustul tău.

– Nooma? Lisa era în continuare uimită. Tot ea ți-a spus și despre pană.

– Da, copilă. Nooma s-a tot perindat între Pardalote și Nangardee cu rapoarte detaliate despre ce se petrecea în vale. De asemenea, fratele ei l-a ținut la curent pe bunicul tău cu săpăturile de pe deal. Jabberdee, vărul lor, m-a informat pe mine. Fac toți parte din același trib.

– Deci… rosti încet Lisa. Tot timpul ăsta am trăit într-un soi de cuib de spioni? Dar ce legătură ar avea Nooma, fratele ei și rudele lor cu mine?

– Toată zona asta deluroasă este terenul de vânătoare al tribului lor. De aceea. Este a lor dinaintea timpului. Au un interes deosebit să-i vadă pe ceilalți fericiți și ca totul să meargă bine cu locatarii albi. Doar nu-i învinovățești?! Uneori le place să-și exerseze supremația, în propriul lor fel. Vezi coloanele acelea de fum la orizont? Îi spun lui Old-fella că venim.

– Nu înțeleg. De ce bunicului? El a plecat…

– Cine e povestitorul: tu sau eu?

– Tu, capitulă Lisa.

– Bine. Nu mă întrerupe decât dacă trebuie neapărat. Ne-am înțeles?

– Da.

– Imediat ce a aflat de moartea mamei tale, lui Tom i s-a năzărit că bunicul tău este nu numai bătrân, dar că a început chiar să-și piardă mințile. Tom știa foarte bine că Lindsay nu avea drepturile de arendă

asupra fermei Pardalote. Nici un Lindsay nu a considerat vreodată că trebuia să le revendice. La urma urmelor, pământul fusese gol. Doar ei erau aici. Nimeni nu le-a spus să plece. Nici măcar o dată, timp de atâtea generații. Dar lucrând aici mulți ani, Tom putea pretinde drepturile. Desigur, pretenția avea nevoie de un suport.

– Îmi plăcea Tom…, spuse loială Lisa.

– Bravo ție! Este unul dintre cei mai buni crescători de vite din nord. Te-aș sfătui să-l păstrezi ca supraveghetor.

– Eu? Magool, de unde ai știut de moartea mamei?

– De la administratorul public. Este un tip avid de informații. Te întrebi cum de mama ta ți-a lăsat o treime din Pardalote, dacă nu există drepturi de arendă? În urmă cu trei ani, Pardalote a fost înregistrat ca proprietate destinată explorărilor minerale, nu pășunatului. Pornind de asta, au existat oarecare confuzii. Zona minerală acoperă Pardalote, Nangardee și multe alte teritorii vecine. Mama ta deținea o parte din drepturile asupra explorărilor minerale, pe care ți-a lăsat-o ție.

– Ai spus că am aceleași drepturi ca bunicul, spuse ea nedumerită. Asta înseamnă două treimi. Cine deține cealaltă treime?

– Eu.

– Vrei să spui…? gemu Lisa. Vrei să spui că noi doi suntem parteneri, și cu bunicul? Își duse mâna la frunte, ca și cum ar fi durut-o.

– Da.

– Dar trebuie să fi știut asta, când erai pacient la Finch's Creek! Lisa era atât de tulburată, încât nu știa dacă se întorceau sau dacă plecau. Credea că nu auzise bine.

– Știam. Dar atunci îi țineam locul administratorului public! Când am auzit tonurile dulci ale fetei care stătea lângă patul meu, hrănindu-mă sau citindu-mi dieta zilei, nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea.

– Și nu mi-ai spus? întrebă acuzatoare Lisa. Apoi adăugă cu tristețe: ai plecat fără măcar să-ți iei rămas-bun.

– M-am comportat oficial ca administrator al tău, Lisa. Era în joc onoarea oficială. Un administrator nu poate lua beneficii. M-am gândit că e mai bine să fug, înainte de a mă confrunta cu o dureroasă problemă a inimii. Am trimis vorbă ca unul din geologii mei să vină și să mă ia. Repede.

Lisa nu înțelesese prea bine partea cu „dureroasa problemă a inimii“, decât dacă Magool se referise la faptul că simțise nevoia disperată de a fi în compania domnișoarei care lua mințile tuturor bărbaților.

– Imelda? întrebă ea uimită. Geolog?

– Da. Bannister & Co. Consultanți geologi. Imelda este unul dintre cei mai buni, are o atitudine dictatoare, însă își cunoaște meseria. Mai bine decât unii bărbați. De aceea a venit după mine la Pardalote, când l-au adus pe Old-fella. Avea de raportat o nouă descoperire.

– Este și foarte frumoasă…, comentă încet, foarte încet, fără să ia prea în serios însemnătatea cuvintelor.

Magool râse.

– O femeie care are o ambiție atât de implacabilă și concentrată într-o singură direcție, ca Imelda, nu poate fi frumoasă, Lisa. O femeie care are întotdeauna dreptate. Cel puțin, nu pentru un bărbat. Dacă mai adaugi și faptul că e un geolog al naibii de bun, care conduce echipe… Bietul orgoliu al unui bărbat cere ca din când în când să fie nevoie de el. Desigur, o admir nespus. Suntem prieteni buni. Asta-i tot.

– Oh…!

– De ce ai oftat lung?

– Eram geloasă pe ea, recunoscu simplu Lisa.

Piciorul lui Magool apăsă pe frână.

– Ce-ai spus, Lisa? întrebă el, cu mâinile înghețate pe volan, ca și cum și ele ar fi ascultat. Privea direct înainte, închizând ochii pe jumătate, ca și când soarele ar fi fost prea strălucitor ca să-i poată face față în momentul acela.

– Eram geloasă pe ea. A venit după tine și te-a luat. E o prostie, știu, dar consideram că într-un fel îmi aparțineai; bineînțeles, când erai bandajat la ochi. Știi, asistentele medicale au deseori senzația asta față de pacienții lor. Un fel de sentiment posesiv, mă tem.

– Nu știam.

– Apoi, adăugă Lisa, pe platoul de pe deal, ea era cea posesivă. Era dreptul ei. M-am supărat foarte rău că ai plecat fără să-ți iei rămas-bun… Ezită, apoi încheie în grabă: acum, că ți-am spus, ar fi mai bine să conduci, te rog. Probabil că bunicul ne așteaptă.

– Poate să mai aștepte! spuse Magool sec, dar nu lipsit de amabilitate. Te-a lăsat să-l aștepți la Finch's Creek. Asta pentru că știa

că mă duceau la spital. S-a gândit că ar avea de câștigat dacă ni se aprind amândurora călcâiele. Și Old-fella și Pardalote. Old-fella este foarte inteligent. Are șiretenia unui câine dingo.

„Șiretenia pe care se bazează bunicul! Micul lui joc de șah: oameni în locul pionilor!“

– Erai furios? întrebă ea.

– Nu, mă amuzam. A trebuit să renunțe la antagonismul ereditar și să facă unele concesii familiei Ransome, încă din prima zi în care Tom Watson i-a vârât în cap ideea că atunci când avea să îmbătrânească de tot, avea să depindă în totalitate de supraveghetorul lui. Fie că-i plăcea, fie că nu, Old-fella a trebuit să facă o mică adunare. Avea nevoie de cineva pe care să se poată baza, ca să poată pretinde cu succes drepturile de arendă pe care le neglijase atât de mult timp. Altfel avea să le piardă. Oricine le poate revendica. Mai ales Tom Watson. Așa că am îngropat securea. Ne-am asociat în afacerea cu mineralele. El a făcut concesii în privința teritoriului, iar eu am permis ca numele Nangardee să rămână nemenționat. Ne-am întâlnit la jumătatea drumului.

– Și a implicat-o și pe mama?

– Nu. Eu am implicat-o.

– Tu? Nu înțeleg…

– Mi-am dat seama că într-o zi, curând, va avea nevoie de cineva care să-i apere interesele. Cineva căruia să-i pese. Trebuia să fie fiica lui. Mama ta! L-a ajuns din urmă timpul, Lisa. Nici unul dintre noi nu bănuia că nu fiica, ci nepoata lui va fi cea care va veni din nord. Magool făcu o pauză, apoi adăugă cu blândețe: Nangardee îi era dator mamei tale. Mama ta s-a căsătorit cu jocheul tatălui meu, care le-a fost complice. Din cauza asta ea și-a pierdut moștenirea. Am simțit că e o chestiune de onoare…

– O chestiune de onoare! repetă ea în șoaptă. După o pauză întrebă: mama știa? De proprietatea de minerale?

– Da. Dar se temea că nu avea să iasă nimic. Trebuia să găsim minerale în cantități comerciale. Cred că de asta nu v-a spus ție sau avocatului ei. Ca să nu fii dezamăgită dacă nu reușeam.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care stătură acolo, în lumina soarelui după-amiezii.

Lisa era impresionată de generozitatea lui. Era tristă din cauza greșelilor ei din trecut. Și pentru mama ei. Era bucuroasă că Magool se împăcase cu bunicul ei și că puseseră capăt conflictului dintre cele două familii.

În adâncul sufletului meu, știam! spuse ea cu voce tare. Era ceva…

Ce știai, Lisa?

Că ești un om bun și generos. La Finch's Creek te-ai prefăcut doar că ești un pacient dificil, nu-i așa? Era un subiect de discuție pentru asistente. Ai făcut totul cu scopul de a ne determina să te răsfățăm… Ai făcut ceva pentru Old-fella, ca să-l ajuți atunci când va fi prea bătrân ca să se descurce singur. Dar el nu e încă sigur, nu? A pus un telescop focalizat pe Nangardee. Îl iubesc, Magool. E adorabil, în ciuda vicleniei lui. Doamna Watson simte și ea asta, altfel nu i-ar fi devotată. Dar știu că-i place să deruteze oamenii. Totul a fost un joc. Asemenea șahului. În felul acesta, nu era singur. S-a prefăcut deliberat că se opune să te întâlnesc din nou…

Pe măsură ce Lisa vorbea, încordarea lui Magool dispăru încetul cu încetul. Îi zâmbi forțat.

Old-fella nu putea uita în doar câteva luni suspiciunea de trei generații. Nici unul dintre noi nu ar fi putut trece atât de ușor peste asta. Îl înțeleg. I-a plăcut să facă jocul acesta. A fost un mare pionier al acestui teritoriu.

Și s-a ocupat și de săpăturile după cristalele de beril din peștera de pe deal! Își iubește nespus prețioasa piatră. Este foarte mare, de cel mai frumos albastru. Are și un nume minunat – beril.

Zâmbetul lui Magool se lărgi. Se uită la Lisa și albul dinților lui contrastă cu pielea bronzată. Lisa se topi toată.

– Piatra aceea albastră pe care o poartă la el? Beril?! Pe naiba! Este ametist, Lisa, dar nici unul dintre geologi nu are inima să-i spună. L-ar ucide.

– Atunci, ce…?

– Ametistul se găsește alături de cristale, în cotloane ciudate ale pământului. Nu e nici atât de rar, nici atât de prețios. Nici berilul nu

este, cu excepția cazurilor în care verdele este în cea mai prețioasă formă a lui – smaraldul. Lasă-l pe bătrân să-și trăiască visul, Lisa. Pe dealurile acestea căutăm argint, plumb și cupru, poate chiar nichel. Old-fella crede că sunt porcării. În stare brută, ele nu au luciul acela albastru, nu sunt frumoase și nu strălucesc. De aceea. Porni din nou motorul.

– Îmi pare rău că bunicul te-a pus într-o postură jenantă, lăsându-mă la Finch's Creek, spuse cu regret Lisa. Nu aveam nici cea mai mică idee…

Dintr-o dată, fața lui arătă retrasă în sine și asta făcu să-i pară și mai rău Lisei.

– Old-fella nu m-a pus într-o situație stânjenitoare, Lisa, îi spuse el aproape dur. Mi-a dăruit cele mai bune opt zile din viața mea. Așa stau lucrurile. Mergem?

Motorul pornise, dar roțile nu se mișcară. Mâna lui era pe schimbătorul de viteze, dar n-o mișcă. În schimb, se uită la Lisa. În ochii lui se citi mai întâi părere de rău, apoi tandrețe.

– Ai o voce plăcută, Lisa, spuse el în șoaptă. Dulce și blândă. Erai atât de adorabilă și de vulnerabilă, cu chipul acela atât de liniștit, cu aer trist și inocent. O privea atent, ca și cum ar fi absorbit fiecare linie și curbă, încercând să le memoreze pentru totdeauna. Oh, da! continuă el. Adesea trăgeam cu ochiul de sub bandaj, atunci când îmi spuneai că te uiți în altă direcție în timp ce vorbeai.

– Cu toate recomandările medicului?! sări ea ca arsă. Ai fi putut să…

– La naiba cu ochii mei! Eu îmi făceam griji pentru inima mea. Nimeni nu mi-a dat vreun medicament pentru plângerea asta. Nici măcar o înțepătură din când în când…

Ochii ei păreau rătăciți.

– Vrei să spui că…

– M-am îndrăgostit de o fată care a apărut din senin, din mașina poștei. A fost atât de ușor! Te iubesc, Lisa. Draga și blânda mea Lisa. Foarte, foarte mult. Chipul lui era serios, aproape sobru. Dar vezi tu, un administrator are o anumită responsabilitate. Motivele lui trebuie să fie ireproșabile. Așa că, draga mea Lisa…

– Te rog, Magool…, îi întrerupse pledoaria Lisa, rostind cuvintele pe nerăsuflate. Te rog din suflet, Magool! Lasă în grija magistratului de

la Wyndham toate îndatoririle tale de administrator. Eu mă tem pentru inima, nu pentru proprietatea mea. Și inima mea suferă. Nimeni nu mi-am mai spus vreodată ce medicament să iau pentru asta. Doar tu…

– Doar eu?

Un minut vrăjit rămaseră acolo, pierduți în ceea ce citea fiecare pe chipul celuilalt. El își luă mâinile de pe volan și le întinse spre ea, iar Lisa se aplecă înainte: brațele lui o înconjurară.

– Lisa? Ești sigură?

– Atât de sigură! Își sprijini fruntea de umărul lui. Simți bărbia lui odihnindu-se pe părul ei. Apoi buzele lui. Magool îi ridică ușor bărbia și-i înclină încet capul. O sărută, de data aceasta nu ca o atingere de puf.

Lisa strânse atât de tare din ochi, încât văzu stele. Magool o iubea! Oare era adevărat?

– Cel puțin știm că bunicul tău o să se bucure. A plănuit totul, vulpoiul bătrân! În momentul acesta, tabla lui de șah trebuie să arate tare bine. Pardalote și Nangardee unite în siguranță, pentru totdeauna! Dar cu dragoste. Mă întreb dacă a prevăzut până și asta…

– Da. Acum îmi dau seama. Pentru orice eventualitate, m-a lăsat la Finch's Creek. Prietenul lui, Jimmy trebuia să afle – aborigenii știu întotdeauna totul. Jimmy avea să citească în inimile noastre și să-i spună. Apoi…

Nu, nu putea să-i spună încă despre principiile bunicului ei în privința femeilor, nici cum fusese în chei, împotriva dorințelor aparente, dar nu și reale, ale bunicului ei. Avea să-i spună mai târziu. Mult mai târziu. Acum era prea important pentru o confuzie atât de prostească. Era posibil ca Magool să râdă de ea. Bătrânul o împinsese spre Nangardee și spre cheile din vest, făcând să pară o aventură incitantă și misterioasă care-i era interzisă. Știa că ea avea să vrea să vadă drumul pe care mama ei plecase de la Pardalote și de unde venise tatăl ei. Șiretenia lui născocise alura aceea specială. Un stimulent ca să se aventureze în direcția aceea. Bunicul ei drag se ținuse tot timpul de jocuri!

– Ce este, Lisa? o întrebă blând Magool.

– Nimic, doar că aș vrea cu adevărat să învăț șah, odată. Apoi, aș juca o partidă cu bunicul. Apoi…

– Oh, Lisa. Pari de temut.

– Nu tocmai! șopti ea. Îl iubesc pe bunicul. E unic, nu-i așa? Până la urmă, nu cred că aș vrea să-l înving la vreun joc. Magool, hai să mergem să-i dăm vestea! Te rog!

– Draga mea Lisa! Nooma, Jabberdee – întregul trib – trebuie să-i fi spus deja totul, așa cum a făcut și Jimmy, la Finch's Creek. Uită-te spre vest. Fumul vorbește din nou. Old-fella trebuie că stă culcat pe spate, chicotind, jubilând – așteptând să ne spună că tot timpul a știut-o.

Porniră la drum prin marea de praf și ierburi, îndreptându-se spre ferma lui Old-fella și apoi spre „pământul asfințitului". Lisa își puse mâna pe umărul lui. Apoi o ridică din senin, căci o chinuia o întrebare:

– Magool? Ce se va întâmpla cu Tom și cu doamna Watson?

– Nimic, spus el cu un zâmbet malițios. Tom va continua să fie cel mai bun crescător de vite din nord și supraveghetorul lui Old-fella, iar doamna Watson va rămâne devotata lui menajeră și va îngriji mai departe de bătrân și de fermă. Este căminul lor. El știe asta. Nici unul dintre ei trei nu știe cum să trăiască altfel, și fiecare are nevoie de ceilalți. Draga și buna mea Lisa se va căsători cu mine și va face ca Nangardee să fie cel mai fericit loc de pe planetă?

– Da, Magool.

– Jim, pe scurt.

– Jim, pentru toată viața!

Sfârșit